

Giới thiệu Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài

Edit & beta: Pianvy Kim

Thể loại: Cường nam-cường nữ, huyền huyền, oan gia hoạn hỉ, nam chính yêu thầm nữ chính, 1×1, HE

Mọi người phải tin tưởng, chương viện và Ma Khôi tộc trưởng là hoàn toàn trong sạch!

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nhất kiến chung tình (1)

Edit & beta: Pianvy Kim—

Tông môn đã thật lâu không tìm được một đệ tử ưu tú. Tất cả đều rơi vào khủng hoảng không người nối nghiệp. Mà những tiên tông quyền cao chức trọng dù tuổi thọ từ trăm năm đã tăng đến nghìn năm, nhưng chung quy lại chỉ có căn cốt phẩm nhân. Cho dù hiện tại vẫn còn những nam nữ đệ tử căn cơ thâm hậu, cũng không thể dễ mặc chuyện này không quan tâm.

Đề một phẩm nhân nhập đạo, chẳng những tốn thời gian mà xác suất thành công còn thấp. Hơn nữa trong tình hình yêu ma xâm lấn, thiên tai nhân họa, hiện giờ nhân số các đại tông môn ngày càng giảm.

Mà hiện tại, tiên tộc nhận ra có vài đứa trẻ thuộc ma tộc mới sinh lại bất ngờ thừa kế căn cốt từ cha mẹ chúng, ngày càng mạnh mẽ.

Ma tộc luôn cố chấp tham lam, lại thường xuyên giao chiến với tiên môn. Nếu cứ theo đà này, chỉ sợ không cần phải đợi tới trăm năm, liền có thể áp đảo tiên môn về thực lực.

Hiểm nguy như con dao ngày ngày kề vào cổ, toàn bộ tiên môn đều tràn ngập vẻ lo lắng.

Chín vị trưởng viện Cửu Uyên Tiên Tông, cộng thêm ba mươi sáu trưởng lão tề tựu thương lượng đối sách. Thương lượng đến mất thì giờ, cuối cùng cũng không nghĩ ra được một đối sách nào. Người quản trời quản đất, chẳng lẽ quản được cả người ta sinh con?

Hải nhi ma tộc mạnh mẽ, có trời mới biết tại sao, nếu là vì nam nhân bên đó mạnh hơn chúng ta, thử hỏi có mất mặt không? Có hay ho không?

Chương viện Âm Dương Viện, Thiên Cù Tử, luôn yên lặng lắng nghe. Toàn thân hần phủ một bộ áo trắng hoa văn đen tinh mịn, tóc đen nhẹ nhàng rủ xuống đến eo, sau lưng đeo đàn tranh và kiếm, tua kiếm thật dài khẽ phủ lên vai.

Thấy hần không nói gì, Đạo Tông chương viện Ngọc Lam Tảo hỏi: “Thiên Cù Tử, ngươi có ý gì không?”

Thiên Cù Tử rũ mắt, thanh âm ôn hòa trầm thấp: “Phái người lên vào Thiên Ma Thánh Vực, tìm hiểu tin tức.”

Vừa mới nói xong, Ngọc Lam Tảo liền vỗ vai hần, hần nghiêng người né tránh. Ngọc Lam Tảo đã quen nên không thêm để ý, mỉm cười đầy mặt nói: “Có đạo lý! Có đạo lý!”

Chẳng nhẽ tám vị trưởng viện, cộng thêm ba mươi mấy vị trưởng lão mà không ai nghĩ tới cái này? Còn chẳng phải vì đợi hần mở miệng sao? Lúc này mọi người đều đứng dậy, chỉ kém chưa vỗ tay: “Kế này của Hề chương viện hay lắm. Đã vậy, chúc cho người mã đáo thành công!”

Tất cả đều vui vẻ, duy chỉ có Thiên Cù Tử sư tôn thờ dài.

Muốn vào Thiên Ma Thánh Vực, chỉ có cách nguy trang thành ma tộc.

Thiên Cù Tử chậm rãi rót ma tức vào cơ thể, quá trình thống khổ như vậy nhưng trên mặt hần lại không biểu lộ gì. Chỉ có mồ hôi từng giọt lăn xuống khẽ nhại, thấm ướt tay áo.

Sư tôn hần Tái Sương Quy canh giữ bên cạnh thấy vậy thở dài: “Con biết rõ bọn hần lười nhác, cố tình giả vờ hỏi, con biết thế còn trả lời làm gì?”

Thiên Cù Tử cố nén tê liệt đau nhức trong huyết mạch, khàn khàn nói: “Việc này kỳ lạ, né tránh không giải quyết được.”

Tái Sương Quy quyết tâm, định giúp hần đánh một đạo ma tức cuối cùng vào thân thể. Thiên Cù Tử lại thẳng tay cự quyết, ngay cả chuyện dịch dung cũng là tự mình làm, không chịu lộ một tia mềm yếu.

Tái Sương Quy đối với tên đệ tử này của mình vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ. Kỳ thật lấy thiên tư của ông ra mà nói, căn bản không có cửa làm trưởng lão Cửu Uyên Tiên Tông.

Nhưng ông vận khí tốt, không ngờ lại thu vào tay một đệ tử thiên tư kinh thế như vậy.

Thiên Cù Tử làm đệ tử ông, thật sự mặt nào cũng tốt. Xuất thân thế gia, lễ nghi chu toàn, cử chỉ khuôn phép, từ khi bái nhập làm môn hạ, chưa từng khiến ông phải hao tâm tổn sức.

Nhưng ông biết, người này nhìn như ôn hòa, thực ra là trong nhu giấu băng. Có mỉm cười cũng vạn dặm xa cách, chưa bao giờ tỏ lộ tâm tình.

Ông muốn căn dặn vài câu, lại đột nhiên phát hiện nhiều năm như vậy, toàn là Thiên Cù Tử căn dặn mình. Ông cười khổ, chỉ nói ngắn gọn: “Sớm ngày trở về.”

Thiên Cù Tử đáp: “Sau khi con đi, sư tôn nhớ quản giáo thật chặt việc dạy dỗ đệ tử. Văn Giai yếu trận pháp, Văn Thanh cần tập luyện thêm kiếm đạo...”

Tái Sương Quy thầm nghĩ: “Xem đi, một mực lo lắng cho người khác, mà bản thân hần còn đáng lo lắng hơn.”

[Thiên Ma Thánh Vực]

Pháp điện bày biện hoa mỹ, nhưng cửa sổ lại đóng chặt. Tia sáng theo khe hở hoa văn điêu khắc chiếu xuống, Húc Họa đưa tay như muốn chạm lấy. Nàng vừa động, khóa sắt đen ở cổ tay liền kêu vài tiếng sột sọt.

Giảm nàng bằng loại xiềng xích phong bế linh lực này, Húc Họa gắt gỏng khoe miệng, cái loại “bằng hữu” kia đúng là dụng tâm quá đáng.

Ngoài cửa một tiếng vang, có người tới. Húc Họa không ngẩng đầu, người kia đi đến trước mặt nàng, áo bào đen thêu chỉ tơ vàng phức tạp, mười hai chương văn uy nghiêm, trang trọng.

*(*họa tiết họa tiết trang trí, đại diện cho quyền lực trên đầu nhà nước)*

Hắn gần như ôn nhu vuốt tóc của nàng. Mới vừa rồi kẻ phụ nhân kia tra tấn nàng hung bạo, bây giờ trong phòng toàn là mùi hương hoa quế ngọt ngào khiến người ta mê say.

Hắn khăn khăn nói: “Húc Họa, ngẩng đầu nhìn ta.”

Húc Họa bất động, hắn nâng cằm nàng lên, cưỡng ép nàng nhìn vào hai mắt hắn: “Nàng như vậy khiến ta rất lo lắng.”

Nghe giọng hắn chân thành như vậy, Húc Họa phì cười châm chọc: “Thế sao? Những ngày làm nhục ta lại không phải Ma Tôn người ư?”

Mùi hương dày đặc, hắn có chút mê loạn: “Húc Họa, nàng là bạn hữu ta chọn. Ta luyện mộ nàng, thế nào trong mắt nàng lại là làm nhục?”

“Luyện mộ?” Húc Họa cười một tiếng, trong mắt không một tia cảm tình hắn mong chờ.

Hắn vuốt ve mặt nàng, Ma Khôi đúng là xinh đẹp từ cốt tủy.

“Ta chỉ muốn dạy dỗ nàng một chút. Hy vọng thân thể nàng chỉ vì ta mà vui vẻ. Tin tưởng ta, ta sẽ làm cho người từ từ yêu thích.”

Hắn dùng những khí cụ và được thảo đặc biệt, để kích thích dục vọng trong thân thể nàng, khiến cho nàng chìm đắm trong khoái cảm mà khuất phục hắn.

Tình dịch của hắn lưu lại thật nhiều thật sâu trong người nàng, lại không thể đánh bại được linh hồn nàng.

Hắn muốn mất đi tính nhân nại.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi của nàng, môi nàng ấm áp mềm mại, thơm thơm như một nguồn suối vô tận: “Ta làm sao có thể giết nàng, ta đã nói, nàng chính là bạn hữu mà ta chọn.”

“Ta sẽ giết người, Doanh Trì.” Thanh âm của nàng thấp mà hữu lực.

Ma Tôn Doanh Trì tựa hồ hơi yên tâm, tay của hắn xuyên qua lọn tóc cong cong như tảo của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve phần gáy ôn nhu. Nơi da thịt bị hắn đụng vào run rẩy, hắn cố gắng giữ mình kiên nhẫn: “Húc Họa, ta chỉ là cần một Ma hậu, cũng hy vọng người đó là nàng. Lúc trước, chúng ta du sơn ngoạn thủy, nấu hoa chưng rượu cũng rất vui vẻ không phải sao? Bây giờ nàng việc gì phải quật cường?”

Húc Họa thân thể mệt mỏi, thanh âm lại rõ ràng: “Người hao tổn tâm cơ tiếp cận ta, chẳng qua vì Ma Khôi có thể cùng Ma tộc kết hợp sinh hạ hài tử. Tình cảm xưa bất quá chỉ là thứ giả tạo tro trên, người còn nhắc tới làm gì?”

Doanh Trì chậm rãi bóp cổ nàng, hơi dùng lực kéo làm cho nàng tựa vào ngực mình: “Nghe tiếng tim ta, Húc Họa. Đừng nghĩ như vậy.”

Hắn không biết Húc Họa có nghe hay không. Nàng xem ra đã rất suy yếu, giống như bông hoa trên giấy, gặp một trận mưa nhỏ liền tan rã. Hắn thích sự yếu ớt ôn nhu này của nàng, lại nhìn thấy rõ trong mắt nàng căm hận: “Coi ta như đồ chơi, còn để ý ta nghĩ gì sao?”

Doanh Trì nhẹ nhàng buông nàng ra, nhớ tới ngày xưa ở Họa Thành, nàng dưới mái hiên hừng tuyết, đẹp như tượng tạc. Hắn đứng dậy đi ra ngoài, nhìn nhóm phụ nhân trước cửa nói: “Trong vòng ba ngày, nếu lại không có tiến triển gì, toàn bộ các người đều chết.”

Lượng thuốc lại tăng lên. Húc Họa chán ghét từ trong xương tủy một trận lại một trận tình triều. Chúng phụ nhân mẫu thuần mãnh liệt, những ngày này vẫn chưa làm ra được cái gì khả quan.

Có người nhỏ giọng nói: “Khương Di, cô ta hình như không chịu nổi.”

Bà phụ nhân đứng đầu trong nhóm ngồi xổm xuống, cẩn thận xem xét. Mặc dù Ma Tôn cho thời gian có hạn, nhưng nếu cô ta xảy ra điều gì ngoài ý muốn, các nàng chỉ sợ chết trăm lần cũng không đủ.

Sau một lúc, Khương Di nói: “Còn chịu được, cho cô ta uống thêm một bát máu dâm xà.”

Máu rắn nhập thể, Húc Họa đột nhiên nhắm hai mắt lại, thân thể mềm oặt ngã xuống đất. Bọn phụ nhân sợ hãi, Khương Di vội vàng dò xét hơi thở nàng, đột nhiên biến sắc. Chư nữ đại loạn, có người la lớn: “Cô ta chết rồi! Cô ta chết rồi!”

Editor: Rốt cuộc ai làm nam chính???

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Nhất kiến chung tình (2)

Edit & beta: Pianvy Kim—

Có người khác kêu lên: “Bảo cho Ma Tôn!”

Khương Di trên mặt vẫn chưa hết sợ hãi, tức giận nói: “Câm miệng! Nhanh đi tìm y tu!”

Bà nhìn về xích sắt trên tay phải Húc Họa, rồi lại đến dây thừng nối từ giữa vòng xích lên tường, khiến cho nàng ta chỉ có thể ngồi xỏm xuống, không thể nằm, càng không thể ngồi bình thường. Ban đầu chỉ muốn thừa cơ nàng rã rồi một mối, đánh vào ý chí của nàng, nhưng không ngờ lại quá tay, chỉ sợ là không xong rồi. Bà liền tìm chìa khóa mở ra xiềng xích trên tay Húc Họa.

Vòng xích màu bạc vẫn còn trên cổ tay, Húc Họa như trước không có linh lực, nhưng đã có thể nằm xuống nghỉ ngơi. Khương Di đang muốn đỡ nàng nằm, liền bị Húc Họa đột nhiên húc khuỷu tay thật mạnh vào mũi.

Khương Di chỉ thấy đầu óc “ong” một tiếng, máu chảy đầy mặt, lập tức mất đi tri giác.

Hai phụ nhân khác ngẩn ngơ, đang muốn kêu to, thì bị Húc Họa mượn sức nặng từ vòng xích, hai tay tách ra, dùng hết toàn lực nện vào đầu. Hai người lần lượt ngã xuống, trong mắt vẫn không dám tin – uống nhiều máu dâm xà như vậy mà còn có khí lực lớn để đã thương?

Húc Họa cố gắng đứng dậy, vòng xích vẫn còn trên tay, cả người không có một khí lực nào. Càng thêm đáng sợ chính là, máu dâm xà đang chảy xuôi trong huyết mạch nàng, làm sắc mặt nàng ửng đỏ, mồ hôi nhễ nhại.

Xương cốt ngựa ngáy khó chịu, làm nàng dâng lên khát vọng muốn ôm hôn.

Húc Họa lao đảo chạy ra thạch điện, phía trước có một mảnh rừng dâu.

Tộc Ma Khôi sinh ra ở Họa Thành, trời sinh thích hái dâu nuôi tằm. Sau này Doanh Tri cầm tù nàng, cũng tự cho là đúng nhờ một mảnh rừng dâu tới. Húc Họa chạy vội vào, trước hết cố nghĩ biện pháp mở xích trên tay chân. Nếu không có linh lực, trên mình lại có dị hương, dù thế nào cũng sẽ không trốn được.

Nhưng Doanh Tri đã dùng thứ này trói buộc nàng, hiển nhiên đã nắm chắc mất đi linh lực, nàng sẽ không có cách nào mở ra.

Nàng chạy sâu vào rừng, thân chỉ mặc sa y mỏng, lúc này bị mồ hôi thấm vào dính sát vào người. Dòng máu dưới da thịt thiêu đốt, hô hấp nàng lộn xộn, cố hết sức bình tâm.

Thiên Cù Tử dò xét những hải tử Ma tộc mới sinh, phát hiện tất cả bọn chúng đều có điểm giống nhau – mẹ của chúng là Ma Khôi.

Bộ tộc Ma Khôi cả đời trú trong Họa Thành, rất hiếm khi cùng chủng tộc khác qua lại.

Ai mà ngờ, bọn họ lại có thể cùng Ma tộc giao hợp sinh con trai, tiếp nối huyết mạch cho Ma tộc.

Thiên Cù Tử nhủ mầy, rất nhanh hiểu được đối với Ma Khôi mà nói, chỉ sợ cũng chẳng phải chuyện may mắn gì. Quả nhiên vừa đi một lát, đã có thể kiểm chứng được, rất nhiều Ma Khôi đều không tự nguyện, phần lớn là bị cầm tù giam giữ.

Chuyện này Ma Tôn Doanh Tri có biết hay không? Hay căn bản chính là do hấn cố tình tiếp tay?

Lấy dã tâm của hấn, một khi đã biết được khả năng sinh con của Ma Khôi, tuyệt đối không có khả năng để người ta yên ổn. Mà bây giờ, Ma anh lần lượt xuất thế, Doanh Tri có lẽ cũng đang chuẩn bị sinh dục ra hải tử cho mình?

Thực lực Ma Tôn phải nói không thể nghi ngờ, nếu hải tử cũng kế thừa căn cốt của hấn, chỉ sợ lại tăng thêm cho tiền môn một cường địch.

Mà nói đến tộc Ma Khôi, họ có thể thai nghén ra ma anh, như vậy cùng người của tiền môn kết hợp, phải chăng cũng có thể giữ lại căn cơ huyết mạch ư?

Thiên Cù Tử bụng đầy nghi vấn, ma tức trong cơ thể hấn chạy loạn, khiến hấn khó chịu. Cũng may tu vi hấn thâm hậu, có thể chống cự. Hấn chui vào Thiên Ma Thánh Điện. Điện này tổng cộng có ba tầng, trận pháp bảo vệ vô số. Nhưng Âm Dương Viện chính là căn cơ của Cửu Uyên Tiên Tông, đối với các loại phe phái thuật pháp đều có liên quan. Hấn lại là chương viện Âm Dương Viện, đối với pháp trận dù chưa thể so sánh với tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng cũng coi như nắm rõ trong lòng bàn tay.

Hấn dễ dàng xuyên qua bên ngoài pháp trận, vì đề cẩn thận nên không vào trong điện xem xét. Ở giữa tầng pháp ngoài điện, vậy mà lại trông một mảnh rừng dâu. Thiên Cù Tử chau mày, cùng huyền ma giao chiến vô số, hai bên nắm rõ đối phương như lòng bàn tay. Pháp điện này cũng không phải lần đầu hấn chui vào, từ khi nào lại trông dâu trong đó?

Doanh Tri cũng không giống như loại người mê trồng dâu dâu.

Thiên Cù Tử tạt qua giữa trận, chớp mũi nghe một trận mùi thơm nồng nặc. Là hương hoa quế ngọt ngào, có lẽ ở đây còn có trồng cây quế. Thiên Cù Tử đi theo hướng phát ra mùi hương, đột nhiên sau đầu cảm thấy một trận gió. Hấn phản ứng cấp tốc, trên lưng vừa rút bảo kiếm ra, liền phát hiện kẻ đánh lên sau lưng dù nhanh như chớp, nhưng khí lực so với hấn tưởng tượng lại không lớn lắm.

Bảo kiếm vừa động, liền va chạm vào khóa sắt trên cổ tay nàng, bị dư lực đánh vào người, nàng phun ra một ngụm máu, ngã về sau.

Là nữ tử.

Thiên Cù Tử vô ý tiếp được nàng, xoay người một cái giúp nàng không ngã. Tóc xanh triền miên xoắn xuýt, mùi thơm ngọt ngào trong nháy mắt tập kích, dù có hàng nghìn trận pháp bảo hộ cũng vô phương chống đỡ.

Thiên Cù Tử chỉ cảm thấy trong lòng toàn là mùi hương nồng nàn. Hấn ôm vai nàng, lòng bàn tay truyền đến hơi ấm nóng bỏng mà cả đời này hấn chưa từng gặp qua.

Nàng là Ma Khôi, khi này hấn đi qua nơi giam giữ Ma Khôi cũng đã nghe qua mùi hương này, có điều không nồng đậm như vậy.

Húc Họa chỉ cảm thấy phé phủ kịch liệt đau nhức, không có linh lực quả nhiên khiến nàng yếu ớt, đối phương chỉ hơi ngăn cản đã đã thương được nàng. Trong miệng nàng tanh ngọt, đôi môi nhiễm sắc đỏ.

Thiên Cù Tử không biết vì sao hấn lại quan tâm con người yếu ớt trước mắt đến thế. Hấn vì nàng đưa tay vận chuyển linh lực, trong nháy mắt liền phát hiện một vòng xích khóa trên cổ tay nàng.

Hấn xoay người ôm lấy nàng, Húc Họa cảm giác được khí tức một nam tử xa lạ, thân thể mình lại đang kẻ sát hấn. Tay phải nàng cầm chặt vạt áo hấn, trong một thoáng không biết nên đẩy ra hay kéo lại.

Thiên Cù Tử ôm nàng đi mấy bước, đem nàng đặt dưới cây dâu rồi nâng tay nàng lên. Húc Họa thấy thế, liền lập tức một chân đạp tới.

Thiên Cù Tử lấy đầu gối ngăn chặn chân nàng, thanh âm căng lên: “Là Khôn Long Tỏa, ta có thể mở.”

Húc Họa lúc này mới trợn to mắt, khi lông mi rung động kia tách ra, đôi tròng mắt trong suốt như lưu ly, con ngươi sáng lóng lánh, kinh phá mười dặm bích sắc.

Thiên Cù Từ chỉ nhìn thoáng qua, liền quên luôn phải mở Khốn Long Tòa thế nào. Hấn dời ánh mắt, không để lại dấu vết hít sâu một cái, gọi thần hồn thần tỉnh lại.

Húc Họa hỏi: “Ma tộc bình thường như ngươi cũng có thể mở khóa của Ma Tôn sao?” Thanh âm nàng nhẹ như hơi thở, tựa một phiến lông vũ chạm vào tim. Lúc này nàng dựa trên cây dâu, tay nâng lên không cao. Thiên Cù Từ quỳ một gối xuống bên cạnh nàng, cúi đầu, nhanh chóng phá vỡ Khốn Long Tòa bao bọc bởi trùng điệp pháp trận. Hấn cực lực khống chế mình, mới có thể không nhìn nơi khác ngoài hai cô tay nàng. Hấn hỏi: “Cô là ai? Vì sao bị Doanh Trì cầm tù ở đây?” Rõ ràng đã biết mà còn cố tình hỏi, thực ra là để che dấu đầu óc đang choáng váng.

Sau đó hấn nghe thấy người kia nhẹ nói: “Húc Họa, ta tên Húc Họa.”

Chưong viện Âm Dương hấn lại phải lòi chút tin tức hữu dụng ra từ cái đầu đáng thương của mình – Ma Khôi trưởng tộc, Húc Họa. Bởi vì không tham dự chiến sự, nhiều năm qua chỉ nghe tên.

Hấn giải khai Khốn Long Tòa, mắt thời gian gấp năm lần so với bình thường. Mà trong nháy mắt Khốn Long Tòa mở ra, nàng như giao long phá băng nổi dậy. Linh lực trở về, chảy cuồn cuộn trong huyết mạch. Thiên Cù Từ bước ra sau mấy bước, loại mùi hương ngọt ngào kia như muốn chìm hấn chết đuối trong đó.

“Khoác ngoại bào cho ta.” Nàng chỉ vào áo bào trên người hấn.

Hấn không chút do dự, cởi áo đưa cho nàng. Thanh linh trong ngực lộ ra ánh ngọc, liền bị ngón tay Húc Họa quét lấy.

Thiên Cù Từ vươn tay muốn lấy lại, chạm đến đầu ngón tay của nàng thì như phải lửa, trong nháy mắt lùi về.

Húc Họa cảm khối ngọc nhìn một chút, là Âm Dương Song Ngư của Cửu Uyên Tiên Tông điện Âm Dương. Người của Cửu Uyên Tiên Tông ư?

Húc Họa phủ ngoại bào hấn lên người, cười khê: “Gian tế nha.”

Thiên Cù Từ muốn nói lại thôi, hấn mang theo mình tin vật đại đệ tử Hề Vân Giai. Chui vào Thiên Ma Thánh Vực, chắc chắn sẽ chịu nguy hiểm lớn. Nếu như vô ý bị bắt, Doanh Trì cũng không phải loại người sẽ nương tay. Nhưng cái thân phân đại đệ tử chưong viện Âm Dương này, vừa để giúp hấn không đến nỗi bị giết chết, mà Doanh Trì tất nhiên cũng không dòi tiền chuộc quá cao.

Có giá trị nhất định, nhưng không phải giá trị lớn nhất. Đùng là thân phận thích hợp.

Húc Họa nhìn thoáng qua mặt sau ngọc bội, quả nhiên có khắc một chữ “Giai” rõ ràng.

Âm Dương Viện chưong đại đệ tử, Hề Vân Giai.

Nàng ném ngọc bội lại cho hấn, Thiên Cù Từ đưa tay tiếp được. Cho đến trước mắt, thực lực mà Thiên Cù Từ biểu hiện cũng khá tương xứng với Hề Vân Giai – hấn giải Khốn Long Tòa mất gấp năm lần thời gian.

Húc Họa làm sao có thể nghĩ tới chuyện, thực ra còn có thể vì Hề chưong viện thấy sắc nên mờ mắt chứ?

Trong tay nàng quang mang lóe lên, chính là pháp bảo Liên Đăng truyền từ thế này sang thế hệ khác. Thiên Cù Từ ánh mắt hơi dừng lại trên Liên Đăng, hỏi: “Một mình cô ra ngoài ra ngoài được không?”

Húc Họa xoa nhẹ cổ tay trắng, trên mặt nhợt nhạt mỉm cười: “Đủ. Đa tạ.”

Âm thanh giống như châu ngọc rơi xuống đất, Thiên Cù Từ trong lòng rung động.

Nàng tiện tay từ trong khư đỉnh lấy ra một vật, ném cho Thiên Cù Từ: “Ân cứu mạng, sau này báo đáp.”

Thiên Cù Từ tiếp nhận, phát hiện ra là một khối hồ phách. Hồ phách trong suốt, bên trong có một mảnh lá dâu yên tĩnh ngủ say, xanh như phi thủy. Hấn chậm chạp đưa vào tay áo, đã thấy Húc Họa đập lên cây dâu mà đi. Áo bào đen theo kinh công rung động, lộ ra áo trắng mỏng bên trong. Một thân nàng, trắng đến chói mắt, đen càng nồng đậm, tóc xanh như suối, bày ra sau lưng.

Trận pháp trong thạch điện không ngăn được nàng, bộ pháp thông dong, tùy theo trận tức mà đi, cử chỉ hiển ngang. nàng mảy liếc một cái, liền muốn chiếm hết phong lưu.

Hấn vậy mà quên không hỏi nàng, Ma Khôi cùng người trong Huyền môn kết hợp, có phải cần cốt hài tử sẽ giống như cha mẹ hay không. Thiên Cù Từ vuốt ve hồ phách trong tay áo, thất hồn lạc phách, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Trở lại Âm Dương Viện, Thiên Cù Từ thanh tẩy ma tức trên người. Phạt cốt tẩy tủy thống khổ khó tránh, nhưng hấn lại thất thần.

Đạo tu Ngọc Lam Tảo, Đạo tu Mộc Cuồng Dương, Phật tu Bất Động Bồ Đề, ba vị chưong viện cách một bức bình phong đứng đợi. Thiên Cù Từ ngoài nóng trong lạnh, bạn thân thiết không nhiều, cũng chỉ có ba người này da mặt dày là thường xuyên đến thăm hấn.

Mộc Cuồng Dương thân mang võ bào màu lam dính bụi, tay vung đao Càn Khôn Nhật Nguyệt dài khoảng sáu thước, lúc này nàng la lên không kiên nhẫn: “Thiên Cù Từ ngươi xong chưa vậy? Làm không được ta tới giúp ngươi.”

Thiên Cù Từ trần truồng nằm trong bồn tắm, máu tươi chảy ra theo lỗ chân lông, nước nhuộm một màu hồng. Sợ Mộc Cuồng Dương thật sự xông vào, hấn nỗ lực nói: “Mộc chưong viện chờ chút.”

Ngọc Lam Tảo thật bất đắc dĩ: “Mộc Cuồng Dương ngươi có thể giống nữ nhân một chút được không, hấn hiện tại đang tắm rửa, ngươi đi vào hỗ trợ cái gì?”

Mộc Cuồng Dương dừng lại trường đao, mặt đất rung chuyển: “Càng lúc càng lâu, không nhìn thấy ta muốn cứng rồi hả?”

“...” Ngọc Lam Tảo cùng Bất Động Bồ Đề cấp tốc cách xa nàng. Mộc Cuồng Dương nhìn hai người một chút, hỏi: “Làm gì vậy, ta nói là đầu gối. Đệ tử Âm Dương Viện đúng là một chút quy củ cũng không biết! Chúng ta đứng đây cả buổi, một cái ghế để ngồi cũng không có.”

Bất Động Bồ Đề nhịn không được đáp: “Mộc chưong viện, chúng ta đang ở trong phòng tắm của Thiên Cù Từ a.” Làm gì có ai trong phòng tắm mà bày mấy cái ghế để uống trà đâu.

Mộc Cuồng Dương cả giận nói: “Chúng ta rõ ràng đang ở trong phòng tắm của hần, vậy mà lại không được nhìn hần tắm rửa. Còn có thiên lý gì không?”

“...” Ngọc Lam Tảo có chút đau răng: “Mộc chương viện, chúng ta ra đây là để hộ pháp cho hần.”

Bất Động Bồ Đề niệm phật châu: “Mộc chương viện an tâm chờ đợi. Đợi bản tăng tụng một bài, giúp chương viện thanh tâm.” Dứt lời, liền niệm một đoạn Độ Vong kinh.

Ngọc Lam Tảo bắt lặc: “Người muốn siêu độ Thiên Cù Từ à?”

Tái Sương Quy không thể nhịn nổi nữa, cầm khăn tắm đem ba người đuổi ra ngoài. Gột sạch ma tức mặc dù thống khổ nguy hiểm, nhưng chỉ cần cái đám ba người này không đến để hộ pháp cho Thiên Cù Từ, hần liền con mẹ nó có nhiều thêm hi vọng sống.

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tông môn hương hỏa (1)

Edit & beta: Pianvy Kim –

Chín vị Cửu Uyên Tiên Tông, Thận Khởi Lâu.

Bởi vì tông chủ bị bắt nên chỗ ngồi của ông để trống. Chín đại chương viện mỗi người chiếm một án. Ba mươi sáu vị trưởng lão cũng tham gia tụ họp. Thiên Cù Từ vừa mới rửa sạch ma tức, gương mặt trắng bệch, đôi môi bạc màu. Đang là tháng sáu giữa hè, hần vẫn mặc áo choàng lông chim, hiện ra mấy phần thần sắc có bệnh.

Tám đại chương viện đều tỏ ra có nhân tính mà quan tâm hần, bởi ngay cả hần cũng không chịu nổi, việc khổ cực còn biết giao cho ai.

Thiên Cù Từ kể lại mọi chuyện, chỉ trừ sự việc liên quan đến Húc Họa. Lúc ấy nàng quần áo không chỉnh tề chạy trốn từ nội điện của Doanh Trì, việc xảy ra trong đó không nói cũng hiểu.

Chuyện riêng tư của người ta, không nên đem ra công khai. Thiên Cù Từ vuốt hổ phách trong tay áo. Mặt khác chương viện các nhóm cũng rất hiếu kì về Ma Khôi. Mộc Cuồng Dương sầm sầm: “Nếu như nữ Ma Khôi có thể thai nghén Ma anh, thì nam Ma Khôi hẳn cũng có thể cùng nữ nhân đẻ ra một đứa như vậy, ta nói có đúng không?” Nàng quay đầu hỏi Đạo tông tử đại trưởng lão: “Nếu ta cướp một nam Ma Khôi về, các người không có ý kiến gì chứ?”

Tứ đại trưởng lão mí mắt run rẩy, đồng dạng làm như không có ý kiến – Chỉ cần người không đến quấy rối chúng ta, ta còn để ý người làm chi.

Đang nói chuyện, đột nhiên có đệ tử đến báo: “Bẩm các vị chương viện trưởng lão, dưới núi có một nữ tử cầu kiến Hề chương viện.”

Tất cả mọi người nhủ lòng mờ, vẫn là Thiên Cù Từ đứng ra hỏi: “Biết rõ chương viện đang ở đây nghị sự, sao còn vào bẩm báo?”

Đệ tử thận trọng nói: “Hề chương viện, nữ tử này tự xưng Ma Khôi Khôi Thủ, Húc Họa. Ma tộc tới thăm, đệ tử không dám tự tiện làm chủ.”

Thiên Cù Từ trong nháy mắt lạnh lẽo, lại trong khoảnh khắc tan ra. Mà phản ứng người chung quanh hần thì muôn màu muôn vẻ.

Hần nói: “Mời vào rừng Khô Trúc dâng trà.”

Nhưng rừng Khô Trúc vốn là chỗ ở của hần, đạo tông trưởng lão Phó Thuần Phong lập tức nói: “Việc liên quan đến Tiên môn, không cần Hề chương viện một mình quan tâm. Không bằng liền trực tiếp đem Khôi Thủ mời đến đây đi.”

Thiên Cù Từ lời vừa ra khỏi miệng, đã cảm thấy hơi sai sai, nên cũng không quá kiên trì, phát phát tay để đệ tử làm theo.

Nói là lâu các, thực ra chẳng có lâu các hay đình đài gì cả.

Nhìn qua thấy trời nổi trên không khí, chính là do Cửu Uyên Tiên Tông dùng pháp trận mà biến thành hư ảnh như vậy. Húc Họa bước qua thêm son, thấy xung quanh gió thổi mây bay, lầu gác ẩn hiện trong đám mây.

Lấy thuật pháp để mở phòng một toà Tiên cung không khó, nhưng ở đây lại đạt đến trình độ có cả cây thơm cỏ xanh, chim bay cá lặn không thiếu một cái gì. Trên bệ thạch còn có thể thấy rõ ràng hoa văn mây được khắc bằng đao rất tỉ mỉ.

Pháp trận này không thể nghi ngờ chỉ có Cửu Uyên Tiên Tông mới làm ra được

Húc Họa mặc áo bào đen đỏ, đầu đội quan ngọc, phục sức trần châu. Không ôn hòa như lúc mới gặp, nhưng lại thêm phần hiên ngang oai hùng. Thiên Cù Từ mắt hơi lưu lại trên áo bào và chiếc quạt xếp của nàng, hỏi: “Khôi Thủ giá lâm đến đây có chuyện gì?”

Tìm đáp bình bịch, lời nói thân thiện. Mỗi chữ mỗi câu bình tâm tĩnh khí, thậm chí có chút lãnh đạm.

So với hần, Húc Họa ngược lại nhiệt tình hơn. Nàng nhìn lướt qua đám người bên trong lầu gác, đã trông thấy Thiên Cù Từ bên hông đeo Âm Dương Song Ngư, lập tức mỉm cười trả lời: “Hề chương viện hữu lễ.” Nàng hơi nghiêng người, quạt trong tay khép lại kêu một tiếng nhỏ.

Toàn bộ lầu các tràn ngập hương hoa quế ngọt ngào, như đường như mật, tiêu hồn thực cốt. Nàng không có vẻ thấp thòm của Ma tộc khi đến Tiên môn, mà Thiên Cù Từ hần lại bối rối. Hương thơm nồng nặc vây quanh thân thể, hần ngồi yên bất động, giọng nói như trợn lẫn băng: “Khôi Thủ khi không lại đến đây làm gì?”

Tám vị chương viện còn lại nhìn nhau. Thiên Cù Từ tuy thân phận là Âm Dương Viện chương viện, nhưng trước giờ đối đãi với mọi người vẫn luôn có phần ôn hòa. Bây giờ như vậy, tựa hồ có chút quá mức lãnh đạm.

Vẫn là Thái Sương Quy lên tiếng: “Khôi Thủ đường xa mà đến, Cửu Uyên Tiên Tông hân hạnh đón tiếp.” Dứt lời, ra hiệu đệ tử mang thêm ghế ngồi. Lại có một người khác tự giác bày biện bàn trà. “Mời Khôi Thủ ngồi thưởng trà.”

Húc Họa cũng không khách khí, phất áo ngồi xuống, mười tên tùy tùng đứng hầu sau lưng. Trước mặt mọi người đều tỏa ra mùi trà, nhưng vẫn không đủ che hết mùi thơm cơ thể trên người Ma Khôi. Tái Sương Quy nhìn thoáng qua Thiên Cù Tử, hân vậy mà ngồi tránh ra một bên, không hề mở miệng.

Tất cả mọi người đều nhìn ra, Hề chương viện hình như đối với trường tộc Ma Khôi không có chút hảo cảm. Cũng hiếm khi có chuyện hân lười không đến phụ họa tăng bốc.

Tái Sương Quy không thể làm gì khác hơn ngoài hỏi: “Xin hỏi Khôi Thủ đến là có chuyện gì quan trọng sao?”

Húc Họa mỉm cười: “Không dám giấu đại trưởng lão,” người mà lúc này còn có thể mở miệng nói chuyện, hẳn là Âm Dương Viện đại trưởng lão – sư tôn Tái Sương Quy của Thiên Cù Tử. Nàng đối với ân tình Cửu Uyên Tiên Tông có tính toán rõ ràng, “Lần trước cơ duyên xảo hợp, thiếu một phần ân tình. Ta hôm nay đặc biệt tới trả lại.”

Cả đám người sững sờ – Tự lúc nào mà Ma Khôi lại thiếu nợ Cửu Uyên Tiên Tông?

Húc Họa nhìn lướt qua, thấy thần sắc mọi người đều có chút hoang mang, vậy ra sự tình ở pháp điện Doanh Trì không bị truyền bá lung tung, trong lòng đối với vị Âm Dương Viện chương viện đại đệ tử không khỏi tăng thêm hảo cảm.

Nàng nhẹ giọng hỏi: “Không biết Hề chương viện phải chăng có một vị đệ tử họ Hề, tên Văn Giai?”

Khi nàng nhắc tới cái tên Hề Văn Giai, Thiên Cù Tử trong lòng nhảy lên một cái, ân tình hẳn muốn giữ kín bị nàng trước mặt mọi người nói ra, cảm thấy có chút nóng hổi. Có điều hân trước giờ hi vọng không lộ ra trên mặt, trong lòng đồ mưu dậy sóng, biểu hiện lại vô cùng tĩnh lặng.

Không trả lời ta?

Húc Họa thấy hân cố tình tỏ ra lãnh đạm có chút không vui. Nhưng đây cũng có thể lý giải, Tiên Tông và Ma tộc nhiều năm giao chiến. Dù Ma Khôi luôn ẩn cư ở Họa Thành, suy cho cùng cũng vẫn là một mạch với Ma tộc.

Giữa họ không thể coi là thân thiết hay hòa hảo gì.

Để tránh không khí tê ngắt, Ngọc Lam Tảo nói: “Từ lâu đã mến mộ phong thái Khôi Thủ, gặp mặt đúng là danh bất hư truyền. Âm Dương Viện quả thật có người tên Văn Giai, chính là chương viện đại đệ tử.”

Hân có chút tâm tư nghĩ, mặc dù Ma Khôi thuộc Ma tộc, nhưng nếu họ có thể giúp Tiên môn kéo dài huyết mạch, thì vấn đề khẩn cấp không có người kế tục của Tiên môn liền được giải quyết.

Loại năng lực thể này của Ma Khôi, dù Cửu Uyên không động thủ, thì cũng có Ma tộc sớm tối tìm cách chiếm đoạt, đối với Tiên môn cực kỳ bất lợi. Nên lúc này hân mới bày tỏ ý hữu hảo.

Húc Họa khẽ vuốt cằm: “Đã như vậy, làm phiền đại trưởng lão mời người này ra đây, để bản tọa gửi lời cảm ơn.”

Nàng giống như cũng nhìn ra Thiên Cù Tử đối với Ma Khôi có khúc mắc, nên không cố cùng hân nói chuyện. Lòng bàn tay Thiên Cù Tử đỏ mẫm hời, mùi hương quen thuộc xua đi mùi thanh lạnh rừng Khô Trúc trên người hân. Người trong mộng đang ở đằng trước, mặt hân như mang sức mạnh ngăn cản, không dám nâng đầu lên nhìn.

Tái Sương Quy ho nhẹ một tiếng, ra hiệu cho Thiên Cù Tử, mặc kệ trong lòng yêu ghét thế này, cũng không nên vào lúc này phát tác. Nhưng đợi mãi không thấy Thiên Cù Tử phản ứng, hân chỉ đành nói: “Đương nhiên được, Khôi Thủ chờ một chút.” Dứt lời, sai người đi tìm Hề Văn Giai.

Hề Văn Giai vội vàng chạy đến, trên người còn mặc quần áo luyện công ở Âm Dương Viện. Nhưng đáng người hân thẳng tắp, dung nhan chính tề – Thiên Cù Tử ngày bình thường đối với đệ tử lúc nào cũng đặt yêu cầu rất cao.

Hề Văn Giai đi vào, có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Húc Họa nhìn mặt hân, cảm thấy so với trong tưởng tượng có vẻ trẻ hơn một chút. Nàng vốn thích thiếu niên thanh lệ tuấn tú, lúc này càng thêm thương thức: “Văn Giai, đã lâu không gặp.” Dứt lời, nàng nhích qua bên cạnh, chừa chỗ ngồi ra một nửa.

Thấy hân lơ ngơ, Tái Sương Quy bắt mắt trong lòng – sư phụ đã vô lễ, đệ tử lại còn chậm tiêu, thanh âm liền nhiều thêm hai phần bức dọc: “Còn không mau bái kiến Khôi Thủ?”

Đại trưởng lão lên tiếng, Hề Văn Giai đương nhiên đành phải tuân theo. Hân hướng về phía Húc Họa hơi thi lễ, chần chờ một lát mới ngồi xuống bên cạnh nàng.

Tên đại đệ tử Tiên môn này căn cơ tinh thuần, khí tức cũng sạch sẽ mát lạnh. Tâm tình Húc Họa vui vẻ, mỉm cười nói: “Lần này ta tới là có lễ vật cho ngươi.”

Hề Văn Giai hỏi: “Tại hạ cùng Khôi Thủ vốn chưa từng gặp mặt, sao có thể dám nhận hậu lễ của Khôi Thủ?”

Húc Họa mặt mày giãn ra, cười nhẹ nhàng khiến người ta mờ mắt. Lần trước gặp nàng trong bộ dáng chật vật, chắc là không muốn để cho người ta biết. Nàng nói: “Không sao.”

Nói xong nàng ra hiệu một cái. Một nữ đồng người mặc áo đen, gương mặt thanh tú động lòng người bước ra từ sau nàng, hướng đến Hề Văn Giai cúi đầu. Hề Văn Giai vẫn còn trẻ con ngây thơ, mặt ửng đỏ lên: “Khôi Thủ, cái này... Đây là...”

Nhìn bộ dáng thiếu niên xấu hổ của hân, Húc Họa cười khẽ một trận: “Người này tặng cho Văn Giai, là đa tạ đại ân của ngươi hôm đó. Ngươi giáo dưỡng nó thật tốt, sau này tự có hồi báo.”

Hề Văn Giai đỏ mặt bừng: “Cái này... Khôi Thủ, tuyệt đối không thể!”

Húc Họa còn đang muốn nói, Thiên Cù Tử rốt cục chau mày: “Ngươi thân là Ma Khôi Khôi Thủ, há có thể coi người trong tộc là đồ chơi, tùy ý đưa tặng?”

Húc Họa nghe vậy, ngược lại nhìn Thiên Cù Tử một chút. Người này từ lúc nàng đến tới giờ, sắc mặt luôn lạnh như băng. Chắc cũng là loại người căm thù Ma tộc đến xương tủy.

Loại người này trong tiên tông vốn không phải ít, Húc Họa cũng không để ý, nói: “Hề chương viện đã biết ta là Khôi Thủ, cũng nên biết nhúng tay vào việc của người đồng tộc có hơi quá đáng chứ?”

Lời nói ra, trong lòng cũng vui vẻ gì.

Tái Sương Quy vội vàng hòa giải: “Hề chương viện không có ý gì đâu, Khôi Thủ xin chớ để bụng.” Nói xong hướng về Hề Văn Giai nháy mắt – bây giờ chuyện nên quan tâm nhất là Ma Khôi cùng người trong Tiên môn kết hợp, thì có ra được hài tử căn cốt ưu tú không.

Bây giờ nàng ta đưa Ma Khôi tới, việc này liền sẽ được giải đáp. Người còn lý lẽ lắng nghe cái gì?

Hề Vân Giai vẫn không chịu được việc nhận một nữ đồng xinh đẹp về cho mình, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường. Húc Họa ngược lại lo lắng, nàng đứng dậy, hướng đến đám người xung quanh khẽ khom chào: “Tâm ý bản tọa đã hoàn thành, xin cáo từ.”

Các chương viện liếc nhìn nhau, lập tức có người nói: “Khôi Thủ trăm công nghìn việc đến đây, Cửu Uyên còn chưa kịp tiếp đãi. Không bằng ở lại hai ngày, để chúng ta tận tình tỏ lòng hiếu khách, có được không?”

Cửu Uyên Tiên Tông dưới có chín mạch, theo thứ tự là các viện Âm Dương, Đạo, Phật, Đạo, Kiếm, Trận, Y, Diệu Âm, Khí.

Người vừa nói chính là Khí tông chương viện Cửu Trần Đăng. Tiên môn bây giờ nhân tài dần tàn lụi, có người không giữ được bình tĩnh. Tái Sương Quy vội vàng tiếp: “Đúng thế, Khôi Thủ đã đến Cửu Uyên, lại thêm cổ nhân cũng ở đây, không bằng để Vân Giai mang Khôi Thủ đi tham quan một chút, nhìn qua cảnh sương mù trên núi Dung Thiên, thế nào?”

Ông dù sao cũng là gừng càng già càng cay, chỉ bằng vài chữ, đã gom đủ ý muốn đem Húc Họa lưu lại Cửu Uyên, hơn nữa còn là ở Âm Dương Viện. Lúc đầu đáng lẽ ra Thiên Cù Từ đi thi hợp cấp bậc lễ nghĩa hơn, nhưng hắn cứ suốt tỏ ra lãnh đạm, Tái Sương Quy cũng không hy vọng Âm Dương Viện lúc này cùng Ma Khôi trở mặt.

Hề Vân Giai chính là người phù hợp yêu cầu.

Húc Họa hơi ngửa thân trên tựa vào ghế ngồi, nhẹ nhàng thưởng thức quạt xệp: “Đã như vậy, thịnh tình của trưởng lão, Húc Họa sẽ không bắt kính từ chối vậy.”

Tái Sương Quy thờ dài một hơi, nháy mắt với Hề Vân Giai. Hắn đành phải đứng dậy: “Khôi Thủ, mời.”

Húc Họa hơi khẽ gật đầu, cùng Tái Sương Quy đứng dậy. Hề Vân Giai theo cạnh nàng cùng du lãm Cửu Uyên Sơn. Thiên Cù Từ ánh mắt đảo qua bóng lưng nàng, trong lòng lo lắng.

Tái Sương Quy tiễn khách xong, nhìn Thiên Cù Từ thấp giọng nói: “Coi như con có thành kiến với Khôi Thủ, cũng đâu cần vào lúc này tỏ thái độ như vậy? Không thể chịu đựng chút sao?”

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tông môn hương hỏa (2)

Edit & Beta: Pianvy Kim –

Thiên Cù Từ trong lòng ngập ngừng, một lát sau nói: “Con đối với Ma Khôi, cũng không hẳn là thành kiến.”

Tái Sương Quy hỏi: “Vậy con bất mãn với hành động của cô ta?”

“Cũng không phải thế.”

Ông thờ dài một hơi: “Con biết cô ta?”

Thiên Cù Từ một lúc sau mới trả lời: “Lúc con ở Thiên Ma Thánh Vực, từng có gặp mặt cô ấy một lần.” Tái Sương Quy hiểu rõ hắn, hắn đã nói qua loa như vậy chắc chắn phải có nguyên nhân, nên đáp: “Con lên vào Thiên Ma Thánh Vực, trên người lại mang theo tín vật của Vân Giai, cho nên cô ta nhắm con là nó?”

Thiên Cù Từ trong lòng trống rỗng, như thể tâm tư đã trôi theo hai cái người kia rồi. Hắn thấp giọng nói: “Đúng vậy.”

Tái Sương Quy minh bạch: “Con đã miễn cưỡng thế, để Vân Giai ra mặt thay mình cũng tốt.”

Thiên Cù Từ bỗng nhiên ngắt đầu: “Không, sư tôn, con...” Con đồng ý! Nhưng lời đã lên tới miệng rồi mà vẫn không nói ra được.

Tái Sương Quy vốn nghĩ tên đồ đệ này tính tình xưa nay nhạt nhẽo, không thích gần gũi nữ tu, nên trên mặt tỏ ra hiểu rõ lắm. Sau đó ông về lại chỗ ngồi, các chương viện mỗi người một suy nghĩ, nhưng tựu chung lại đều quy về nàng Khôi Thủ kia.

Ngay cả Mộc Cuồng Dương cũng hiếm khi nghiêm mặt.

Ngọc Lam Tảo nói: “Ma tộc nếu biết đến năng lực của Ma Khôi, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Chỉ sợ Ma tộc ít ngày nữa nội loạn. Hôm nay Khôi Thủ đến thăm không biết có thâm ý gì?”

Trận tu (*tu Trận pháp) Điền Xuân Y trả lời: “Dù thế nào đi nữa, tình thế chúng ta nghiêm trọng, nhất định phải nắm chắc thời cơ.”

Mọi người gật đầu, ánh mắt đồng loạt dừng lại trên người Thiên Cù Từ.

Thiên Cù Từ hiểu ý họ. Kỳ thật, Ma tộc hay Tiên tông cũng vậy, giúp ai lời kéo ai đều có lý do cả.

Tu tiên hay đạo ma, chỉ cần người còn sống, lúc nào cũng vướng vào danh lợi. Một thân bị ràng buộc, ai có thể tránh được?

Hắn nói: “Ngụ ý của chư vị, Hề mỗ đã hiểu.”

Mộc Cuồng Dương tiếp: “Người đã biết rồi thì làm cái mặt tươi tỉnh lên. Cho dù người ghét phải già bộ đến mức ói, thì cũng phải ráng mà nhịn nghe chưa?”

Chương viện Khí tông Cửu Trần Đăng lập tức hòa theo: “Nếu Âm Dương Viện thực sự không muốn tiếp đãi, Khí tông đây cũng có thể giúp đỡ các người một chút.”

Nghe lời ông vừa nói, trừ Phật tông chương viện Bất Động Bồ Đề trên mặt không phản ứng, các chương viện cũng trưởng lão khác đều này lên tâm tư riêng, ý muốn thay hắn tiếp đãi người ta đã rõ ràng.

Thiên Cù Từ thấy vậy đứng dậy: “Âm Dương Viện không đến mức không tiếp đãi nổi một thành chủ Hỏa Thành, không cần làm phiền các vị.”

Dứt lời, liền rời đi.

[Âm Dương Viện]

Hề Vân Giai thành thành thật thật dẫn Húc Hỏa đi xem cảnh núi. Âm Dương Viện có một địa phương đặc sắc tên là Thập Phương Giới. Nước trong ao sủi sôi nửa lạnh, cỏ cây nửa khô nửa xanh. Nhật nguyệt trên trời cùng hiện, ngày đêm tựa hồ giao nhau.

Húc Hỏa rất thích hiện tượng kỳ quái này. Trong lúc đi thăm thú, nàng chỉ vào con cá bơi trong hồ hỏi: “Màu xám kia là bóng của nó sao?” Tất cả cá trong hồ đều có bóng chong xuống như soi gương vậy.

Sắc mặt Hề Vân Giai ửng đỏ, hần trả lời: “Đạo Âm Dương cao thâm huyền ảo, nơi đây nhiều điều thâm ý, Vân Giai cái hiểu cái không.”

Húc Hỏa vỗ vỗ vai hần: “Kỳ thật Vân Giai không cần suy nghĩ sâu xa làm gì, nơi đây chỗ nào cũng muốn phô bày giải thích Âm Dương, nhưng cổ quá thành quá cổ, làm mất đi sự tự nhiên. Nơi này nếu có chủ, chẳng phải cũng là người nửa nam nửa nữ ư?”

(Ở đây ý Húc Hỏa nói là nơi này chỗ nào cũng Âm Dương, thì người tạo ra nó cũng là người “Âm Dương” – nghĩa là lưỡng tính.)

Hề Vân Giai nhăn nhó: “Khôi Thủ xin chớ nói đùa, đây là tác phẩm của sư phụ ta.”

Sau lưng có tiếng bước chân càng lúc càng gần, Húc Hỏa không cần quay đầu cũng biết là cái kẻ nửa nam nửa nữ kia đã tới. Đúng là không nên nói xấu người ta sau lưng mà.

Nàng quay đầu lại, trông thấy Thiên Cù Từ toàn thân áo trắng, lưng đeo đàn tranh cùng bội kiếm. Thân eo hần nhỏ gọn, khi đi tua rua Âm Dương Song Ngư hơi rung rung. Hần đứng trong Thập Phương Giới nửa sáng nửa tối, trông tách biệt xa lạ.

Nhưng hiển nhiên lời nói mới rồi không thể thoát khỏi lỗ tai hần. Thấy sắc mặt hần khó coi, Húc Hỏa ho nhẹ một tiếng rồi làm lễ: “Hề chương viện.”

Thiên Cù Từ hướng mắt sang chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào nàng: “Nhàn rồi làm linh tính một chút, để Khôi Thủ chê cười.” Thanh âm hần hòa hoãn, mang ý tứ hòa giải.

Mặc kệ hần có thiện ý thật không, Húc Hỏa liền a dua thôi phỏng nói: “Tien tay làm mà đã làm người ta phải sợ hãi thán phục, chương viện quả thật học thức sâu như vực, rộng như biển. Húc Hỏa khâm phục.”

Chút lời tăng bốc của nàng không đạt hiệu quả nào, ngược lại còn làm Thiên Cù Từ nhúu chặt lông mày, quay mặt đi không muốn nói chuyện. Hần vốn hay lãnh đạm xa cách, nghĩ một đằng nói một nẻo, giờ đây sóng vai cạnh nàng, hần thông hận sao tính mình lại thích khách sáo đối trả như vậy.

Cho nên hần không phát hiện thanh âm của mình đã lạnh như băng: “Khôi Thủ không sợ hãi thán phục, cũng chẳng có gì muốn khen ngợi, sao phải nói dối làm gì?”

Đường đường là một chương viện mà còn hẹp hòi vậy sao?

Húc Hỏa là người dễ nóng máu, lập tức bèn nhon đáp trả: “Chương viện nói không sai. Vạn vật sinh trưởng, thuận theo thiên nhiên. Láy đẹp che xấu, dùng sáng lấp tối, ngoài mặt là Dương, trong lòng là Âm, Âm Dương chưa bao giờ tách rời nhau. Mà cảnh vật chỗ này, khuôn ếp cái gì cũng phải phô bày Âm Dương, nhìn như cao thâm khó lường, kì thực học đòi, đáng vẽ kịch cỡm. Sao không đập dờ hết đi?”

Hay quá, triệt để cắt đứt nói chuyện rồi.

Hề Vân Giai cũng không biết sao cho tốt. Tái Sương Quy đi theo sau hần nghe mà tức giận muốn trúng gió.

Lông mi dày Thiên Cù Từ buông xuống, không ngờ chuyện lại đến mức này. Chóp mũi hần phảng phất mùi thơm ngòn ngọt truy hồn cướp mạng, khiến hần suy nghĩ không nhanh nhẹn như bình thường. Thiên Cù Từ không phải loại người biết dùng lời ngon tiếng ngọt. Xuất thân hần cao quý, cuộc đời hậu đãi. Người khác báai sư phải ngàn khăn vạn cầu, hần báai nhập môn hạ Tái Sương Quy chỉ vì ông suốt một tháng năn nỉ khuyên bảo.

Người bên ngoài học nghệ, phần lớn phải lấy lòng sư phụ, nhờ cậy đồng môn. Còn hần chưa kịp mở miệng, Tái Sương Quy đã đem toàn lực dốc vào dạy dỗ hần.

Cửu Uyên Tiên Tông chín mạch chương viện, người trong Huyền môn được coi như quyền lực vô cùng, cho nên người người tranh đoạt. Chỉ có hần là nhận chức vụ lúc lâm nguy, được toàn sư môn nể trọng.

Cả đời hần quá mức trôi chảy, không bao giờ chịu cúi đầu, cũng không biết cách lấy lòng ai.

Dù vậy Thiên Cù Từ cũng không nở bô đi. Hần đứng dựa vào lan can, gió thổi từ mặt nước nửa ấm nửa lạnh, phe phẩy áo bào tinh tế thêu ám văn, ánh sáng lấp lánh. Môi mông hần nhếch lên, bất động không nói, áo trắng tóc đen, như băng điêu ngọc khắc, cùng hoàn cảnh này hòa hợp đến lạ lùng.

*(*ám văn: hoa văn đen)*

Húc Hỏa trầm nghĩ, tên này khi không nói chuyện thật hợp ý nàng.

Tái Sương Quy cố gắng phá vỡ cục diện bế tắc: “Lời của Khôi Thủ cũng có đạo lý. Thập Phương Giới là do Hề chương viện mười năm sau khi nhập đạo làm ra. Lúc đó nó mới mười tám tuổi, tâm tính thiếu niên, luôn thích thể hiện. Bây giờ ngàn năm trôi qua, suy nghĩ đã sớm thay đổi. Nhưng vì tiền chương viện thích cảnh này, nên đến nay vẫn còn lưu giữ. Không ngờ lại làm Khôi Thủ chê cười.”

Đúng thế, hần đáng ra nên nói như vậy. Nhưng sao hần không nhận được phải gay gắt với nàng?

Thiên Cù Từ tiện tay giặt một cọng cỏ, pháp trận không dám phản kháng trận chủ, có chút rung động. Húc Hỏa chấn động, dù khi nãy nàng trái lương tâm khen ngợi, nhưng nếu pháp trận này do một thiếu niên chưa đầy hai mươi làm ra, phải nói là đáng kinh ngạc như gặp người trên trời xuống vậy.

Nơi đây toàn bộ đắp nên từ thuật pháp, một nửa cảnh thực, một nửa hư ảnh. Mặc dù lúc tạo cảnh này tâm tính còn chưa thành thực, nhưng lý giải thuật pháp cùng giác ngộ đã có thể coi là tinh vi lắm rồi.

Có Tái Sương Quy hòa giải, nàng cũng muốn trèo thang mà xuống. Dù sao nàng đi chuyển này không phải để trở mặt với chương viện Âm Dương Viện người ta. Nàng lập tức nói: “Không ngờ Hề chương viện lúc chưa đầy hai mươi đã tài hoa hơn người, ngược lại là bản tọa nông cạn.”

Lần này nàng tán thưởng thật lòng, Thiên Cù Từ không quay đầu lại, nhưng cũng nghĩ ngợi làm sao hóa giải những lời gay gắt khi nãy. Đang muốn mở miệng, hắn lại nghe Húc Họa nói tiếp: “Hề chương viện đã hơn nghìn tuổi, vậy mà dung nhan vẫn thật tuấn tú. Cửu Uyên Tiên Tông đúng là có thuật giữ nhan.”

Có ý tứ gì? Âm chỉ ta tuổi già sao?!

Thiên Cù Từ quay đầu, lạnh lùng: “Xin hỏi Khôi Thủ nay bao nhiêu tuổi?”

Tái Sương Quy âm thầm kêu khổ, không biết Thiên Cù Từ hôm nay đến cùng lên con điên gì. Mấy cái thứ tuổi tác, hắn trước giờ có để ý đâu.

Húc Họa đương nhiên cũng nhìn ra biểu cảm hắn không đúng lắm, nhưng hắn là một đại nam nhân, đại nhân vật Huyền Môn, sao lại còn để ý tuổi tác người khác nữa?!

Trong lòng nàng thờ dài, cô gắng nén hỏa khí trả lời: “Chương viện đã rồi, ta năm nay vừa đủ 500 năm.”

Năm trăm!! Nhỏ hơn sáu trăm tuổi!!

Thiên Cù Từ lần đầu trong đời có chút mất mát khó mà nuốt xuống.

“Năm trăm tuổi? Cửu Uyên Tiên Tông quả thật có mấy quyền bí tịch giữ nhan tinh diệu, có thể tặng cho Khôi Thủ dùng.”

Ngươi có ý gì?!

Khôi đoán nữa, ý hắn là bốn tọa nhìn già!! Tên hỗn trướng! Tiệt nhân! Lão già ngu ngốc!!

Hắn thành công đập trúng chỗ đau của mọi nữ nhân. Húc Họa không nhịn được tâm tình nóng nảy, chế giễu lại hắn: “Thuật giữ nhan của chương viện thanh tú có thừa, lại mất đi tính dương cứng rắn, để nữ tử sử dụng càng thích hợp hơn. Bản tọa dùng thật áy náy.”

Lời này thực ra trái lương tâm. Thiên Cù Từ dù nhìn qua chỉ hai sáu, hai bảy tuổi, nhưng dáng người như hạc như tùng, uy nghi nghiêm nghị, không nữ tính chút nào. Bất quá từ cái miệng nàng nói, lại thấp phần cay độc. Thiên Cù Từ phẩy tay áo bỏ đi.

Vẫn là nên đi đi, mặc dù còn quyến luyến nàng nhiều lắm, nhưng đứng đó thêm nữa, lỡ xảy ra đánh nhau sẽ không tốt...

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thận Khởi Lâu (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & beta: Pianvy Kim—

Tái Sương Quy thật sự không hiểu, vì sao đệ tử đối với vị Khôi Thủ này lại có lòng chán ghét đến như vậy. Hắn xưa nay không thích cùng người khác giao tiếp thân mật, nhưng dù sao thân phận cũng là chương viện, đối xử với người khác luôn ôn hòa chu toàn.

Bây giờ hắn hành xử như vậy đúng là hơi thiếu phong phạm. Thái Sương Quy không biết giải thích sao đành nói vậy: “Hề chương viện... thân thể khó chịu, khó tránh tình hình hơi nóng này chút.”

Nhưng mấy câu nói đó làm sao có thể làm lừa gạt Húc Họa dễ dàng dập tan được. Lần đầu tiên trong đời bị lừa là giả, đối với Ma Khôi quả thực vô cùng nhục nhã! Là thâm cừu đại hận của nữ nhân!

Nàng cười lạnh: “Không dám nhận!” rồi quay đầu nói với người hầu sau lưng: “Trở về Họa Thành.”

Người hầu lĩnh mệnh, đoàn người bắt đầu khởi hành. Thái Sương Quy trong lòng lo lắng, liên tục nhấp mắt với Hề Vân Giai. Hề Vân Giai nhìn bầu chiến hỏa hùng hực giữa Húc Họa và sư tôn, một mực không dám mở miệng. Mãi sau hắn mới nói: “Khôi Thủ khó có khi đến đây, chỉ bằng nghỉ lại một đêm, đợi ta làm một bữa rượu nhậu tẩy phong trần rồi hãy đi.”

Húc Họa cuối cùng cũng bớt giận một chút. Thôi thì ở lại cho hắn chút mặt mũi, nhưng cái lão thất phu họ Hề kia thì nàng ghim rồi: “Hề chương viện thân thể tôn quý có bệnh vặt, tiệc lại vào đêm, nên không cần nhọc đến ngài phải tiếp ta.”

Nàng nhấn mạnh vào bảy chữ “Thân thể tôn quý có bệnh vặt”, giống như muốn nguyên rủa hắn vậy.

Thái Sương Quy vội vàng nói: “Cảm tạ Khôi Thủ thông cảm. Vân Giai, con đưa Khôi Thủ đến khách uyển nghỉ ngơi.”

Rừng Khổ Trúc. Gió thổi lá xanh, ngọn từng đợt sóng.

Thiên Cù Tử ngồi trên bàn thạch xám trắng giữa vườn, trước mặt là mặt hồ gợn sóng lăn tăn, xương bồ dập dềnh, cá trắm bơi lội. Hắn biết tối nay Thái Sương Quy thiết yến trong khách uyển, nhưng ông không cho gọi hắn, hiển nhiên không cần hắn phải có mặt. Nếu là bình thường thì chẳng có gì đáng quan tâm, hắn vốn không thích kiểu cười cười nói nói, nâng một ly lại chúc tụng tặng bốc một lần.

Nhưng hôm nay, trong lòng hắn bất an, việc gì cũng trái ý, ngay cả tiếng xào xạc từ rừng trúc cũng thấy khó chịu.

Thẳng đến canh ba, hắn lấy thần thức nhập vào hộ sơn đại trận, tuần sát Âm Dương Viện. Mỗi lãnh thổ của tông môn đều có một đại trận bảo vệ, Âm Dương Viện cũng không ngoại lệ.

Hộ sơn pháp trận ở đây tên là Liên Hoàn, được các đời đại chương viện bổ túc, lại thêm vào linh thần, đã sớm có ý thức trí khôn.

Thiên Cù Từ hơi chuyển động ý thức, Liên Hoành kéo theo linh tức của hần tuần sát bốn phía.

Kỳ thật trong viện dù có dị thường gì hay không, Thiên Cù Từ cũng không cần quá để ý, cũng không cần lấy pháp trận ra để xem xét. Dù sao cũng là việc của đệ tử canh gác, không phải việc của chương viện hần.

Thần thức đảo qua núi Dung Thiên, cuối cùng dừng lại tại khách uyển. Liên Hoành ngừng lại một chút, nói: “Chương viện, trong uyển đang có một vị nữ khách.”

Chỉ là nhắc nhở công việc.

Thiên Cù Từ tò mò đã biết, Liên Hoành không can thiệp nữa, một đường đem hình ảnh thu về mắt hần. Trời không còn sớm, đội cận vệ của Húc Họa đã thay phiên trực. Hiện tại nàng đang ở trong một gian phòng có hai người canh cửa, ngoài viện có ba người tuần thủ.

Đại trận này của Liên Hoành đã sớm cùng núi Dung Thiên hòa làm một thể, mỗi ngọn cây cộng cỏ đều như ngọn tóc làn da của nó, khách nhân từ xa đến không thể phát giác.

Nó lại đưa trận quan sát Húc Họa trong phòng.

Nàng vẫn chưa ngủ. Thiên Cù Từ nhìn thấy nàng trong phòng mà sững sốt.

Phòng không đốt đèn. Trong bóng tối, nàng chỉ mặc một kiện áo mỏng, ngồi gục trên bậc giường, tóc dài dính đầy mồ hôi ẩm ướt, áp sát vào cổ.

Nàng giống như đang chịu một thống khổ rất lớn, hai tay ôm đầu gối, cúi gằm mặt, phát ra những tiếng rất nhỏ.

Nhìn đến đôi tay nắm chặt mới thấy đã bị móng tay đã cào đến huyết nhục mơ hồ.

Đây là thế nào?

Thiên Cù Từ nhìn kĩ nàng, cuối cùng nói: “Liên Hoành.”

Liên Hoành đã sớm tiến sát đến Húc Họa, thu thập triệu chứng, nhịp tim và mạch xong liền nói với Thiên Cù Từ: “Chương viện, nữ khách thân thể khó chịu, có nên mời y cho nàng ấy không?”

Thiên Cù Từ lắc đầu, Âm Dương Viện vốn liên quan đến nhiều thứ thuật pháp ngành nghiệp, hần thân là chương viện nên cũng có chút thông hiểu về y đạo. Hần nhìn thoáng qua ghi chép của Liên Hoành, sau đó ra lệnh cho nó tiêu hủy.

Liên Hoành ngạc nhiên nhưng vẫn làm theo.

Thiên Cù Từ sau đó đóng lại tất cả trận linh, trận nhân trong khách uyển. Như vậy, chuyện hần ra vào khách uyển, Liên Hoành sẽ không thể lưu lại bất cứ ghi chép nào.

Húc Họa xác thực thân thể khó chịu. Lúc nàng bị giam ở Ma tộc, Doanh Trì vì để bắt nàng khuất phục, mỗi ngày đều sai người ép nàng uống Thần Nữ Lệ. Thần Nữ Lệ uống nhiều thành nghiện, mỗi đêm sau giờ Tý, cốt tủy như có hàng vạn con kiến bò, ngứa ngáy khó chịu. Lại thêm máu đàm xả phát tác, làm nàng muốn phát điên mà phải cố nhịn. Người hầu ngoài cửa rất cảnh giác, một tiếng vang nhỏ cũng có thể kinh động đến bọn hần.

Húc Họa cắn chặt răng, run rẩy như con thú nhỏ mới sinh giữa vùng băng thiên tuyết địa.

Thuật pháp xung quanh dao động. Nàng ngay cả ngẩng đầu lên cũng làm không được. Thân thể mất đi khống chế, suy nghĩ mơ hồ. Chỉ gắng gượng cứng cỏi không nói không động.

Có người chậm chạp đến gần. Là Doanh Trì sao?

Lục Quang trong tay nàng lóe lên, một cỗ linh lực mạnh mẽ khuếch tán ra ngoài.

Người tới đương nhiên là Thiên Cù Từ. Hần một tay khống chế Húc Họa, một tay dựng nên pháp trận, ngăn cách động tĩnh trong phòng với bên ngoài. Ánh sáng từ Lục Quang sắc bén như lưỡi dao, tầng tầng cắt chém pháp trận hộ thân xung quanh hần.

Pháp bảo này tuy uy lực không tầm thường, nhưng Húc Họa bây giờ lại quá hư nhược. Nếu chỉ dựa vào pháp bảo, muốn đối phó với một đại tu huyền môn như hần là chuyện không thể.

Thiên Cù Từ rất nhanh chế trụ được pháp bảo rồi đến ngồi trước mặt Húc Họa. Nàng căn bản không có ngẩng đầu, hô hấp nóng hổi, mồ hôi như tắm. Lúc này tuy không phản ứng, nhưng trong tay nàng âm thầm bấm niệm pháp quyết, dự định liều một kích cuối cùng.

Thiên Cù Từ nhẹ nhàng: “Trên người ta có Nguyệt Tùy, chỉ cần tới gần là có thể hóa giải Thần Nữ Lệ.”

Khoảng cách hần gần nàng như vậy, cả phòng tràn ngập hương thơm, thanh âm hần khàn khàn khô khốc, trong nháy mắt như hiện ra cảnh tượng lần đầu gặp nàng ở ngoài Ma tôn pháp điện.

Tâm trí Húc Họa đã sớm mơ hồ, chỉ theo quán tính cố gắng nhịn đau chống đỡ. Thanh âm của hần không thể làm nàng an tâm.

“Vân Giai.” Nàng môi đỏ như thấm máu, thanh âm thì thảo nhỏ đến mức chỉ hiểu được bằng khẩu hình. Thiên Cù Từ bỏ những vật hộ thân trên người xuống, chậm rãi ôm nàng vào lòng, chỉ cảm thấy trong ngực như nóng như nước sôi, mà nhịp tim hần kêu như nổi trống.

Hần không nói lời nào. Húc Họa rất nhanh cảm giác được Nguyệt Tùy kia bắt đầu phát huy tác dụng. Chỉ bảo quý giá chỉ có thể gặp không thể cầu kia xuyên qua thân thể người trước mặt, chậm rãi rút đi thống khổ trong cơ thể nàng.

Nàng không nhịn được khẽ sát hần, tựa hồ coi hần như được lực mà hấp thu. Thiên Cù Từ hít vào, không khí nóng hổi của nàng thiêu đốt phế phủ hần.

Hần đang tay ra muốn ôm lên đầu vai nàng, cuối cùng khắc chế buông xuống hai bên.

Hần biết, nếu làm vậy, sẽ không thể buông nàng nữa.

Thân thể ôn nhu mềm mại càng lúc càng sát, tựa hồ còn thấy chưa đủ, nàng như rắn nước quấn tới, tóc xanh ướt đầm rù trên cổ hần. Thiên Cù Từ nhẹ giọng hỏi: “Đã tốt hơn chưa?” Cỗ họng hần hơi nuốt xuống, thanh âm đầm mồ hôi.

Thống khổ hành hạ nhiều ngày tạm thời được làm dịu, giọng nói Húc Họa mang theo một mối rã rời, nghe vào trong tai, khiến người ta run run: “Quả thật có tác dụng. Có thể lấy nó ra không, ta dùng Thần Ma chỉ tức đối với người.”

Thời điểm nàng nói chuyện, cái trán giương lên, đôi môi đỏ sẫm qua hầu kết của hắc nóng hồi như lửa.

Thiên Cù Từ thở nặng nề, mở miệng nói qua loa: “Vật này ở trong đầu ta, khó mà lấy ra.”

Hắc cực lực điều khiển bản thân, không để phòng nàng chột sán lại bên mình. Một tầng ẩm ướt dưới áo, da thịt nàng trơn bóng trượt qua tay, hắc chỉ vừa hơi vô ý, tâm đã rơi vào vũng bùn mềm mại. Càng gầy dựa càng lún sâu, không thể trốn thoát.

Dục vọng liên tục tăng lên, hắc muốn ném thứ tư vị của cái môi đỏ thắm kia, thế nhưng không thể được.

Thân trên Thiên Cù Từ ngửa ra sau, ngồi ở trên bậc, lưng tựa bên giường. Húc Họa cơ hồ toàn thân đều dán trên người hắc, nhẹ giọng than thở: “Thật tốt.”

Mấy tháng tra tấn, dù nàng đã trốn thoát khỏi nội điện của Doanh Tri, nhưng Thần Nữ Lệ cùng máu dâm xà mỗi đêm cứ đúng giờ là phát tác. Nàng lâu lắm rồi chưa từng được yên giấc.

Lúc này tựa lưng vào “Hề Văn Giai”, Nguyệt Tùy lạnh mềm mại như tơ, tất cả bất an dần dần lắng lại. Nàng gần như tham lam hít sâu, “Hề Văn Giai” một mực không có làm bất cứ gì mạo phạm, khiến nàng mười phần an tâm. Đôi mắt xinh đẹp đóng chặt, thanh âm nhẹ như lẩm bẩm: “Có thể chút nữa hãy đi.”

Người bên tai thấp giọng đáp: “Được.”

Nàng dựa vào hắc càng chặt chẽ, khiến hắc ngại thở: “Người thật tốt, tốt hơn cái lão thất phu Thiên Cù Từ kia nhiều.”

Một tiếng đánh tan mộng đẹp, “lão thất phu” nhẹ giọng giải thích: “Kỳ thật ta...”

Nàng đối với mình ấn tượng cực kém, nếu lúc này làm rõ thân phận, sẽ như thế nào?

Đêm dài vô tận, hắc nghĩ muốn kéo dài thêm thời khắc ngọt ngào này, vì vậy nói: “Không phải như cô nghĩ.”

“Ta nghĩ sai chỗ nào? Ta là mang thiện ý kết giao đến đó.” Một sợi tóc nhẹ gãi cằm nàng, Húc Họa duỗi tay nắm chặt, đầu ngón tay uốn cong lại thường thức: “Người nói xem, hắc đã hơn một ngàn tuổi rồi, sao tính tình lại đáng đá như vậy? Chẳng lẽ nam nhân vợ góa con côi, đến lúc già tính tình đều trở nên cô quái vậy sao?”

Nam-nhân-vợ-góa-con-côi?

Ngực giống như bị ai đâm một cái. Thiên Cù Từ trong lòng bốc lên khí lạnh, một câu cũng không nói nổi. Cũng may Húc Họa biết ngay trước mặt đồ đệ lại chỉ trích sư tôn của người ta là không thích hợp, nên không tiếp tục đề tài này. Thân thể giống như ngâm mình trong suối nước nóng thơm tho, buồn ngủ ập đến, nàng lẩm bẩm: “Ồ bên người thật tốt, làm ta không muốn về Họa Thành nữa.”

Thần Nữ Lệ cùng máu dâm xà khi phát tác thì rất kịch liệt, nhưng Doanh Tri ý muốn không đơn thuần chỉ vì muốn tra tấn. Lúc được hiệu trên nàng có tác dụng, thân thể hắc liền theo đó đạt được sung sướng.

Doanh Tri càng gia tăng ràng buộc nàng, càng khiến nàng thêm trăm ngàn lần cừ hận cùng chán ghét. Nhưng hắc có thể giúp nàng vui bớt thống khổ, khiến thân thể nàng thoải mái dễ chịu, nên nàng không thể tránh khỏi cảm giác khát vọng không muốn xa rời đối với Doanh Tri.

Thiên Cù Từ phát hiện thân thể nàng mềm mại rũ xuống, lòng hắc như có làn gió xuân thổi qua, dù có lạnh lẽo đến đâu cũng bị làm cho tan chảy. Hắc nắm chặt tay nàng, đưa lên chạm vào mặt mình, nói: “Húc Họa, ta không phải Văn Giai.”

Người trong ngực không phản ứng. Nàng đã ngủ say.

Thiên Cù Từ một mực chờ đến khi trời đã hừng sáng. Chậm một chút nữa, tứ đại trưởng lão theo thông lệ sẽ đến tuần sát, chẳng mấy chốc sẽ phát hiện trận pháp và trận linh ở khách uyển đều bị quan bế.

Nàng trong lòng hô hấp đều đặn, mộng đẹp say sưa. Thiên Cù Từ chậm rãi tách nàng ra. Nàng mặc y phục ẩm ướt suốt một đêm, giờ đã sớm khô. Nhưng có linh lực bảo hộ nên cũng không ảnh hưởng gì.

Thiên Cù Từ không bế nàng lên giường, chỉ sợ đụng chạm lung tung, sợ mình làm ra hành vi gì không thỏa đáng. Hắc nhìn ngắm nàng một lúc, sau đó tránh khỏi tuần thú ngoài cửa, rất mau ra khỏi khách uyển.

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thận Khởi Lâu (2)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngay trước khi tứ đại trưởng lão đến tuần son, pháp trận đã được hồi phục, hết thấy đều như thường. Chỉ có Thiên Cù Tử một thân dính đầy mùi thơm.

Đêm này của Húc Họa thực là một giấc ngủ dài.

Đợi khi tỉnh lại, trời đã sáng rõ. Nàng mở cửa, tự có người đến hầu hạ nàng rửa mặt. Vì sư tôn lãnh đạm, nên Hề Vân Giai bị Tái Sương Quy phân phó đầy lỗi tai một phen, lúc này đã sớm đứng ngoài cửa đợi.

Húc Họa trông thấy hấn, tâm tình càng tốt thêm, ánh mắt ôn nhu lóe sáng: “Nhất thời dậy trễ, cực khổ cho Vân Giai chờ lâu.”

Hề Vân Giai không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, khom người đáp lễ: “Khôi Thủ thứ lỗi, là Vân Giai đến sớm, quấy nhiễu giấc ngủ của Khôi Thủ.”

Hai người cứ như vậy nói chuyện khách khí suốt một đường. Hề Vân Giai dẫn nàng đi vào Thái Thủy Cư. Tứ đại trưởng lão đã sớm ở đây. Mặc dù họ là đám người đã Tích Cốc nhiều năm, nhưng có khách khứa tới thăm, chuyện đồ ăn dĩ nhiên là không thể thiếu.

*(*tích cốc: không cần ăn uống)*

Tối hôm qua, họ đã hỏi thăm nữ đồng Húc Họa tặng cho Hề Vân Giai.

Phụ thân cô gái này vốn là người trong tiên môn, mẫu thân thuộc tộc Ma Khôi. Tái Sương Quy tự mình xem qua linh căn của nàng, đương nhiên căn cốt nàng ấy siêu đẳng hơn nhiều so với người thường.

Húc Họa đã mang cho bọn hấn một tin tức chấn động – Ma Khôi không chỉ sinh dục ra Ma tộc, mà còn có thể kéo dài hương hỏa cho tiên môn nữa.

Có thể đạt đến vị trí trưởng lão của Cửu Uyên Tiên Tông tất nhiên đều là những kẻ tài hoa, bởi vậy mọi người ước chừng đã đoán được mấy phần ý đồ Húc Họa đến đây. Hấn là vị Ma Khôi sinh hiềm khích với ma tộc, nên Họa Thành muốn tìm giúp đỡ từ nơi khác.

Nhưng việc này ai mở miệng trước, nói như thế nào, cũng đều liên quan đến được mất của quá nhiều người.

Nếu xử lý không tốt, chỉ sợ sẽ phải có một trận đại chiến với Ma tộc. Lần trước Huyền môn cùng Ma tộc giao chiến, tông chủ Thủy Không Tú xác phạm tổn hại, nguyên thần bị giam giữ, mà nhiều vị trưởng lão khác thì chiến tử.

Cho đến bây giờ, toàn bộ tông môn như rắn mất đầu, không thể khôi phục lại nguyên khí.

Húc Họa ngồi ở trước bàn, bốn phía Thái Thủy Cư treo mảnh mông, gió thanh thổi đến, vui vẻ thoải mái.

Bốn vị trưởng lão duy trì mỉm cười hàn thuyên, không hề đề cập tới dụng ý của nàng. “Bốn lão hồ ly.” Húc Họa thờ dài, nàng đến đây quả thực có ý dò hỏi, nhưng cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Cửu Uyên Tiên Tông cũng tốt, Ma tộc Doanh Tri cũng được, kỳ thật cả hai đều có chung một mong muốn. Đó là thứ nàng không thể đáp ứng.

Dù Tiên tông và Ma tộc là từ địch, nhưng muốn hai bên động tay đánh một trận, vẫn là cần làm một chút việc kích động đến ích lợi bọn hấn.

Mà nàng vừa mới chớm ý định đã gặp bất lợi – Trong chín chương viện của Cửu Uyên Tiên Tông, mặc dù tám vị khác đều có tâm tư linh hoạt, nhưng kỳ thực ảnh hưởng lớn nhất lại thuộc về Âm Dương Viện Thiên Cù Tử.

Có thể nói Thiên Cù Tử đối với tộc Ma Khôi không hề có hảo cảm. Hấn nếu không muốn tương trợ, ý kiến của những trưởng lão khác liền coi như tham khảo rồi cho qua. Còn nếu Âm Dương Viện có ý can nhắc, thì tám mạch chương viện liền sẽ đợi chờ quan sát tình hình.

Mà loại người như Thiên Cù Tử thì chính là kiểu, người vừa liếc nhìn hấn một cái, thì hấn sẽ thu mình lại ngay, tính cách không phải bằng lời là lay chuyển được.

Điều duy nhất mà nàng có thể làm là để Tiên môn ý thức được, Ma Khôi đang bị đàn áp vây hãm, đối với Ma tộc có ảnh hưởng rất lớn. Chuyện sau này, chỉ có thể làm hết sức mình.

Suy nghĩ đến đó thì thôi, nàng cũng chỉ nói chuyện phong cảnh ẩm thực, không hề đề cập đến cái khác. Ăn xong bữa cơm, một câu chính sự cũng không có.

Tứ đại trưởng lão sốt ruột, nhưng bọn họ cũng hiểu, bất kể nàng hay bọn họ, ai cũng không thể đưa cảnh ô liu ra trước. Dù sao kẻ đang ngàn cân treo sợi tóc cũng không phải mình, nhất định tâm lý phải vững vàng. Cực điểm khách khí, cũng cực kỳ nhẫn nại.

Húc Họa biết rõ đồng dài vô nghĩa, sau khi dùng cơm xong, liền lập tức đứng dậy cáo từ.

Tái Sương Quy cùng ba vị trưởng lão khác đồng loạt đưa Húc Họa và đoàn người xuống dưới núi Dung Thiên. Một đường cười cười nói nói, thực ra chất đầy tâm tư.

Sắp đến lúc chia tay, Húc Họa hiển nhiên có chuyện muốn nói với Hề Vân Giai. Tái Sương Quy nháy mắt với những người khác, tứ đại trưởng lão giả bộ trò chuyện, cố ý tiến lên trước

dẫn đường.

Húc Họa có thể cùng Hề Vân Giai sống vai mà đi.

“Hai ngày vừa rồi thật làm phiền người.” Nàng lúc nói chuyện, con ngươi trong trẻo vô cùng. Hề Vân Giai rất không hiểu vì sao đối với mình nàng lại có đối đãi như vậy, nhưng Tái Sương Quy đã căn dặn hẳn về cùng kỳ càng.

Người trước mặt dung mạo tuyệt thế, cử chỉ thoải mái không trói buộc mà không làm mất đi dáng vẻ nữ nhi. Hẳn kỳ thật cũng rất có hảo cảm, nhưng Ma tộc cùng Huyền môn không chung đường, nên cử chỉ rất mực vừa vặn, không vượt khuôn phép.

Lúc này nghe nàng nói vậy, hẳn ngẩng đầu lên, thấy hình bóng mình phản chiếu trong con ngươi trong suốt của nàng, lập tức hơi đỏ mặt: “Khôi Thủ nói quá lời. Cô giá lâm núi Dung Thiên này chính là niềm vui của Cửu Uyên. Có thể cùng Khôi Thủ đi dạo là may mắn của Vân Giai, sao có thể nói là vất vả?”

Đúng là không thể khách sáo hơn được nữa, người này một mặt nịnh hót vuốt ve, một mặt chân thành thật lòng, đúng là làm cho người ta vui thích.

Nhưng không nên nói chuyện tiếp nữa. Hắn nói qua nói lại, lúc nào cũng tôn Cửu Uyên lên, hiển nhiên tuyệt đối nhất trí với lập trường của Tông môn. Dù thân thiết cỡ nào, cũng không thể thay đổi ý nghĩ của hắn.

Nửa đêm đó tựa vào nhau, bắt quá chỉ là chút kỉ niệm cón con. Ma tộc cùng Tiên tông từ xưa đã đối địch, cách nhau vạn dặm, không thể vượt qua.

Nàng hướng về Hề Vân Giai cùng tứ đại trưởng lão chấp tay từ biệt. Một đoàn người rời khỏi núi Dung Thiên, đập lên thuyền bay trở về Họa Thành.

Rừng Khô Trúc.

Thiên Cù Tử vừa mới phạt xương tẩy tủy, loại bỏ xong Ma tức. Thân thể mệt mỏi chưa hồi phục, suốt đêm lại qua chưa từng chợp mắt, nên còn sớm đã buồn ngủ. Hắn nhạy cảm nghe tiếng gió bên tai, mãi không thể ngủ say.

Không lâu sau, tứ đại trưởng lão đến. Trong viện có một bộ bàn ghế đá, Thiên Cù Tử tiện tay ra hiệu cho bốn người ngồi xuống, tự mình châm trà.

Tái Sương Quy nói: “Chúng ta đã xem qua nữ đồng Húc Họa đưa tới. Ma Khôi quả thật có thể vì Tiên môn mà sinh đẻ hài tử.”

Thiên Cù Tử bắt đầu có chút hiểu ra dụng ý của nàng.

Hắn hỏi: “Nàng ta đi rồi?”

Tái Sương Quy gật đầu: “Đi rồi. Trước khi đi vẫn không nói gì. Có cùng Vân Giai nói riêng thêm vài câu, nhưng đều râu ria cả.”

Chén trong khay trà tràn ra ngoài, Thiên Cù Tử phát tay phui nhẹ, tím giống như bị ai khoét một cái, trống rỗng.

Âm Dương Viện nhị trưởng lão Nhất Hiệt Tiên hỏi: “Khôi Thủ đến đây hình như có ý xin giúp đỡ, nhưng từ đầu đến cuối không hề đề cập tới. Nếu như Ma tộc quả thật có ý đồ chiếm đoạt Họa Thành, chúng ta cũng không thể ngồi nhìn. Không biết chương viện có đối sách gì không?”

Thiên Cù Tử thu hồi buồn phiền trong lòng, nói: “Ma tộc chiếm cứ Thiên Ma Thánh Vực, Họa Thành vừa hay lại ở trong đó. Uy lực của Cửu Tử Thiên Vong(*), bốn vị đều từng thấy rồi đấy.”

() Nguyên tác là “Cửu Cức Thiên Vong”, “tử” và “cức” có cùng nghĩa nên editor mạn phép đổi lại để nghe bớt thô tục.*

Lúc hắn nhắc tới Cửu Tử Thiên Vong, tứ đại trưởng lão đều trầm mặt.

Thứ này là đại trận phòng hộ của Thiên Ma Thánh Vực, được bốn linh mạch gia trì. Nếu muốn giúp đỡ Họa Thành, thì có nghĩa phải đối đầu trực tiếp với nó.

Thiên Cù Tử chậm rãi nói: “Ma Khôi nếu thật sự cần được giúp đỡ, cũng chỉ có nước phải bỏ mặc Họa Thành, rời khỏi Thiên Ma Thánh Vực, thay tên đổi họ, để Cửu Uyên Tiên Tông an bài. Mà chuyện này chắc chắn cô ta sẽ không đồng ý. Nghĩa là, trao đổi vô dụng.”

Câu cuối cùng hắn nói, tứ đại trưởng lão đều im lặng. Tái Sương Quy hỏi: “Ma tộc ăn trọn Ma Khôi, chẳng phải thực lực sẽ tăng lên nhiều sao?”

Thiên Cù Tử vuốt ve hỏ phách trong tay áo, nửa ngày sau nói: “Đây cũng chính là mục đích chuyến này của cô ta. Con nghĩ vậy.”

Xế chiều hôm đó, chín mạch chương viện của Huyền môn lần nữa tề tựu ở Thận Khôi Lâu.

Tám vị chương viện tán thành giúp đỡ Họa Thành, riêng Âm Dương Viện lại phản đối. Cửu Uyên Tiên Tông làm theo, tiếp tục quan sát tình hình.

Đến lúc ra khỏi Thận Khôi Lâu, các chương viện, trưởng lão đều trở về nơi ở của mình. Thiên Cù Tử đột nhiên gọi: “Vân Giai.”

Hề Vân Giai đứng sau gạt mình, sém chút nữa đập đầu vào lưng hắn: “Sur tôn.”

Hắn hỏi: “Hôm chia tay, Khôi Thủ Húc Họa cùng người nói chuyện gì, báo lại cho ta biết.”

Vân Giai chỉ cho là sư tôn muốn dò xét Húc Họa, vội vàng có chuyện gì liền kể ra tuốt tuột.

Thiên Cù Tử yên tĩnh lắng nghe, trên mặt không chút biểu tình. Hề Vân Giai cũng không biết sư tôn vui hay giận, nên khép nép cẩn thận từng tí từng tí.

“Khôi Thủ nói quá lời. Cô giá lâm núi Dung Thiên này chính là niềm vui của Cửu Uyên. Có thể cùng Khôi Thủ đi dạo là may mắn của Vân Giai, sao có thể nói là vất vả?” Câu này nghe qua thật sự là khách khí, thẳng đem lòng tình cảm đem qua biến thành khách sáo phân biệt rõ ràng.

Thiên Cù Tử tiếp tục đi, trầm mặc.

Lòng đầy vị chua chát, lại chẳng thể nói ai.

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Vô quyền bi hỉ (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit & Beta: Pianvy Kim—

Ma tộc liên tục tra hỏi Ma anh, mười hai vị trưởng tộc đồng ý đưa binh đến Hòu Thành.

Nhưng Ma Khôi và Ma tộc như nước cùng nguồn, xuất binh thực ra không có ý giết chóc, Ma tôn Doanh Trì quyết định tự mình đi trước.

Húc Họa vừa trở về Hòu Thành liền nhận được chiến thư của Ma tộc. Phong thư do Doanh Trì đích thân viết, lời văn khản thiết: không có ý muốn chinh phạt Hòu Thành, chỉ mong “lấy trà thay đao, đổi mặt thương lượng.”

Húc Họa đáp lại bằng bài binh bố trận, ở lối vào Hòu Thành phục kích năm nghìn quân tiền phong của Doanh Trì. Ma tộc ồn ào, cho rằng Ma Khôi gan to bằng trời.

[Cửu Uyên Tiên Tông]

Mỗi tông môn đều có loại pháp bảo mà chưa đến lúc khẩn cấp thì sẽ không dùng. Lúc này, các đệ tử Khí tông đem Huyền Quang Kính dựng đứng ngay giữa Thận Khôi Lâu.

Hư ảnh Thiên Ma Thánh Vực hiện trên không trung, chín mạch chương viện thần sắc nghiêm nghị.

Dưới Hòu Thành, Ma tôn Doanh Trì đôi môi nhếch, đồng tử cuộn cuộn ma khí phả ra màu tím. Thị vệ trưởng Hàm Nịnh đứng sau lưng hắn nói khẽ: “Ma tôn, trận này bắt buộc phải đánh, đám lão già kia hẳn đã có ý muốn trốn tránh rồi.”

Doanh Trì đương nhiên biết, mặc dù đại quân áp thành chỉ để uy hiếp, nhưng một khi máu chảy, chiến trận liền không thể tránh khỏi. Hắn đi chuyển này nhất định phải có thu hoạch, bằng không vừa mới hành quân đã tổn hại đến năm nghìn Ma binh, mười hai lão già tộc trưởng kia sao có thể cho qua?

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn đá quý đỏ sậm trên tay, hồi lâu sau nói: “Toàn lực công thành, Ma Khôi không hàng không được dùng.”

Hàm Nịnh nói: “Cô ta sẽ không.” Doanh Trì mất lạnh lẽo, Hàm Nịnh không như người khác e ngại hắn: “Từ lúc ngài dùng Thần Nữ Lệ và máu dâm xà lên người cô ta, ngài nên biết, cô ta sẽ không bao giờ chịu khuất phục nữa. Trận chiến này tuyệt đối không được lưu tình, chỉ có người sống ta chết.”

Doanh Trì đánh mạnh một quyền lên mặt hắn. Hàm Nịnh trong nháy mắt mặt mày be bét máu. Hắn tiện tay quệt một cái, cũng không lui lại.

Ma binh công thành, Hòu Thành chìm trong chiến hỏa.

Bốn tướng quân Ma Khôi gồm Tham, Niệm, Sân, Si chương quân binh sĩ, hiện giờ là Tham tướng dẫn quân nghênh địch. Doanh Trì chăm chú quan sát chiến trường, ánh mắt tìm tòi. Ma Khôi xưa nay đời đời sống trong Hòu Thành, vô cùng thần bí, chưa từng tham dự chiến sự, cho nên thực lực vẫn còn là một ẩn số.

Theo tình hình hiện giờ, có lẽ thể chất của Ma Khôi cũng không phải cường hãn, bởi vậy số lượng binh sĩ Đạo tu, Kiếm tu cực kì thừa thớt, ngược lại sở trường về pháp trận. Doanh Trì cảm thấy an tâm một chút, trận chiến này vô luận phe ta hay địch ai tử thương, thì phần lớn tổn thất vẫn là phe hắn. Còn có, người kia vì cái gì vẫn chưa xuất hiện?

[Cửu Uyên Tiên Tông]

Trước Huyền Quang Kính, Ma tức đen tím mờ mờ ảo ảo. Thiên Cù Từ ánh mắt âm đậm, trưởng tộc Ma Khôi mặc dù không rõ thực lực ra sao, nhưng chỉ nhìn pháp trận phòng ngự của Hòu Thành, hẳn đã có thể đánh giá.

Hòu Thành không có linh mạch.

Dù là Tiên tông hay Ma tộc, thuật pháp nào cũng tiêu hao linh lực. Đệ tử nhập môn, chuyện đầu tiên làm là luyện đúc linh khí cho riêng mình. Linh mạch không những chứa linh khí tinh thuần, mà còn càng làm cho nơi nó hiện diện trở nên đất lành chim đậu. Có cây nhật nguyệt cùng linh khí tắm bổ cho nhau, tuần hoàn tái sinh. Nếu được giữ gìn thỏa đáng, linh mạch chẳng những không bị tiêu hao, mà còn ngày càng dồi dào hơn.

Đương nhiên thứ quý giá như thế rất khó tìm, Hòu Thành thiếu khuyết linh mạch cũng không kì quái.

Cửu Uyên tính toán bộ Tiên Tông, trên núi Dung Thiên có đến chín đầu linh mạch, trở thành đệ nhất đại tông, chèo chống toàn bộ Huyền Môn. Thần điện của Ma tộc bất quá cũng chỉ có bốn linh mạch, mà cũng làm ra được trận pháp Cửu Từ Thiên Vồng không ai dám khinh thường rồi.

(*) Góc là “Cửu Cúc Thiên Vồng”, nhưng “tử” và “cúc” cùng nghĩa, “cúc” nghe hơi ... nên editor mạn phép đổi phiên âm thành “tử”

Vậy nên, trận đánh này, Ma Khôi hầu như không có cơ hội thắng.

Cửu Uyên Tiên Tông dĩ nhiên sao có thể để mặc ngồi xem Ma tộc chiếm được Ma Khôi. Nhưng nên làm gì, khi nào làm?

Còn nàng... rốt cuộc có dự tính gì?

Nếu Họa Thành thực sự khó giữ được, nàng liệu có cân nhắc đến điều kiện của Cửu Uyên Tiên Tông không?

Hắn đang xuất thần, bên tai nghe thấy một tiếng hô. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong Huyền Quang Kính, nàng ấy dây lụa buộc tóc, trên áo thêu ngọc, một thân trắng thuần, tay cầm Liên Đăng. Giống như thân này không ở trên chiến trường, mà đang ban đêm trăng sáng tìm hoa vậy.

Doanh Trì nheo mắt, Liên Đăng trong tay Húc Họa đột nhiên bùng sáng, quang ảnh rơi xuống, chạm vào ai liền bốc cháy người đó, lập tức khắp nơi chỉ nghe tiếng Ma binh kêu rên. Hàm Nịnh sau lưng Doanh Trì lâm bấn: “Xá Thế Liên Đăng.”

Xá Thế xóa tội, sinh diệt luân hồi.

Nàng xách đèn mà đến, một tay kết ấn, mỗi bước một trận, huyết hải cuộn cuộn. Ma quân liều chết xông lên cũng không chống đỡ nổi. Nàng trên đỉnh cực của Trận tu kết trận nhanh mà tinh chuẩn; núi đá, cát bụi, quang ảnh đều thuộc phạm vi điều khiển của nàng.

Nàng giống như gần ngay trước mắt, mà trận tức lại nháy mắt thay đổi. Mắt thường làm tâm nhiễu loạn, khó mà phân biệt khoảng cách. Nhìn tưởng là đường bằng phẳng, vừa đặt chân lên, đã trở thành biển cát cao ngất.

Ma binh đầu óc choáng váng, lại thêm bị Xá Thế Liên Đăng làm cho rối loạn, trong lúc nhất thời tử thương rất nhiều.

Chín mạch chường viện quan sát tình hình trước Huyền Quang, mặt đồng dạng lộ vẻ dị sắc. Ngọc Lam Tảo: “Này là... Trận tu ư?”

Trận Tông chường viện Diễm Xuân Y nhìn vào Huyền Quang Kính quá nhập tâm nên không nghe thấy hắn. Đạo tông Đại trưởng lão Phó Thuần Phong nói: “Doanh Trì đánh giá thấp Ma Khôi, phải đám rác rưởi này đi chịu chết.”

Dưới Họa Thành, Ma tộc thương vong rất nhanh đã hơn một phần mười.

Đường lui không còn. Doanh Trì coi bỏ áo bào thêu Thập nhị chường (*), rút Hư Tà bảo kiếm ra.

(*) Hình ảnh chủ thích ở dưới

Húc Họa chân đạp Ma tức, tay áo thổi phần phật, Xá Thế Liên Đăng ánh hội tụ, mây gió rung chuyển. Doanh Trì một kiếm xông đến, phá vỡ mấy tầng pháp trận, ánh sáng Liên Đăng trong tay Húc Họa trở lại như ban đầu, trong chớp lát ngưng ở trước người nàng chống đỡ một kích.

Pháp trận quang ảnh từ Liên Đăng bị hư tả chém vỡ, trên trời dưới đất tung tóe, giống như hàng vạn ngôi sao từ trời rơi xuống, hoa mỹ đến lóa mắt. Nàng đứng giữa nơi vỡ vụn đó, áo trắng cuộn bay, Liên Đăng nhuộm sắc máu, vừa như Diễm Ma giáng thế, vừa như thần nữ hạ trần.

Dưới chân nàng là một bàn mỹ thực của lửa, trong nháy mắt đồng cỏ đã bị thiêu trụi.

Tiếng kêu không dứt bên tai, phảng phất nghe một tiếng hiệu lệnh, Ma Khôi ngược lại bắt đầu cuồng ngạnh phản kích. Doanh Trì không quan tâm, thế kiếm không ngừng, trực tiếp đâm vào Liên Đăng.

Đạo tu và Kiếm tu đều mười phần áp chế được Trận tu. Kết trận dù thế nào chăng nữa cũng phải mất thời gian, phải có vật liệu bồi đắp, vô cùng thách thức năng lực phản ứng và kinh nghiệm đối địch của người tu Trận.

Đốt tay Húc Họa nắm chặt chuỗi ngọc Liên Đăng đến trắng bệch.

Doanh Trì trên thân kiếm phát lực, thanh âm run run: “Đi theo ta, không được sao?”

Bàn tay trắng ngọc nâng lên: “Ta thù giết ngươi còn hơn.”

Nhấn trân châu trên tay nàng nổ tung, đệ nhất pháp trận hộ thân vỡ vụn.

Khóe mắt hắn ứng đo: “Cho dù phải hy sinh vô số tộc nhân?”

“Hèn mọn sống, chi bằng kháng khái chịu chết.”

Doanh Trì tiếp tục gia lực lên kiếm, chuỗi ngọc dưới Liên Đăng nhẹ kêu, Húc Họa bỗng nhiên nắm chặt mũi kiếm của hắn, năm ngón tay dùng sức dôi kiếm. Chiếc vòng phi thủy trên cổ tay nàng vỡ vụn, giữa kẽ ngón tay máu nhỏ xuống như châu, Doanh Trì lắc đầu: “Đừng như vậy, Húc Họa, không cần phải làm vậy.”

Húc Họa bỗng nhiên xoay người, tay áo bay lên, chỉ thấy quang ảnh rực rỡ. Mùi hoa quế lan ra bốn phía, hòa tan một trận mùi máu tanh. Trong nháy mắt, nàng cùng hắn cách xa ba lần pháp trận.

Sau đó lại là một trận huyết tinh đỏ sẫm. Không ai quấy nhiễu nàng tuyệt đỉnh Trận tu, đủ để tung hoành chiến trường.

Thương vong Ma quân đã đạt tới hai thành, bắc đèn trong Liên Đăng hơi ken kết rung động, cẩn thận lắng tai nghe, tất cả đều là tiếng than khóc thống khổ.

Trà giá lớn như vậy, tuyệt không thể tay không mà về.

Thế nhưng đúng là như Hàm Nịnh nói, nàng sẽ không quy hàng. Núi thây biển máu không thể làm Ma Khôi sợ hãi, ngược lại còn kích thích họ thêm hăng say chiến đấu. Một mình nàng vào trận, trở thành linh hồn của Họa Thành, gió tanh mưa máu cũng không kinh không sợ.

Mà Doanh Trì hẳn lại không thể tùy ý để Ma Khôi tử chiến đến cùng.

Ánh mắt hắn dõi theo nàng, thanh âm khàn khàn: “Hàm Nịnh, ngươi liên lạc với Đại tể ti Thái sử Trường Lệnh...” Thanh âm hắn hơi dừng lại, mỗi chữ như bắt đắc dĩ mà nói: “Ma tộc

nguyên lấy một đầu linh mạch để cầu hòa. Nếu chuyện thành công, từ nay Ma Khôi do tể ti thần điện làm chủ.”

Tất cả mọi người trong Cửu Uyên Tiên Tông đều thay đổi sắc mặt.

Họa Thành đối với Khôi Thủ là kính trọng, quản lý sự vụ ngày thường có tể ti thần điện đảm nhiệm, nhưng chưa từng có văn bản nào quy định về quyền lực cả. Một đầu linh mạch cũng đủ làm trụ cột cấp linh khí cho một trung thượng môn phái, vậy mà Doanh Tri còn cho phép độc chiếm quyền hành?

Hiện tại đại quân Ma Tôn đang áp sát, nếu tiếp tục đánh, bọn họ có thể được đến cái gì?

Thiên Cù Từ đột nhiên đứng dậy, Tài Sương Quy vội hỏi: “Con muốn làm gì?”

Hắn mỉm cười: “Con muốn tới Họa Thành.”

Lần này tám mạch chủng viện vốn luôn thích đùn đẩy, đều không ủng hộ. Ngọc Lam Tảo nói: “Người điên rồi, hiện tại Ma binh từ thương dưới Họa Thành đã vượt quá ba phần. Tên Ma Tôn Doanh Tri đâm lao phải theo lao, Ma tộc thì thôi đi, người còn đến đó làm gì?”

Người còn đến đó làm gì??

Thiên Cù Từ đáp: “Tập hợp những đệ tử tinh nhuệ lại, nếu Họa Thành đồng ý quy hàng Cửu Uyên, chúng ta sẽ gấp rút xuất thủ tiếp viện.”

Bất Động Bồ Đề hỏi: “Người muốn cùng Khôi Thủ đàm phán?”

Hắn ở một tiếng, Diễm Xuân Y nói: “Được. Ta đi triệu tập đệ tử đứng ngoài Thiên Ma Thánh Vực chờ lệnh.”

Ngọc Lam Tảo cảm thấy chuyện ngoài ý muốn: “Diễm chủng viện sao bỗng dưng tích cực như vậy?”

Diễm Xuân Y thường thức tám hạt châu chứa tám loại pháp trận trong tay: “Ta nhìn Ma Khôi thuận mắt.”

Mộc Cuồng Dương vốn là người hiểu chiến, lúc này nàng vận động tứ chi, khớp xương toàn thân lục cục rung động, hưởng ứng nói: “Đội tin tức của người.”

Thiên Cù Từ nhìn một vòng những người còn lại, không ai có ý kiến. Nếu như Ma Khôi có thể vì Tiên môn kéo dài huyết mạch, dù có phải hi sinh một chút thì cũng đáng giá.

Hắn lập tức xuống núi, không có Ma tức che giấu, vừa tiến vào Thiên Ma Thánh Vực liền bị phát hiện.

Doanh Tri nghe tin cũng không rảnh bận tâm. Hắn dưới Họa Thành tổn binh hao tướng, tiền tông thì muốn đến kiếm một chén canh. Hắn nhắm mắt lại, một lát sau mở ra, tay phải nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Thiên Cù Từ không kịp ngự kiếm, hắn so với ai khác đều hiểu, Doanh Tri đã bị buộc đến tình trạng phải lấy hộ thân pháp trận Linh Hoàng Yêu Phong để nhanh chóng thủ thắng. Nếu thương vong không to lớn đến thế, lại không thể bức Ma Khôi đầu hàng, hắn ta làm sao trở về giải thích với mười hai tộc trưởng Ma tộc?

Mây đen giăng khắp Thiên Ma Thánh Vực, Thiên Cù Từ kẻ sát kế nứt Âm Dương, trong nháy mắt vọt qua ngàn dặm.

Họa Thành bên trên, sấm sét vang dội, giống như trời cao bị xé ra, gió thổi mây tuôn. Thiên Cù Từ xuất hiện từ giữa vết nứt, tay áo tung bay, chớp sáng lấp lóe.

Doanh Tri ngẩng đầu lên liếc nhìn hắn, trong lòng đại hận. Biết rõ hắn mang theo năm mươi nghìn Ma quân đến đây, vậy mà còn đơn phương độc mã tới. Mà không chỉ có tới, còn phải phô trương thanh thế như vậy.

Cửu Uyên Tiên Tông, thật sự cuồng vọng.

Hàm Nịnh phía sau hắn hỏi: “Ma Tôn, có cần vây giết?”

Doanh Tri mắt nhú chặt, nhìn chằm chằm vào Thiên Cù Từ, sau nửa ngày vẫn lắc đầu: “Không.”

Hàm Nịnh không hiểu, nhượng bộ cũng không phải là tác phong của Doanh Tri. Doanh Tri không cần quay đầu lại cũng biết hắn đang nghĩ gì, nói tiếp: “Thiên Cù Từ trời sinh cẩn thận, dám một mình tới đây, hẳn chắc chắn đã tính toán toàn thân trở ra. Chúng ta lúc này toàn lực công sát hắn, bắt quá làm đầu mâu chẻ đi, khiến Ma Khôi được chút thời gian hồi sức thôi.”

Hàm Nịnh sững sờ: “Hắn độc thân đến đây chỉ vì muốn phân tán binh lực của chúng ta?”

Doanh Tri cười lạnh: “Thế thì sao? Hắn tay không mà đến, hẳn chỉ có thể tay không mà về, không chiếm được bất cứ thứ gì.”

Thiên Cù Từ thế nhưng không để ý đến Ma binh xung quanh, thậm chí không nhìn đến Doanh Tri gần đó, mà tiến nhanh đến bên Húc Họa. Nàng trông thấy hắn, khẽ nhủ thầm, hiển nhiên đối với người này không có chút hảo cảm.

Thiên Cù Từ trên không đáp sương mù, rất quen thuộc xuyên qua trùng điệp pháp trận. Húc Họa không nhận được hỏi: “Hề chủng viện muốn làm gì?”

Giọng điệu không quá hữu hảo, hay chí ít là không có chút cung kính tôn trọng với bậc tiền bối trưởng giả. Nhưng thanh âm của nàng lọt vào tai, chữ nào cũng dễ nghe. Thiên Cù Từ cách nàng rất gần, dây thắt lưng của nàng bị gió cuốn gỗ nhẹ vào mu bàn tay hắn. Trên áo nàng loang lổ vết máu, lại nghe mùi thơm ngòn ngọt hoa quế. Hắn dời mắt về nơi khác không dám nhìn, cố gắng khiến giọng điệu bình tĩnh: “Ta thay mặt Cửu Uyên Tiên Tông đến, nguyện cùng Khôi Thủ ký kết minh ước, cùng chống lại Ma tộc.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng giọng điệu lãnh đạm, mắt không nhìn thẳng, thế nào cũng giống như không tình nguyện.

Húc Họa cười khê, chiến hòa lại ập tới, nàng trong lòng nói có gai: “Ồ? Cửu Uyên Tiên Tông thiện lương chính nghĩa, giúp đỡ không cần yêu cầu gì sao?”

Thiên Cù Từ bị đâm chọc, nhưng tình trạng khẩn cấp nên chỉ nhanh chóng nói: “Chỉ cần Ma Khôi đồng ý rời khỏi Thiên Ma Thánh Vực, thay tên đổi họ, quy thuận Cửu Uyên Tiên Tông, chúng ta nhất định đem toàn lực tương trợ.”

Đúng là giọng điệu công việc vô tình. Húc Họa hỏi: “Thực hợp tình hợp lý. Sau khi quy thuận thì thế nào?” Thanh âm nàng mỉm cười, nghe như đang đàm phán, tay lại không ngừng nghĩ kết trận. Mà những nơi pháp trận đi qua, Ma quân máu chảy thành sông.

Thiên Cù Từ bị kiềm hãm, Liên Đăng trong tay Húc Họa ánh lên huyết hồng, hắn theo sát ngay sau. Húc Họa tập trung vào trận, nhưng vẫn là để tâm đến con người cao thâm khó

lường này. Hắn nhìn như đang có ý khuyên hàng, theo trận của nàng thông dong, từng bước tinh chuẩn hoàn hảo.

Thiên Cù Từ quả nhiên lại đi tới phía sau nàng, biết nàng không vui nên dừng lại cách nàng một pháp trận, nói: “Ý muốn của Cửu Uyên, Khôi Thủ kỳ thật trong lòng hiểu rõ.”

Húc Họa lại kết một trận, tránh khỏi Ma quân truy đuổi, hỏi: “Cửu Uyên với Ma tộc thì có gì khác nhau?” Thiên Cù Từ trong lòng chợt lóe hàn ý, quả nhiên nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng hắn hỏi tiếp: “Ngài cùng Doanh Trì, có chỗ nào khác nhau?”

(*) Long bào thập nhị chương đây nhé, của Ma tôn là hắc bào chứ không phải không phải hoàng bào như này, nhưng hoa văn thì tựa thế.

Lời editor: Chương này nó v** cả dài đó mấy cô. Khúc đầu chương có cảm giác tác giả hơi thiếu tập trung, càng về sau thì càng mượt tay.

Cơ mà đánh trận còn bị livestream, tôi ngồi dịch mà mắt cười gần chết:V Nếu vậy Cù Từ và Húc Họa nói câu nào, bên Cửu Uyên cũng nghe không lọt một chữ có phải ko?? Đúng là “vô quyền bì hĩ” kkk.

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Vô quyền bì hĩ (2)

Edit & Beta: Pianvy Kim –

Húc Họa lại kết một trận, tránh khỏi Ma quân truy đuổi, hỏi: “Cửu Uyên với Ma tộc thì có gì khác nhau?” Thiên Cù Từ trong lòng chợt lóe hàn ý, quả nhiên nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng hắn hỏi tiếp: “Ngài cùng Doanh Trì, có chỗ nào khác nhau?”

Bốn mắt nhìn nhau, hơi thở nàng thanh lạnh ngọt ngào, đậm đặc thông dong. Hề chương viện bị làn gió thơm ập đến, trong nháy mắt rơi vào thế hạ phong. Hắn nghiêng mặt đi, giống như cam chịu thừa nhận.

Ý thức được điểm này, hắn lập tức quay đầu lại giải thích: “Ta cùng hắn đương nhiên khác nhau! Cửu Uyên chúng ta sẽ không cảm tù hay hạn chế tộc của cô. Chúng ta chỉ là hy vọng...”

Nàng tiếp lời hắn: “Chỉ là hy vọng Ma Khôi đến núi Dung Thiên mà sống, cùng đệ tử các ngài sinh đẻ hài tử, đúng không?”

Thiên Cù Từ im lặng.

Kỳ thật, đúng là không có gì khác biệt.

Nhưng ngoài kia đệ tử đang đợi chờ, không tiếc thân mình đột phá Cửu Từ Thiên Vong. Họ đều là từ xa xôi đến đây tương trợ, làm sao có thể không đặt ra yêu cầu nào được?

Hắn trầm mặc, Húc Họa lại nói: “Kỳ thật điều kiện các ngài ta có thể hiểu được, nhưng mà... ta không đồng ý.” Nàng nhẹ bước qua Tu La địa ngục dưới chân, tay xách Liên Đăng, cười như gió nhẹ: “Ý tốt của Tiên tông, Họa Thành chân thành cảm tạ. Nhưng sống nhờ vào người khác, suy cho cùng không phải kế lâu dài. Hề chương viện mời trở về đi.”

Thiên Cù Từ đương nhiên không thể làm vậy. Hắn tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn nàng chịu chết nên tiếp tục khuyên nhủ: “Người phải giữ được mạng, mới tính được sau này.”

Nhưng lời hắn không có hiệu quả gì. Nàng vốn đã nhận định hắn một lòng chán ghét Ma Khôi, đối với hắn tự nhiên là bộ dạng thờ ơ hời hợt: “Tang lễ cầu sinh, so với chết có gì khác nhau?”(*)

(*) *Tang tiết cầu sinh: làm việc không thể làm*

Doanh Trì búng tay, Linh Hoàng Yêu Phong trận từ trên trời giáng xuống. Thiên Cù Từ nhanh chóng nắm chặt bàn tay đang xách Liên Đăng của nàng: “Chạy mau!”

Từ chỉ vừa chạm vào, Húc Họa trong mắt liền hiện ra màu thuần. Thần Nữ Lệ cùng máu dâm xà trong huyết mạch làm nàng dâng lên thứ khát vọng dâm dục mà nàng chán ghét cực điểm.

Mà dù có là người bình thường chăng nữa, cũng sẽ không thích bị người lạ bắt ngờ đụng vào, huống chi là đối với lão Thiên Cù Từ vốn ghét nàng kia. Bởi vậy nàng cơ hồ hất tay của hắn ra.

Thiên Cù Từ lần đầu trong đời bị người khác lạnh nhạt, nếu là do người ta ác cảm với mình, có lẽ hắn sẽ không để bụng. Nhưng cố tình lần nào cũng phải là người trong mộng, Hề chương viện khó tránh thấy lòng tự tôn bị hao tổn. Thiên Cù Từ hắn giống như con ốc sên, cả đời này chỉ thích trốn trong vỏ, họa hoằn lắm mới gặp người khiến hắn chui ra, thì lại bị người ta hun khói cho gần chết. Hắn lùi lại, mắt sụp xuống không nói gì nữa.

Linh Hoàng Yêu Phong giống như bức tường ngăn cách nàng cùng hắn.

Doanh Trì luôn lặng lẽ quan sát. Việc Húc Họa cự tuyệt người tiên môn nằm trong dự liệu của hắn. Kỳ thật nàng nói không sai, Cửu Uyên cũng tốt, Ma tộc cũng được, làm gì có ai khi không lại ra tay giúp đỡ người khác? Nếu có ý muốn tìm người làm chỗ dựa, chẳng phải chọn người đồng tộc sẽ tốt hơn sao?

Mặc dù tên Thiên Cù Từ kia đối với việc tương trợ Ma Khôi khá lãnh đạm, nhưng có thể nhìn ra hắn chưa đánh đã bại, cũng là một chuyện tốt. Doanh Trì mặc kệ hắn, hạ lệnh cho Linh Hoàng toàn lực công sát binh lính Ma Khôi.

Áp lực đè lên Húc Họa đột ngột tăng, không còn chút thời gian nào để mắt đến Cù Từ.

Hắn đứng ngoài trận, chỉ thấy xuyên qua màn nước là thân ảnh chấp chôn của nàng. Chẳng lẽ... nàng không thể nhượng bộ một chút sao? Dù là giả bộ đồng ý cũng không được?

Chiến cuộc lúc này, Cửu Uyên Tiên Tông đương nhiên không phải là không có cách. Âm Dương Viện của hắn ít nhất cũng có mấy trăm đệ tử tinh nhuệ, có thể trực tiếp xông vào Thiên Ma Thánh Vực. Nếu chín mạch chương viện đồng lòng tập hợp đủ tất cả tinh nhuệ, thì hoàn toàn có thể tạm đẩy lùi Ma tộc.

Thế nhưng, xông vào trận địa Ma Vực sẽ hi sinh ít nhất bốn phần mười số đệ tử này. Phần thiệt cao đến thế, tất nhiên cũng nên có hồi báo tương ứng. Mà Khôi Thủ Họa Thành ngay cả giả bộ đồng ý với điều kiện tiền môn cũng không thêm làm.

Mà điểm tư tâm này của hắn thật không dám cho ai biết, hắn làm sao có thể hi sinh tu vi tính mạng đệ tử mình được?

Thiên Cù Từ quả nhiên đánh giá không sai, không có linh mạch chống đỡ, Họa Thành không thể chiến thắng được pháp trận của Doanh Trì.

Linh Hoàng Yêu Phong là pháp trận hộ thân của Ma Tôn, trận linh tương liên với Cửu Từ Thiên Vồng, linh lực đều lấy từ nó mà ra.

Khuyết điểm duy nhất chính là, thời điểm Linh Hoàng Yêu Phong phát động, linh lực Cửu Từ Thiên Vồng sẽ bị nó cướp đoạt, hai trận đồng thời sử dụng một nguồn linh mạch, uy lực có chỗ giảm xuống.

Loại pháp trận này là thứ vũ khí vô cùng sắc bén, là đặc quyền của những kẻ thù linh. Ví như trên người Thiên Cù Từ cũng có một loại pháp trận tên là Ác Cơ, cùng Âm Dương Viện hộ sơn đại trận Liên Hoàn tương liên đồng dạng.

Chiến sĩ tộc Ma Khôi phần lớn đã bỏ mình trên trận chiến, tế ti thần điện rút cuộc trong lòng ngẫm nghĩ.

Kỳ thật, Ma Khôi cùng hai phái tiên, ma đều có thể kết hợp sinh ra hài tử. Chỉ bằng điểm này, đáng lý ra phải được mọi thế lực phe phái khác nịnh nọt, nâng niu. Nhưng nhiều năm qua, trưởng tộc Khôi Thủ luôn khép mình khiêm tốn, không cho tộc dân nói bất cứ điều gì về bí mật này.

Về sau Húc Họa kế nhiệm chức vụ Khôi Thủ, không giống đời trước luôn ở Họa Thành, mà bốn ba khắp nơi học hỏi, mang về rất nhiều công pháp bí thuật, lại ra lệnh cho tộc dân phải tập luyện.

Mặc dù họ không thoải mái, nhưng đối với Khôi Thủ là phúc từng, nên cũng không có lời oán giận gì.

Nhưng bí mật rồi cũng sẽ bị lộ, Ma tộc hết sức lấy lòng. Ma Tôn tự mình nguy trang thành kẻ soạn nhạc, lẫn vào Họa Thành, kết giao với Khôi Thủ. Hai người mấy tháng tay nắm tay đi dạo, trò chuyện vui vẻ. Về sau Húc Họa phát hiện thân phận hắn, liền thẳng thắn cự tuyệt cầu thân, cũng như mời hắn rời khỏi Họa Thành.

Bây giờ đại quân Ma tộc đang áp sát, nàng ra lệnh cho tộc dân phải quyết tử chiến đến cùng.

Tế ti thần điện không đồng ý với hành động này của nàng. Huống chi hiện tại, Họa Thành chắc chắn sẽ bại trận, trong khi Ma tộc nguyện ý lấy một đầu linh mạch để nghị hòa.

Rõ ràng trao đổi này chỉ lợi không hại, vì sao nhất định phải tử chiến?

Ngày hôm qua, đại tế ti Thái Sử Trường Lệnh cùng Ma tướng Quý Dạ Lai ngồi đối mặt.

Quý Dạ Lai không nhanh không chậm xoay xoay cốc trà trong tay: “Ma Tôn đối với tộc Ma Khôi cũng không có ác ý gì, ngài lưu lại Họa Thành đã lâu, đáng tin tưởng thế nào, Đại tế ti hẳn đã biết rõ. Nếu kéo dài trận chiến, đợi đến lúc Ma Khôi binh bị toàn diệt, chỉ sợ Thập Nhị tộc trưởng sẽ không nhân từ như Ma Tôn, chưa chắc sẽ đưa ra điều kiện béo bở như vậy.”

Thái Sử Trường Lệnh vịn vào tay ghế bấu, móng tay hơi dùng sức, móc vào một khe hở: “Ma Tôn thật sự đáp ứng, sau này tế ti thần điện sẽ tự trị Họa Thành?”

Quý Dạ Lai hí mắt, trong lòng cười lạnh, bề ngoài lại chân thành: “Cái này ngài có thể yên tâm. Ma Tôn miệng vàng lời ngọc, lời đã định tứ mã nan truy.”

Trường Lệnh nuốt nước miếng một cái, vỗ vỗ tay vịn đứng dậy.

Dưới Họa Thành, số chiến sĩ Ma Khôi tử thương đã hơn một nửa, nửa người Húc Họa bị Linh Hoàng Yêu Phong cắt qua, quần áo đầm máu. Mà lúc này, cửa thành vẫn đóng chặt.

Tham tướng ánh mắt lăm lăm, nói khẽ: “Khôi Thủ?”

Nàng không quay đầu lại mà cười nhạt hỏi: “Hồi hận không?”

Nét mặt hắn nghiêm lại, thân thể thẳng tắp: “Thần nguyện ý theo Khôi Thủ, vào sinh ra tử, đời này không hồi hận.”

Húc Họa thấp giọng: “Chỉ có kẻ anh dũng kiên cường, mới có thể đột phá vòng vây. Hi sinh là đáng giá, tin tưởng ta.”

Tham tướng kiên định trả lời: “Không thể nghi ngờ.”

Chiến sự khốc liệt vượt quá tưởng tượng.

Dưới Họa Thành, xác chết chất núi, máu chảy thành sông, gió thổi qua liền nhuộm đầy lệ khí. Húc Họa tốc độ dần chậm lại, Xá Thế Liên Đăng trải qua khổ chiến dài dằng dặc, bắc đèn đã sắp đốt hết. Mà Linh Hoàng Yêu Phong được bốn cái linh mạch chèo chống, uy lực vẫn mạnh mẽ lăm lăm. Sau lưng nàng là cửa thành đóng chặt, không còn đường nào để đi. Tham tướng bị trúng mấy mũi tên, lao đảo ngã xuống đất. Húc Họa lúc này mới ghé mắt nhìn.

Thiên Cù Từ đứng ngoài trận chiến, còn chưa mở miệng, Doanh Trì đã hỏi: “Thật sự không muốn can nhắc?”

Thanh âm hần cách pháp trận run rẩy.

Húc Họa bàn tay trắng phủ lên y phục, máu tươi nhỏ xuống như trân châu: “Cân nhắc ư?”. Dâm xà huyết lẫn vào máu nàng, màu trắng bạc, giữa sắc đỏ của máu khế ánh lên tia sáng.

Nàng nói khẽ: “Người có tư cách gì để ta phải đàm phán?”

Doanh Trì ngẩn ra, thuật pháp bên trong Linh Hoàng Yêu Phong đột nhiên kinh động mãnh liệt. Đây là...

Đại hộ pháp trận của Họa Thành mở rồi.

Vì lý do gì mà đến lúc này, nàng mới mở nó?

Thiên Cù Tử biến sắc, thấy trên trời đầy hư ảnh, vô số thần thức vỡ vụn từ trong Xá Thế Liên Đăng vụn vỡ lao ra, máu tươi hóa nước, thi cốt biến bùn. Những quân sĩ bỏ mình dưới Họa Thành thần thức vỡ vụn, trở thành linh lực, mà trong đồng bùn thi cốt đó, một chồi non phá đất mà lên.

Trong nháy mắt, chồi non đó biến lớn, cành lá vươn rộng che kín Họa Thành.

Những chạc cây gãy ra, nụ hoa vàng nhạt một chuỗi lại một chuỗi mọc lên, mắt thường có thể thấy được tầng tầng nở rộ, giống như một mảnh vàng vụn tung ra giữa trời. Máu tươi nhỏ xuống, càng làm khung cảnh thêm rực rỡ.

Không khí tràn ngập mùi hoa quế.

Linh Hoàng Yêu Phong mặc dù có Cửu Cức Thiên Vồng cung cấp linh lực không cạn, nhưng Doanh Trì mang tâm thế chiêu hàng, nên không toàn lực thôi động. Lúc này nó bị xung kích to lớn đập tới, nhất thời rung đất chuyển.

Nhưng Linh Hoàng Yêu Phong quá cường đại.

Vẫn còn thiếu một chút mới đánh bại được.

Doanh Trì nhận ra có điểm khác thường, cực lực không chế pháp trận, tâm thần bị rung động mạnh. Húc Họa cuối cùng ngừng đầu nhìn hần, dù trên người đầy máu, nhưng tuyệt đối giữ nguyên cao ngạo bất khuất, giống như nhánh hàn mai kiên cường nở rộ giữa tiết trời ngàn sương vụn tuyết. Sinh tử không làm ý chí lụn bại, càng đau khổ càng đẹp đẽ, nàng hỏi lại: “Người có tư cách gì để ta phải đàm phán?”

Liên Đăng chớp tắt tia sáng cuối cùng, bất chợt vút lên tay của nàng, thuận thế cánh tay mà lên, đốt cháy thân thể nàng. Doanh Trì kinh sợ thối lui một bước, thần thức nàng biến thành ánh sáng, Liên Đăng sắp tắt đột nhiên bùng cháy quang hoa.

Quang ảnh lan xa, cùng ngọc quế mượn lực lẫn nhau, rót cuộc khiến Linh Hoàng Yêu Phong ảm một tiếng, hiện ra vết nứt. Trong giây lát đó, vết rách mở rộng, một cây ngọc hoa vươn lên phá vỡ xiềng xích, nở rộ đến tận phía chân trời.

Xá Thế Liên Đăng vỡ vụn.

Doanh Trì thu hồi pháp trận, nhìn lên nguyệt quế cao vút đến tầng mây, lẩm bẩm nói: “Quế hương nồng nặc, giữa tháng này mọc sum suê. Đây là...”

Thiên Cù Tử thay hần nói tiếp: “Là Bất Hủ mộc.”

Sinh trường ngay giữa mùa hoa quế, khó trách tất cả Ma Khôi đều có mùi thơm ngòn ngọt. Trong Họa Thành này, không ngờ còn có loại thần vật như vậy.

Húc Họa sử dụng huyết nhục cùng linh thức của quân sĩ bỏ mình trên chiến trường, chế tạo thành một đầu linh mạch, lại dùng trận linh từ cây quế, không tiếc đốt hồn mình tương trợ. Thần vật cũng không phụ công sức nàng, biến thành một pháp trận phòng ngự mạnh mẽ bảo vệ Họa Thành.

Nàng thành công rồi.

Linh mạch mới hiện thế, đất trời rung chuyển. Doanh Trì lộ rõ đau thương, nhưng còn người nào đó ngay cả tư cách đau thương cũng chẳng có.

Thiên Cù Tử đưa lưng về phía Huyền Quang Kính, nhanh chóng kết ấn, dư lực của Linh Hoàng cùng lệ khí từ Xá Thế Liên Đăng ngưng tụ thành thần thức mỏng manh. Hần cúi người nhặt Liên Đăng đã vỡ vụn trên đất.

Mảnh vỡ sắc bén quệt qua khiến hần bị thương, nhưng hần đã mất đi tri giác.

Chuyện ngày hôm nay, hần từ đầu đến cuối chỉ là cái bóng mờ nhạt, đứng ngoài cuộc quan sát người khác yêu hận tình cừu, vô quyền bĩ hi.

Lại chi có thể ép mình không được lộ biểu tình nào

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thất Hiền Giới Xích (1)

— Edit & Beta: Piarvy Kim —

Bên dưới Họa Thành, Ma binh bỏ mạng đã đến hơn hai mươi lăm ngàn người.

Nhân số Ma tộc ngày càng giảm xuống nghiêm trọng, Linh Trì (*) khó lắm mới có được chút ưu thế, đến nay đã không còn tác dụng gì.

(*) *Linh Trì: tên của Doanh Trì. Có thể tác giả nhầm lẫn giữa “Ying” (嬴) và “Ling” (靈) vì phát âm hơi gần, do chương sau tác giả tiếp tục viết là 嬴 (Doanh).*

Họa Thành vừa mới kiến tạo được một đầu linh mạch, tình thế không còn như trước. Thực ra, nếu muốn cưỡng ép phá trận cũng không phải là không thể.

Nhưng nếu Ma tộc tiếp tục dẫn đại binh đến Họa Thành, Cửu Uyên Tiên Tông chắc chắn sẽ cho người đến thật.

Đại tể ti Thái Sử Trường Lệnh dù bị Linh Trì mê hoặc, nhưng hấn cũng không ngu xuẩn. Húc Họa vừa lập được công lớn, nếu lúc này hấn lấy lòng Ma tộc, liệu Ma Khôi sẽ nghĩ thế nào?

Khi Húc Họa cùng Khôi binh đang chiến đấu, việc hấn tự mình đóng cửa thành đã khiến tộc dân nghi ngờ. Hiện nay Tham tướng đã bỏ mình, nhưng vẫn còn ba tướng còn lại nắm giữ binh lực.

Bốn tướng đối với Khôi Thủ luôn tận trung, coi toàn bộ tể ti thần điện như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. Hấn sao còn dám phản đối Khôi Thủ, muốn quy hàng Ma tộc nữa?

Linh Trì không cam lòng tay trắng mà về, cùng Ma binh còn sót tiếp tục toàn lực lùng bắt Ma Khôi, dẫn đến việc những người tộc Ma Khôi đang di cư ngoài Họa Thành bị biến thành thứ bảo vật quý giá.

Tiền môn các phái cũng bắt đầu tìm mua Ma Khôi để kéo dài căn cơ huyết mạch những cường giả đại tu. Ma Khôi bị truy đuổi ồ ạt chạy về Họa Thành, cuối cùng được Bát Hủ thần mộc – nay trở thành linh mạch – bảo vệ họ.

Khi Ma tộc đang hỗn loạn, Cửu Uyên Tiên Tông vẫn còn xem như bình tĩnh.

Tám mạch chưởng viện đối với cách Thiên Cù Từ xử lý có hơi không đồng tình. Một mặt, họ có điểm yêu mến Húc Họa, mặt khác, họ thù hận Ma tộc, nhưng vì chuyện kể tục của Tông môn mà phải nhún nhường, mong muốn tộc Ma Khôi trợ giúp.

Nhưng chẳng ai dám lên tiếng cả. Bởi Âm Dương Viện là căn cơ của môn phái, mỗi đệ tử thời điểm nhập môn đều phải đến đó học tập thuật pháp nền tảng. Đến khi thuật pháp đã tăng tiến, lại cần người của Âm Dương Viện bồi dưỡng, dạy cho biết thuật pháp các môn phái khác, tăng thêm kinh nghiệm thực chiến.

Nếu đắc tội với Thiên Cù Từ, đệ tử dưới viện mình bị làm khó dễ sẽ không tốt.

Tám chưởng viện nóng nảy mà không có chỗ chôn, vì Thiên Cù Từ bé quan.

[Rừng Khổ Trúc]

Toàn bộ pháp trận được mở ra, không cho bất cứ ai xâm nhập.

Trong phòng trống rỗng, mặt đất là đá đen lạnh ngắt, bóng loáng như ngọc. Thiên Cù Từ ngồi xếp bằng giữa phòng, tóc đen không buộc, buông xõa trên vai, trên thân chỉ mặc bộ quần áo màu trúc xanh cũ.

Dáng vẻ hấn lúc nào cũng giống như nghiêm trọng lắm, lại thêm luôn kiềm chế cảm xúc, ít có khi được thành thoi như vậy. Sau một hồi suy nghĩ thật lâu, hấn lấy từ khư đỉnh ra một bao mảnh vỡ của loại pháp khí nào đó.

Chính là Xá Thế Liên Đăng.

Vết máu trên mảnh vỡ chưa khô, nhờ có linh lực lưu chuyển mà ngưng kết thành châu.

Hấn vuốt ve chúng, tâm âm đậm vô quang. Đột nhiên, bên tai nghe có tiếng nói: “Ngươi có thể cứu chủ nhân ta không?”

Thiên Cù Từ giật mình, lúc này mới phát hiện giữa mảnh vỡ còn có một viên ngọc xanh trong suốt như nước, có lẽ là phi thủy. Nó cùng mảnh vỡ của Xá Thế lẫn vào một chỗ, nhìn qua không phân biệt được, nhưng linh khí đồng dạng sâu nặng. Thiên Cù Từ khi này tâm loạn, nhất thời không phát giác.

Lúc này nó nhảy đến trước mặt hấn, giống như một quả cầu xanh lục phát sáng: “Ngươi có thể cứu chủ nhân ta không?”

Thiên Cù Từ đột nhiên sực nhớ, đêm đó, Húc Họa bị Thần Nữ lộ tra tấn, nàng dựa trong ngực hấn hỏi, Nguyệt Tùy có thể lấy ra không, nàng muốn dùng Thần Ma chi tức trao đổi.

Hấn nói khẽ: “Thần Ma chi tức.”

Quả cầu giắt giắt, thanh âm mang theo mấy phần dụ hoặc: “Chủ nhân ta là Ma Khôi có huyết thống thuần sạch nhất, nàng sinh hài tử tuyệt đối có thể kế thừa hoàn toàn căn cốt của cha mẹ. Ngay cả khi ngươi vào được Họa Thành, cũng sẽ không tìm thấy Ma Khôi nào tốt hơn ngài ấy đâu.”

Có lẽ vì là vật cũ của nàng, Thiên Cù Từ coi bỏ kiềm chế trong lòng. Thứ linh vật Thần Ma chi tức này trí thông minh cũng không cao. Bằng vài lời mà muốn thuyết phục hấn, đúng là thật ngây thơ.

Hấn nói: “Doanh Trì cũng nghĩ như ngươi, nên hai mươi lăm ngàn Ma quân mới chôn thầy dưới Họa Thành, đoán chừng hiện tại đang bị Thập Nhị tộc trường nguyên rủa không ít.”

Thần Ma hơi sùng sốt, nhưng không cam lòng thất bại, nó lại bắt đầu thôi phòng: “Doanh Trì sao có thể so sánh với ngài? Ngài là Âm Dương viện chưởng viện cơ mà, có bao giờ phải cúi đầu trước người khác chứ?”

Công phu võ móng ngựa không tệ.

Thiên Cù Từ hỏi: “Những ngày gần đây nàng thế nào?” Thần Nữ Lệ cùng máu dâm xà kết hợp với nhau, hằng đêm phát tác, dục vọng khó giải.

Thần Ma không hiểu hấn hỏi vậy có ý gì. Đáng lý ra, vì Cù Từ lớn tuổi hơn Húc Họa rất nhiều, nàng có gọi hấn một tiếng tiền bối cũng không đủ. Còn nữa, hấn đối với Húc Họa vô cùng lãnh đạm, thậm chí còn tro mắt nhìn nàng chết trong pháp trận.

Nó nghĩ mãi không biết Thiên Cù Từ đột nhiên quan tâm vậy là sao, nên đành nói: “Sau khi trốn khỏi Ma tộc, ngài ấy không được nghỉ ngơi chút nào. Nếu không, Ma tôn muốn đơn đả độc đấu với ngài, sao có thể dành phần thắng?”

Cù Từ trong lòng đau nhức. Hấn biết trong lòng nàng có ý từ chiến, tuyệt sẽ không khuất phục, nhưng vẫn không nhìn được thống khổ thay cho nàng. Nàng vì Họa Thành trù tính rất nhiều, muốn tranh thủ thời gian để có thu hoạch lớn nhất.

Cửu Uyên cùng Ma tộc đều cho rằng nàng sẽ nhượng bộ, đợi nàng không chịu được nữa sẽ ra điều kiện tối hậu. Nhưng trên thực tế, bọn hấn đều sai rồi.

Chẳng có điều kiện tối hậu nào cả, có lẽ nàng từng muốn xin giúp đỡ, nhưng cũng chỉ đến sau khi nàng chết, Tiên tông cùng Ma tộc kiểm chế lẫn nhau, mới khiến cho Họa Thành tạm thời được an bình.

Nàng vì tộc nhân mà sắp xếp xong xuôi tất cả, dù là chuyện này chỉ thành công sau khi nàng từ trần. Bọn tể ti thần điện kia thế nhưng lại dám trốn sau lưng nàng, thứ duy nhất dám làm, là đóng lại cửa thành không cho nàng con đường thoát.

Thiên Cù Từ im lặng không nói, Thần Ma cẩn thận dò xét thần sắc của hắn, trong đầu chuyển qua vô số suy nghĩ cuối cùng nói: “Chủ nhân nhà ta mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng ở Họa Thành có danh vọng cực cao. Nếu như ngài cứu được chủ nhân, sau này nam nữ trong tộc tùy ý thích chọn ai thì chọn. Hơn nữa, chủ nhân đối với đại đệ tử của ngài rất có hảo cảm, nói không chừng, sau này còn có thể cho ngài một siêu tuyệt đồ tôn để dạy dỗ nữa (**), coi như bản thân ngài cũng có người kế tục rồi.”

Nghe nó nhắc đến Hề Vân Giai, ánh mắt Thiên Cù Từ chợt lạnh. Thần Ma lại không rõ sự tình, nghe hắn đột nhiên nói: “Vậy người nhận ta làm chủ trước đã.”

Quả cầu nhảy lên hạ xuống, tựa hồ đang cân nhắc. Thiên Cù Từ không để ý tới nó, nó nhìn mảnh vỡ Xá Thế Liên Đăng trên mặt đất một chút rồi quyết định: “Có thể, chỉ cần ngài cứu chủ nhân của ta là được.”

Trong lòng nó bất giác sinh ra mấy phần xem thường. Quả nhiên, Khôi Thủ cùng tên này không liên hệ là có lý do cả.

Thiên Cù Từ rạch ngón trỏ, một giọt máu tươi tràn ra. Quả cầu xanh lục mặc dù bất mãn hắn nhưng vẫn chủ động hứng lấy. Thời khắc giọt máu xuyên vào trong quả cầu, Thiên Cù Từ niệm pháp để lập khế ước quân chủ với Thần Ma.

Nó sững sờ, không ngờ lão già kia không hề tiêu trừ khế ước của nó với Húc Họa, chỉ là đem Húc Họa xuống làm thứ chủ.

Nó giật giật, coi như người trước mặt sợ hãi không nhớ, nên cũng không nhắc nhở hắn.

Nó đương nhiên quyền luyện Húc Họa, chủ cũ của nó tốt bao nhiêu a.

Mà tên kia... Nó ngày ngày đi theo một lão nam nhân vợ góa con côi, có thể có cái gì tiền đồ...

Đợi đến lúc khế ước được lập, Thần Ma lập tức vội nói: “Hiện tại ngài có thể cứu người được chưa?”

Thiên Cù Từ thấp giọng: “Được.” Tựa hồ đã chuẩn bị xong, hắn đứng dậy, tay phải vạch nhẹ lên tường. Bức tường liền trái phải tách ra, bên trong thấy từng dãy giá sách.

Phía trên chất đống các loại sách cổ, nhưng đều phải cần có mặt mã mới mở được.

Nơi này tựa hồ đã thật lâu không người đến, cho dù thuật pháp có thể làm trong phòng không dính cát bụi, không sinh hơi ẩm, nhưng cũng vẫn không thể che giấu từ khí nặng nề.

Thiên Cù Từ đi thẳng xuống hàng cuối cùng của kệ sách, các loại pháp trận khi chạm vào hắn đều hóa thành điểm sáng nhỏ xíu. Hiển nhiên hắn mang thân phận chương viện đi vào chỗ này sẽ không gặp trở ngại gì.

Ở hàng cuối, hắn đưa tay lấy cuốn sách cuối cùng màu đen, một hàng chữ to màu vàng đột nhiên hiện trước mắt – bảng môn cấm thuật, nghiêm cấm mở!

Thiên Cù Từ lấy ngọc bộ Âm Dương Song Ngư đại diện cho thân phận chương viện ra, đặt lên hộp sách. Trận pháp tự động đóng, hộp sách mở ra, bên trong có mấy cuốn trúc quyền nặng nề nằm yên.

Thiên Cù Từ ôm bí thất ra ngoài, lập tức đóng lại phòng sách.

Thần Ma biến thành quả cầu bên cạnh hắn, lúc này còn có chút lưu luyến không rời – toàn bộ tiên tông, ma tộc cấm thuật, chỉ sợ đều giấu trong cái phòng sách này đấy.

Có điều bây giờ chuyện này không quan trọng, trong khi hắn đọc qua trúc quyền, Thần Ma ghé vào tai hắn lèo nhèo: “Tìm được chưa? Ai nha sao ngài tìm chậm vậy... Không phải ngài là Âm Dương Viện chương viện sao? Sao lại để nước đến chân mới nhảy a?”

Thiên Cù Từ mặc kệ nó, tinh tế đem trúc quyền đọc qua một lần, sau đó hắn lấy ra một cái hộp ngọc, đem mảnh vỡ Xá Thế Liên Đăng cẩn thận cất vào. Trên mảnh vụn còn có thể thấy rõ ràng đàm xà máu đã hòa tan vào máu huyết của Húc Họa, không thể tách lọc được nữa.

Thiên Cù Từ nhú mày, đột nhiên còi áo, Thần Ma chỉ tức như bị nghẹn trướng – Người... đối với một giọt máu, người muốn làm gì??

Chỉ thấy hắn dùng lòng bàn tay đo đạc bộ ngực mình, sau một hồi ngưng thần định khí, hắn lấy lưỡi dao mỏng nhẹ rạch lòng ngực. Bởi vì vừa rạch vừa cảm máu, nên máu không chảy ra nhiều, nhưng đau nhức vượt xa dự tính. Các pháp bảo hộ thân đều kịch liệt rung động đến thần trí hắn, nhắc nhở hắn nguy hiểm.

Quả nhiên, vật hộ tâm thật sự rất khó lấy ra. Sắc mặt hắn trong nháy mắt hóa xám tro, tay không ngừng run. Cũng may tu vi hắn thâm hậu, trong chốc lát đã tách được Nguyệt Tùy trong lòng ngực ra ngoài. Cả phòng sáng rực, trọc khí được thanh tẩy.

Thần Ma bất an nhúc nhích, thấy hắn đem Nguyệt Tùy đặt vào hộp. Máu bạc rất nhanh đã bao khóa Nguyệt Tùy vào bên trong. Thiên Cù Từ một tay ôm ngực, tay khác nhanh chóng khâu kín vết thương. Thần Ma chỉ tức yên lặng đợi hắn khâu xong mới nói: “Đáng ra ngài nên tìm người hỗ trợ.”

Mỗi lần bạc máu: “Không ai dám làm.”

Thực hiện cấm thuật, đối với Cửu Uyên là trọng tội. Hắn biết rõ mà còn cố tình phạm thì cũng thôi đi, tuyệt đối không thể liên lụy đến đệ tử, đồng môn được.

Thần Ma nghe vậy đột nhiên cảm thấy có chút thương hại cho hắn – sống nhiều năm như vậy, một người bạn có thể giúp đỡ cũng chẳng có. Đáng thương thay lão nam nhân.

Nó ngồi xỏm trên vai Thiên Cù Từ, không lên tiếng quấy nhiễu hắn nữa.

(**) “siêu tuyệt”: siêu = cực kỳ, tuyệt = tuyệt đỉnh

Đồ tôn: con đồ đệ

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thất Hiền Giới Xích (2)

— Edit & Beta: Pianvy Kim —

Thiên Cù Từ cẩn thận đặt từng mảnh vỡ của Xá Thế Liên Đăng vào hộp. Kể từ giờ, chúng đã trở thành bảo vật cực giá trị, nửa của Tiên tông, nửa của Ma tộc. Tiên linh cùng Ma tức vừa vận hòa lẫn vào nhau, không cái nào lấn át cái nào.

Thần Ma chỉ tức đột nhiên thấy có chút cảm động, nó nịnh bợ nói: “Cửu Uyên Tiên Tông trước nay pháp bảo nhiều vô số kể. Nguyệt Tuy cái loại chỉ tôn pháp bảo này vậy mà còn bị sư đồ các ngài độc chiếm. Bất quá ngài yên tâm, ta sẽ không phụ công sức của ngài. Đợi chủ nhân ta khôi phục, nhất định sẽ sinh cho ngài một đệ nhất đồ tôn!”

Thiên Cù Từ dừng tay, đột nhiên nói: “Thần Ma.”

Lúc này độ hào cảm của nó với hấn đang tăng bạo liệt, lập tức đáp lại: “Sao ạ?”

Hấn gần từng tiếng: “Trên người Vân Giai không có Nguyệt Tuy.”

“A?” Thần Ma sững sốt, “Không đúng a, đêm hôm đó...”

Nó bỗng nhiên kịp phản ứng, lập tức ngậm chặt miệng không nói nữa.

Ngày hôm sau, Thiên Cù Từ tự giác đi tìm nhị trưởng lão Âm Dương Viện Nhất Hiệt Tiên, tội danh là sử dụng cấm thuật. Trên dưới viện đều chấn động.

Thân là một đệ nhất đại tông giới tu tiên, môn quy Cửu Uyên xưa nay nghiêm ngặt. Mà kiêng kỵ nhất là việc làm chuyện mờ ám, lời nói và hành động không minh bạch.

Thiên Cù Từ thân chương viện, biết rõ còn cô phạm, phải chịu tội gấp bội.

[Thái Sơ Điện]

Tứ đại trưởng lão đều có mặt.

Tái Sương Quy toàn thân phát run: “Cấm thuật? Con dùng cấm thuật gì?”

Hấn lắc đầu không đáp, Thái Sương Quy phùng mang trợn má như con ếch đang nổi giận: “Vi sao dám làm vậy? Thân là chương viện, chẳng lẽ không biết tông quy cấm cái gì sao?”

Thiên Cù Từ buông mắt, dù bị truy vấn thế nào cũng chỉ nhả một câu: “Đệ tử biết sai, nguyên linh trách phạt.”

Nhất Hiệt Tiên chỉ là sư bá hấn, không như sư tôn thân cận có thể trực tiếp răn dạy nên rất khó xử. Ông lập tức nói: “Chương viện luôn biết giới hạn, hiểu lẽ tiến thoái, làm việc xưa nay cẩn thận. Lần này có lẽ bất đắc dĩ mới phải dùng đến cấm thuật. Nếu có thể giải thích hợp lý, ta sẽ...”

Hai vị trưởng lão còn lại đều không nói gì. Mặc dù chức vị trưởng lão lập ra là để kiểm chế, giám sát các chương viện, nhưng Thiên Cù Từ là người khuôn phép thế nào chứ, cho nên việc các ông đang làm cảm giác thập phần kỳ quặc.

Bọn ông đều là trưởng bối, còn Thiên Cù Từ tính cách minh bạch lễ nghi, giữa hai bên càng chưa từng có hiềm khích gì. Nếu nói lý do thỏa đáng, tự dung mọi chuyện có thể cho qua.

Mà hấn giống như không hiểu chuyện, chỉ đáp lại: “Nhất thời tư tâm mà thôi, không có nguyên nhân gì.”

Tái Sương Quy tức giận chỉ vào mặt hấn, nửa ngày không nói nổi một câu. Nhất Hiệt Tiên cũng hết cách. Đệ tử trong môn phái đông đảo, nếu lần này không nghiêm trị, sau này trên dưới bất chúc làm theo, kết quả sẽ thế nào?

“Đã như vậy, liền làm theo tông quy đi.”

Ngày kế tiếp, Thiên Cù Từ lên Thận Khôi Lâu, lĩnh phạt ba trăm roi Thất Hiền Giới Xích.

Thất Hiền Giới Xích là loại khí cụ điển hình để trừng phạt. Mọi người ở dưới tròng mắt nhìn, không ai dám can đảm đỡ thay. Quất đến lần thứ một trăm, hấn rốt cục không nhịn nổi, phun một ngụm máu ngay trên hình đài.

Trên lưng hấn sớm đã máu thịt be bét, Thái Sương Quy tức đến sôi máu, Nhất Hiệt Tiên không nhịn được hỏi: “Con thế nào?”

Thiên Cù Từ lắc đầu ra hiệu — không đáng ngại, cứ tiếp tục.

Thần Ma ngồi xồm trên bảo kiếm của Thiên Cù Từ, một bộ yên tĩnh đáng vẻ suy nghĩ.

Đợi đến khi hình phạt kết thúc, Thiên Cù Từ không còn đứng dậy nổi nữa. Hề Vân Giai nhanh chân chạy đến muốn đỡ lại bị hấn đẩy ra. Thái Sương Quy mặc dù đang bưng bưng lửa giận, nhưng làm sao còn nở chống mắt nhìn xem hấn cách nào quật cường. Ông bước lên đỡ hấn, một đường trở về rừng Khô Trúc.

Vừa bầm huyết cổ tay, ông liền sắc mặt đại biến: “Con... Sao trên người con lại có vết thương cũ?”

Thiên Cù Từ cả người kiệt sức, nghe vậy đáp: “Không có gì.”

Tái Sương Quy gầm lên: “Quân Thiên Từ đâu?”

Quân Thiên Từ là Y tông chương viện, nghe Thái Sương Quy gọi liền chạy tới ngay. Ông biết chuyện hôm nay Thiên Cù Từ chịu hình, đương nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, vậy mà lúc bắt mạch tượng cũng phải biến sắc: “Sao... Sao lại không thấy hộ tâm chi vật đâu?”

Thiên Cù Từ duỗi tay ngăn lại, Quân Thiên Từ một mặt thần sắc lo lắng, một mặt vội vã kẻ đơn.

Rối loạn hồi lâu, rừng Khô Trúc rút cuộc lấy lại vẻ thanh tĩnh. Thần Ma chỉ tức ngồi xồm bên gối Thiên Cù Từ. Thương thế hần vô cùng nặng nề, uy lực của Thất Hiền Giới Xích, bằng ba trăm roi cũng đủ giết chết Hề Văn Giai.

Thần Ma hóa quang thành cái chân, đung đung Thiên Cù Từ. Hần cũng không có ngủ, tình trạng cơ thể đang nguy cấp, phải cố giữ thần trí không được mê man.

Thần Ma nhìn hần một lúc, đột nhiên hỏi: “Ngài có thể làm sùan quân (*) cho Khôi Thủ đó a.”

() Sùan quân: Sùan” nghĩa là “trắc”, ví dụ “trắc phi”. Trong cung đấu thì đi từ Vương phi => Chính phi => Trắc phi. Đối với “sùan quân” cũng tương tự thế.*

Thiên Cù Từ so với thường ngày phản ứng chậm một chút, hồi lâu sau mới hỏi lại: “Cái gì sùan quân?”

Nó trả lời: “Khôi Thủ Hòa Thành chúng ta muốn chọn một trong bốn tướng Tham, Niệm, Sân, Si nâng lên làm hôn phu. Có lẽ ngài từng gặp qua bốn vị ấy rồi. Nếu Khôi Thủ ta thích cả bốn người, thì có thể sẽ chọn một người làm chính quân, ba người còn lại làm sùan quân. Nhưng mà Tham tướng đã bỏ mạng lúc chiến đấu với Ma tộc, nên coi như ngài vẫn còn cơ hội đấy.”

Thật ra căn bản làm gì có cơ hội nào, tộc quy của Ma Khôi đã quy định rõ, Khôi Thủ sẽ không được phép cùng người ngoại tộc thông hôn. Nó chỉ là thấy Thiên Cù Từ quá suy yếu nên hiểu lòng người, khéo léo an ủi hần một chút mà thôi.

Lời editor: Lần nào dịch tôi cũng chia đôi page ra, nhưng hóa ra chương lại ngắn hơn tôi nghĩ. Có lẽ chương sau làm sẽ mất máu hơn, cũng hy vọng truyện không quá ngược haha.

Với đạo này đang hot cấp Bính – Na, tôi mê đến mức không muốn ngủ, ngày ngày save hình đọc fanart.

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Nửa đời thanh tĩnh (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

– Edit & Beta: Pianvy Kim –

Thần Ma đạo này có chút lo lắng. Thiên Cù Từ đem nhục thân Húc Hòa luyện hóa đủ kiểu, chuyển thành linh thai, rồi đưa vào bụng một nữ nhân bình thường sống trong tiểu trấn vắng vẻ.

Mặc dù nó luôn chủ động đến chăm sóc, nhưng lỡ Thiên Cù Từ có tâm tư gì xấu xa, nó cùng hần khế ước vẫn còn, chỉ sợ ngoài bắt đắc dĩ hòa theo, nửa điểm ngăn cản cũng không có.

Cái lão nam nhân này ngay cả Nguyệt Tùy hộ tâm cũng lôi ra, trà giả cao như vậy là muốn làm gì? Chẳng lẽ hần muốn chơi trò nuôi nấng đầu nhỏ, đem Khôi Thủ nhà ta giấu vào son động hay bỏ vào hầm tối, rồi cột vào giường, ngày ngày đem ra hành hạ SM. Nào quật roi da, nhò sáp nền rồi chơi bịt mồm (*) ư? Chuyện này...

Nó càng nghĩ càng thấp thỏm.

May mắn là, Thiên Cù Từ bắt đầu suốt ngày bẽ quan.

Hộ tâm chỉ vật là thứ phòng hộ cuối cùng của mọi đệ tử tu tiên. Vật này bị cưỡng ép mở ra, tất nhiên đã làm tổn thương đến căn cơ của hần. Lại cộng thêm vết thương từ Thất Hiền Giới Xích, hần dù có muốn gắng gượng cũng bất lực.

Có điều việc chữa trị viện bệ quan tu hành là chuyện bình thường, sự vụ của Âm Dương Viện đã được trưởng lão cùng Hề Văn Giai thay hần quản lý đầu vào đấy.

Mà theo tình thế hiện giờ, Ma Khôi tộc là nơi có biến chuyển lớn nhất. Dưới Hòa Thành, Doanh Tri tay trắng mà về, tổn thất hai mươi lăm ngàn Ma binh, hỏi cho Húc Hòa lấy nhục thân cùng linh lực của Ma binh từ vong biến thành một đầu linh mạch.

Nhục nhả đến vậy hần làm sao nuốt nổi? Mà người quan trọng nhất trong thành kia đã mất rồi, còn có cái gì khiến hần phải băn khoăn nữa?

Dưới cơn nóng giận, Ma tộc bốn phía bắt đầu lũng bắt tộc nhân Ma Khôi đang sống ngoài Hòa Thành, đồng thời treo thưởng giá cao để tìm mua. Tiên tông thấy vậy há có thể cam tâm, nên không ít Tông môn đã lên lút thu mua Ma Khôi. Dưới sức ép như vậy, người dân Ma Khôi biến thành thứ trân vật quý hiếm, đành phải ngày ngày trốn chạy, mà Hòa Thành bất lực không thể bảo hộ cho họ.

Những ngày này, Đại tế ti Thái Sử Trường Lệnh đã đến Cửu Uyên Tiên Tông. Tộc nhân Ma Khôi đối với việc bị “nô lệ hóa” vô cùng bất mãn, tế ti thần điện lại vô phương giải quyết. Trong bốn tướng có Tham tướng đã chiến tử cùng Húc Hòa, chỉ còn lại Niệm, Sân, Si nắm giữ binh lực còn lại. Ba người này căm ghét tế ti thần điện, khiến cho hần ta không có cách nào chỉ huy.

Hần lại không nguyện ý lập Khôi Thủ mới, chỉ có thể hi vọng mở mang mối quan hệ với Cửu Uyên. Chi cần bên đó ra luật cấm Tông môn mua bán Ma Khôi, dù cho chỉ là giải pháp trị ngọn không trị gốc, hần cũng coi như đối với tộc dân có câu trả lời. Để chứng minh do tộc dân thấy, tế ti thần điện có thể vẫn hỏi chút hi vọng.

Nhưng ngoài dự liệu chính là, chín chương viện Cửu Uyên, không một người thêm ra gặp.

Đã vậy còn xài đúng một lý do – thân thể có bệnh.

[Âm Dương Viện]

Tái Sương Quy cùng Hề Văn Giai bước ra đón tiếp.

Trường Lệnh có chút xấu hổ, nhưng vẫn kim nén mà hỏi: “Hề chương viện cũng thân thể có bệnh sao?”

Tái Sương Quy ho một cái, Hề Văn Giai giống như vô tâm trả lời: “Chương viện nhà ta không giống người khác, Đại tế ti xin thứ lỗi.” Hần nhiệt tình, “Gia sư đúng là thân thể có chút bệnh nhẹ.”

Thái Sư Trường Lệnh tức muốn đau trứng. Tái Sương Quy trừng mắt liếc Vân Giai một cái, dù sao Cửu Uyên cũng vẫn là cần đến Ma Khôi. Ông cười cười mời Thái Sư vào trong viện.

Ở trên Thận Khôi Lâu, đúng là chỉ có các trưởng lão đến. Hiển nhiên, chuyện tế ti thần điện dám bán đứng Khôi Thủ cùng Ma binh đã khiến những người cầm quyền ở Huyền Môn mười phần chú ý.

Thái Sư Trường Lệnh sắc mặt ửng đỏ. Cũng may ba mươi sáu vị trưởng lão coi như nhiệt tình, miễn cưỡng thay chương viện bốc đồng nhà mình ra tiếp khách. Hắn ta thấy hơi dễ chịu chút, liền đem lên ba tên Ma Khôi làm lễ vật.

Không ngờ Tái Sương Quy lại không nhận.

Hắn không hiểu. Lúc trước Húc Họa đưa một nữ đồng tới, Cửu Uyên Tiên Tông rất tự nhiên nhận lấy mà.

Tái Sương Quy nhìn sắc mặt hắn, trái lại cảm thấy thấp phần thoải mái, nghĩ sau này còn có thể cùng hắn ta liên hệ thêm. Tầm mắt của người này so với Khôi Thủ thật sự chênh lệch quá nhiều rồi.

Quả nhiên, lát sau Thái Sư đã nói ra ý định “song phương cùng có lợi”, lại bị các trưởng lão hàm hồ từ chối. Nhiệt tình thì nhiệt tình, nhưng đúng là không chịu viện trợ cho Họa Thành.

Đêm khuya, Mộc Cuồng Dương hỏi sư tôn, cũng chính là Đạo tông đại trưởng lão Phó Thuần Phong: “Vi sao lại không thu nhận Ma Khôi? Bên ngoài bây giờ bán được rất đắt đó.”

Phó Thuần Phong ngồi cách xa nàng một trượng đáp: “Cửu Uyên Tiên Tông là thù lĩnh của tiên môn, còn Ma Khôi thì chung nguồn gốc với Ma tộc. Chúng ta có muốn nhờ Ma Khôi kéo dài huyết mạch, cũng chỉ có thể âm thầm tiến hành. Mà sinh hải nhị, cuối cùng cũng đều sẽ thu làm đệ tử, tránh cho thất lạc vào dân gian. Tuy Ma Khôi càng ngày càng quý hiếm, nhưng có người cần mua tất sẽ có người bán. Phần lễ này đối với Cửu Uyên mà nói, kỳ thật không có cũng chẳng sao.”

Mộc Cuồng Dương gật đầu, lại hỏi: “Chúng ta đối tốt với Họa Thành là vì lẽ gì?”

Phó Thuần Phong kiên nhẫn giải thích cho nàng: “Lúc đầu Thiên Cù Tử nhất quyết không muốn chi viện cho Họa Thành, mãi đến lúc sau mới đưa ra điều kiện Ma Khôi phải dời Thiên Ma Thánh Vực, quy theo an bài của Tiên tông. Kỳ thật hắn đã sớm nghĩ đến lợi hại trong đó. Chỉ khi Ma Khôi quy thuận Cửu Uyên, lại sửa tộc danh, xóa đi nguồn gốc Ma tộc, Cửu Uyên mới có thể danh chính ngôn thuận sử dụng.”

Nàng đứng dậy, đập vào vai Phó Thuần Phong một cái. Cách nàng chỉ hơn một trượng, ông không kịp né tránh, liền cảm thấy bả vai kịch liệt đau nhức, nửa người run rẩy.

Mộc Cuồng Dương cười ha ha: “Sư tôn quả nhiên là sư tôn, đúng là nhìn xa trông rộng, mưu tính sâu xa!”

Phó Thuần Phong yên lặng ra lệnh cho Đạo tông hộ sơn đại trận, nhớ hẹn giúp ta Y tông chương viện Quân Thiên Từ nha.

Ông cùng Tái Sương Quy là hai thái cực. Nếu nói Thiên Cù Tử là ngôi sao may mắn của Tái Sương Quy, thì Mộc Cuồng Dương giống như cội nguồn thống khổ của ông vậy.

Thấy nàng là con gái, ông cũng chưa từng để trong lòng. Chỉ là thấy nàng tư chất không tệ, tùy tiện dạy dỗ một chút thôi. Kết quả, trong một lần thí luyện đạo, uy phong của Đạo sư ông bị tụt giảm thảm hại, không ngờ Mộc Cuồng Dương thật sự dè ông trên đất mà chà.

Lần thí luyện đó, chính là nổi nhục cả đời, cũng là lúc thống khổ bắt đầu.

Khi Cửu Uyên Tiên Tông quyết định trọng điểm bồi dưỡng Mộc Cuồng Dương, Phó Thuần Phong làm thân truyền sư tôn, đành phải cùng nàng sớm chiều gặp mặt, như hình với bóng.

Trước khi phát hiện ra khả năng của Ma Khôi, Huyền Môn nữ tu từng là bảo vật vạn phần quý giá, chỉ riêng Mộc Cuồng Dương một người cầm cưa cũng không có.

Mà cái nữ tu sắc ma này, vô số lần tìm phối ngẫu còn chưa đủ hay sao, lại còn đem ma trào hướng về phía ông. Người khác bị nàng quấy rối còn có thể nhượng bộ, ai nấy tự chạy cứu lấy thân, còn Phó Thuần Phong ư? Hòa thượng chạy không khỏi miếu.

Ba trăm năm trôi qua, từ cái Đạo tu lệ khí bức người, bị biến thành Đạo tông đại trưởng lão tâm lặng như nước. Phó Thuần Phong nhiều khi cũng tự hỏi, đến cùng là ông dạy bảo Mộc Cuồng Dương, hay là bị nàng ma luyện.

Mộc Cuồng Dương buông bả vai đáng thương của ông ra, đột nhiên nói: “Sư tôn cảm thấy, vì sao Thiên Cù Tử đột nhiên lại sử dụng cấm thuật?”

Phó Thuần Phong hiển nhiên với vấn đề này đã từng nghĩ qua: “Thiên Cù Tử không phải kiểu người hành sự lỗ mãng. Nó sử dụng cấm thuật nhất định có nguyên nhân hợp lý. Theo ta thấy, có lẽ là liên quan đến Khôi Thủ Húc Họa.”

Mộc Cuồng Dương hỏi tiếp: “Ý sư tôn là, hắn tự hèn bỏ phách cho cô ta?”

Ông gật gật đầu: “Dù chưa thể chắc chắn, nhưng nói chung là như thế.”

Mộc Cuồng Dương sờ cằm: “Hắn đối với Ma Khôi lúc nào cũng chán ghét, lần này lại đột nhiên ra tay, thật kỳ lạ.”

Phó Thuần Phong trả lời: “Đại đệ tử của hắn cùng Khôi Thủ quan hệ tương đối thân mật. Tư chất Hề Vân Giai cũng là ngàn năm mới tìm được một, nó vì đồ đệ trù tính, cũng không kỳ quái gì. Huống chi... Sau này nếu nó nắm được Ma Khôi trong tay, tiến thêm một bước sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

“Tiến thêm một bước?”

Phó Thuần Phong nhìn nàng một cái, liền thấy nàng mái tóc nhọn, bộ dáng vô tư không tìm không phối, cũng không trả lời thêm. Bây giờ ta đi xem đại phu được chưa, ông sờ lên bả vai, đây cũng tính là tai nạn lao động đi?

Ngoại thương của Thiên Cù Tử dần chuyển biến tốt đẹp, hắn ngăn ngại xuất quan một lần.

Ngọc Lam Tảo, Mộc Cuồng Dương cùng Bất Động Bồ Đề đến chữa thương cho hắn.

Tu vi hắn quá cao, lỡ như bị đình trệ, sẽ gặp nguy hiểm.

Ngọc Lam Tảo cùng Bất Động Bồ Đề mười phần nghi ngại, chỉ có Mộc Cuồng Dương sờ loạn trên lưng hắn. Thiên Cù Tử cố gắng kéo lại quần áo, gầy dựa nói: “Mộc chương viện, xin tự trọng.”

Tái Sương Quy lập tức trừng mắt cảnh cáo, nhưng nàng ta chẳng hề để ý: “Ồi chao, lâu lắm rồi không được chạm vào nam nhân, ta có cảm giác giới tính nữ của ta muốn thoát hóa rồi. Người là tri kỉ của ta, cho ta sờ vài cái đi, thế nào?”

Thiên Cù Từ không thích cùng người khác thân cận, nghe xong càng quần bách không thôi. Ngọc Lam Tảo không đánh lòng, vỗ trán một cái, âm đạm nói: “Thiên Cù Từ, ân đức hôm nay, người nhớ khắc ghi trong lòng.”

Nói xong, một mặt kim nén, ngồi xuống bên cạnh Mộc Cuồng Dương.

Nàng ta quả nhiên dời đi mục tiêu, Bất Động Bồ Đề nhìn Lam Tảo đầy nề phục.

Tái Sương Quy thật sự bất đắc dĩ, vô cùng bất đắc dĩ. Việc liên quan đến tu vi của Thiên Cù Từ, nhất định phải hoàn hảo không được có khuyết điểm gì. Mà Mộc Cuồng Dương mặc dù tính cách dâm dề ác liệt, nhưng cũng là người ngay thẳng hào sảng. Nếu chẳng vì không còn cách nào khác, ông tuyệt đối sẽ không nhờ đến nàng ta đâu.

Ba người thật vất vả đã thông kinh mạch cho Thiên Cù Từ, ổn định xong, Ngọc Lam Tảo vịn vào Bất Động Bồ Đề để đứng dậy, hết sức thành khẩn nói: “Mộc Cuồng Dương, ta thật không biết Phó Thuần Phong làm sao chịu được người!”

Mộc Cuồng Dương suy nghĩ một chút, đáp: “Chắc là vì ông ta to hơn người đi?”

Ngay cả Thái Sương Quy cũng không nhận được, cực nhanh liếc từ đầu đến chân Ngọc Lam Tảo. Hắn đầy mặt đỏ bừng, tức giận chỉ vào nàng: “Người... Người...”

Cửu Uyên Tiên Tông chính khí ngập trời, đường đường là Đạo tông chương viện, sao có thể dâm ô đến vậy hồi trời? Thái Sương Quy thân là trưởng bối, lần này thật không nhận được nữa, cũng không quản đến thân phận chương viện của nàng mà quát to: “Cuồng Dương! Không được làm càn!”

Mộc Cuồng Dương: “Ông ấy so với Lam Tảo quả thật lớn hơn a, năm nay cũng hơn một ngàn sáu trăm tuổi rồi còn gì.”

Mọi người: “...”

Thiên Cù Từ lần đầu tiên trong đời muốn chạy ra khỏi rừng Khô Trúc, nhưng ngay sau đó, hắn lại bế quan.

Tái Sương Quy thay hắn tiễn bọn Mộc Cuồng Dương, lúc trở lại, ông nói với hắn: “Tình thế tộc Ma Khôi đang nghiêm trọng, mà con có vẻ không quan tâm mấy nhỉ?”

Không cần ông nói, Thiên Cù Từ cũng đoán được hiện trạng bây giờ: “Mặc kệ đi.”

Tái Sương Quy nghe hắn nói vậy cũng không thấy ngoài ý muốn, dù sao hắn đối với Ma Khôi cũng chẳng có chút hảo cảm nào. Trước là Húc Họa, giờ là Thái Sử Trường Lệnh, đều như nhau cả.

“Ta biết con không thích Ma Khôi, nhưng Âm Dương Viện mười năm trở lại đây cũng chưa từng tìm được đệ tử có tư chất tuyệt đỉnh nào.”

Thiên Cù Từ trực tiếp hỏi: “Sự tôn có thượng sách gì không?”

Tái Sương Quy xích lại gần hắn: “Bây giờ tộc Ma Khôi đang bị buôn bán ngoài đường. Lấy thực lực của phái ta, muốn mua vào mấy người có huyết mạch tinh thuần cũng không có gì khó khăn lắm. Con là chương viện, không phải nên công hiến một chút sao?”

Thiên Cù Từ sùng sốt, một lát sau mới hiểu được ý tứ. Cửu Uyên luận người có linh căn tối ưu nhất, không thể nghi ngờ nhất định là thuộc về chín mạch chương viện. Hắn dời tầm mắt, phun ra một chữ: “Không.”

(*) Khẩu cầu (GAG): một thứ công cụ trong trò SM (sốc chưa sốc chưa)

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Nửa đời thanh tịnh (2)

— Edit & Beta: Pianvy Kim —

Thiên Cù Từ sùng sốt, lát sau mới hiểu được ý tứ của Thái Sương Quy. Cửu Uyên nếu luận linh căn, thì không thể nghi ngờ mạnh mẽ nhất là của chín vị chương viện.

Hắn buông mắt, nhẹ phun một chữ: “Không.”

Hắn không phải người thích từ chối, nhưng một khi đã không nhận, liền không dễ dàng thuyết phục được.

Tái Sương Quy không từ bỏ: “Coi như ta cầu xin con đó?”

Gò má Thiên Cù Từ ửng hồng một mảnh: “Môn phái cũng không chỉ có mỗi con, sao người lại dồn ép con như vậy? Đệ tử của Âm Dương Viện cũng là có mấy ngàn người, huống chi sư tôn cũng đang lúc sức khỏe thịnh vượng...”

Hắn chưa nói xong, Tái Surong Quy đã bật dậy: “Hỗn trưởng! Ngươi nghĩ ta một đồng xương già mà còn...” Vừa nói xong đã cảm thấy thật nực cười. Đang muốn bác bỏ lời hắn, nhưng thấy hắn bên lên khó xử, lại thấy hơi có chút mềm lòng.

Giọng điệu Tái Surong Quy trầm thấp: “Làm sao phải lo lắng vậy? Chẳng nhẽ trong lòng con có ý trung nhân rồi?”

Ý trung nhân?

Hắn nhìn xuống đất, một mực im lặng. Tái Surong Quy thương lượng: “Được rồi, không chịu cũng được, ta không miễn cưỡng nữa. Nhưng thực ra ta vẫn còn có một biện pháp.”

Hắn ngừng đầu lên nhìn.

“Kỳ thật để Ma Khôi thai mang thai, con cũng không nhất định phải giao hợp với họ. Chỉ cần để vì sư lấy chút tinh dương của ngươi...”

Thiên Cù Từ mạnh mẽ gạt ngọc bội chương viện bên hông, hai tay đưa lên. Tái Surong Quy lập tức ngậm miệng, hồi lâu sau mới nói: “Con ghét đến mức vậy à?”

Thiên Cù Từ trịnh trọng gật đầu. Tái Surong Quy đành phải rời đi. Hắn một mực tiễn sư tôn đến tận ngoài rừng, lại tiện tay hủy bỏ quyền vào rừng Khổ Trúc của Tái Surong Quy, sau này không cho ông vào nữa.

Một mình hắn trở về tỉnh thất, lần thứ hai bế quan.

Ngoài kia, không biết nàng trưởng thành sẽ có bộ dáng gì? Thật ra cũng không có gì phải lo lắng. Thần Ma luôn đi theo bảo vệ nàng, lại còn sống ở một tiểu thôn vắng vẻ, có lẽ sẽ không gặp nguy hiểm gì. Hơn nữa nơi đó linh khí cần cỗi, Ma tộc căn bản không phát giác được. Huống chi hắn cũng đã ngầm an bài người theo dõi.

Thất Hiền Giới Xích lưu lại trên người hắn ba trăm đạo vết thương, cái nào cũng ăn sâu vào tủy, nhưng lại không thể khiến hắn tỉnh ngộ.

Sự nhưng nhớ giống như rễ cây, càng ngày càng dài ra, bám chặt vào tâm trí hắn mà không cách nào ngăn cản. Cả đời hắn xưa nay như hạc giữa bầy gà, trắng sao trên trời còn được người ta đáng đến tận tay, được gia tộc tận lực bồi dưỡng, sư môn nể trọng, hậu bối kính sợ. Hắn đã quen được người ta ngưỡng vọng truy đuổi, chưa từng phải nhờ vả cái gì, cũng không có chuyện bị người ta từ chối.

Thế mà bây giờ, hắn cái người cao cao tại thượng ấy lại vương phải tình cảm nam nữ.

Tơ tình vừa nóng bỏng vừa mềm mại, càng tương tư càng khó chịu.

Hắn nhẹ thở dài, nghe tiếng thở của mình vọng lại trong tỉnh thất lạnh lẽ. Đàn tranh cùng kiếm đều không ở bên người, chỉ còn một viên hồ phách trong ngực hắn làm bạn. Lá xanh dâu tằm bên trong nó quanh năm xanh tươi mượt mắt.

Hắn cần mười lăm năm để củng cố lại tu vi. Thời gian này đối với tu tiên mà nói là không dài.

Trước kia vô số lần hắn bế quan, ba mươi hay năm mươi năm bất quá cũng chỉ như một buổi chiều. Nhưng gần đây, hắn ngồi một mình tĩnh tu trong căn phòng trống trải, bản thân bị trọng thương, tu vi đình trệ, thời gian giống như dính đặc lại không trôi nữa.

Nhớ nhưng là một thứ kịch độc đối với việc tu hành. Mà hắn giống như nghiện ngập, chìm đắm trong thứ kịch độc đó.

Có điều những thứ để nhớ cũng chẳng có bao nhiêu. Đối với Húc Họa, hắn thậm chí còn chưa thể nói là mình hiểu rõ nàng. Nhưng cố tình, lần gặp đầu tiên trong rừng dâu hôm ấy, hắn đã ấn tượng sâu sắc về tư thái tuyệt mỹ của nàng.

Trước đây hắn chưa từng động tình, nên cũng không biết làm sao để đoạn tình. Mỗi tình đầu như lông tơ, rơi xuống đất quấy nhiễu hắn nửa đời thanh tịnh.

Lời Editor: Các chương hình như ngày càng ngắn nên tôi sẽ không chia chương nữa luôn:V Mỗi lần post cả chương cho xong. Mà rõ ràng raw là 8 page lận ấy, không hiểu sao dịch ra còn có 6 page thôi?!

Tình cảm của Thiên Cù Từ thật tội, y chang tôi với crush vậy. Crush từ những năm cấp 2 đến hết năm nhất đại học, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, cùng lớp nhưng chẳng nói một câu, sau này nhìn nhau lại như không quen biết.

Bạn đang đọc truyện *Mình Nguyệt Nhập Quân Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Âm thầm nhìn trộm

— Edit & Beta: Pianvy Kim —

Húc Họa tỉnh lại vào lúc hoàng hôn.

Ngoài cửa sổ là một hồ sen, chuồn chuồn bay thấp, ánh tà dương gợi tình, khiến con ngươi đen bóng tăng thêm mấy phần ám áp. Nàng ngồi xuống, cảm thấy thân thể so với ngày trước nặng nề hơn rất nhiều. Tay không có khí tức, cả người vô cùng yếu ớt.

Đáng lý ra, không nên vậy.

Húc Họa cúi đầu nhìn, phát hiện bàn tay đặt trên gối... béo đến không còn hình dáng!

Sờ lên mặt... Tốt quá má ơi, béo bằng hai người!

Cái mà mẹ nhà nó!

Nàng miễn cưỡng xuống giường, khá lấm, cái chân của thân thể này so với eo nàng ngày trước còn to hơn! Thật sự...

Húc Họa vỗ trán, biểu cảm vô cùng thâm, gương bên cạnh cũng không dám nhìn. Thân thể này sai quá sai, sao có thể béo đến dạng này?

Nàng tiện tay nhặt ngoại bào phủ lên người.

Ngoại bào làm bằng lụa mỏng, mong manh như cánh ve, khoác lấy cơ thể béo ú của nàng.

Hình tượng “đẹp” quá, không nỡ nhìn.

Húc Họa ôm đầu, hơn nửa ngày sau mới tỉnh táo khỏi sự đả kích mang tính hủy diệt này. Nàng đẩy cửa ra ngoài. Trời đã chạng vạng tối, những người làm nông đang nhanh nhanh chóng chóng xua bò dê về nhà.

Gà vịt một đường ồn ào, cũng đang chạy về ổ.

Ráng chiều mây đỏ, đẹp như tranh vẽ.

Húc Họa đứng ở cửa ra vào, trong nháy mắt yên tĩnh, liền hiểu mình đã cải tử hoàn sinh. Sau lưng đột nhiên có người nhẹ giọng hô: “Họa Họa?”

Nàng quay đầu, nhìn thấy một phụ nhân ăn mặc thanh lịch, lưng đeo giỏ trúc đứng ở sau nàng. Gần như vậy mà nàng không nhận ra?

Đột nhiên ý thức được, thần thức nàng đã trở nên suy yếu đến đáng sợ.

Người ấy tiến lên mấy bước, bỗng đưa tay lên sờ đầu nàng: “Họa Họa của ta đói bụng rồi phải không? Hôm nay nương sẽ nấu món cá kho con thích nhất nha.”

Húc Họa cảm giác sự việc thật hoang đường. Nàng tránh né bàn tay của phụ nhân ấy, hỏi: “Bây giờ là năm nào?”

Phụ nhân ánh mắt kinh ngạc: “Họa Họa, hiện giờ đang là năm bốn trăm Thái Bình a.”

Húc Họa lắc đầu: “Theo tiên lịch là năm thứ mấy?”

Bà một mặt mờ mịt, nàng cảm thấy không cần hỏi nữa. Nơi này không phải ma cảnh của Tiên vực, mà chính là hạ giới của phạm nhân, nếu không lấy đầu ra cảnh vật yên tĩnh như thế này.

Thấy nàng nói chuyện hành động khác thường, phụ nhân trong mắt lộ rõ vẻ sợ hãi. Húc Họa đương nhiên nhìn ra, liền ôn tồn trấn an: “Mẫu thân đừng ngạc nhiên. Trước đây con đầu óc ngây thơ, bây giờ đột nhiên sáng sủa ra một chút, nên mới hỏi mấy câu như vậy.”

Phụ nhân vui sướng: “Ôi con ta! Con ngu dại mười lăm năm, có phải ông trời thương hại Kỳ gia chúng ta, nên mới để con khôi phục thần trí không?”

Ngu dại mười lăm năm...

Húc Họa bất lực đành nói qua loa: “Mẫu thân, dù giờ con thần trí thanh tỉnh, nhưng sự tình trước kia đã lãng quên rất nhiều.”

Phụ nhân lời kéo tay nàng vào nhà: “Nữ nhi ngoan, chỉ cần con tỉnh táo lại là nương an tâm rồi. Việc cưới xin của con nói nhiều lần như vậy mà không lần nào thành. Bây giờ thì tốt rồi.”

Cái gì cơ?

Húc Họa cảm thấy giống như vừa bị sét đánh. Trong nhà có một bức tượng Quan Âm Bồ Tát. Bà ấy vội vàng đưa nàng đến trước tượng, bảo nàng quỳ xuống. Húc Họa một bên đập đầu một bên bắt đầu đi.

Phụ nhân nói rất dài dòng, chủ yếu là chuyện nhiều năm như vậy bà một mình nuôi dưỡng nàng vô cùng vất vả.

“Con không có cha sao?”

Bà thần sắc buồn bã, hồi lâu mới trả lời: “Lúc trước mẫu thân có thai, không ngờ lại hoài thai đến ba năm. Trên trần mọi người đều đàm tiếu. Về sau, lão thái thái ghét bỏ con, cảm thấy nương là điềm xấu, buộc cha con cưới thiếp, bây giờ không cùng ở với chúng ta.”

Húc Họa không hiểu ra sao. Nàng phục sinh, ký ức đời trước hoàn toàn không hao tổn. Có điều sống lại ở bách tính nhân gian bình thường, lại còn ngu dại mười lăm năm là thế quái nào?

Thời gian đã qua chừng ấy, linh hồn vẫn còn trú trong cơ thể này ư? Không đúng, trên người nàng vẫn còn mùi hoa quế, vì sao vẫn còn dấu hiệu của Ma Khôi?

Người phụ nhân thấy nàng không nghe mình nói, khó tránh khỏi bất an: “Họa Họa, nương đi tìm y sư qua nhìn con một cái. Chờ thân thể con tốt, chúng ta đi xem một chút cha con và bà nội.”

Nói xong, bà lập tức ra ngoài tìm đại phu. Húc Họa cúi đầu xuống, phát hiện trên cổ đeo một mặt dây chuyền làm bằng phi thúy. Nàng chạm vào nó, nghiêng răng nghiêng lợi: “Thần Ma.”

Thần Ma chỉ tức tắc một cái, giống như linh lực không đủ, chỉ nhảy lên, trên thân phát ra ánh xanh lục nhàn nhạt.

Pháp bảo quá yếu.

Húc Họa đành chấp nhận hiện thực, đứng trước gương đồng nhìn mình. Bên trong có thể thấy rõ mờ thân hình một nữ nhân. Nàng nhéo nhéo cái cằm đôi trên mặt, lẩm bẩm: “Ai là người làm ta sống lại? Vì lẽ gì cứu sống ta nhưng lại không để ý nữa? Chẳng lẽ bởi vì ta biến mất lâu quá ư...”

Thần Ma chỉ tức tắc lóe nhưng không lên tiếng. Sờ dĩ chủ nhân phục sinh nhưng về sau bị bỏ mặc, là bởi cái người kia đã bế quan vài chục năm rồi a.

Nó do dự. Một mặt nó không thể phản chủ cũ, mặt khác không được chống lại kẻ ước. Nghĩ một hồi, rốt cuộc vẫn là gửi tin tức về cho Thiên Cù Tử. Hy vọng chủ nhân không biết, nếu không nàng sẽ đem nó nghiền thành phấn, xong rồi trộn vào nước làm thuốc đó. Nó trong lòng rơi lệ.

[Rừng Khô Trúc]

Hộ son đại trận Liên Hoàn có thể ngăn cách mọi loại thuật pháp. Nhưng Thần Ma cùng Thiên Cù Tử có khế ước, Liên Hoàn rất tắc trách mà cho phép nó tiến vào.

Thiên Cù Tử vốn luôn im lặng tu vi rất cuộc nhận được một tin tức mới – Thần Ma chỉ tức nhún: “Chủ nhân tỉnh.”

Hắn mở bừng mắt, bốn phía đen tối lạnh lẽo.

Gió từ rừng túc thổi đến, tay áo lộn tóc hắn bay bay. Hắn mấy lần muốn kiểm chế, nhưng rồi lại không nhận được ra lệnh cho Thần Ma chỉ tức. Nó mang về mặt “ta biết mà”, rất nhanh dùng Lực Ảnh chỉ pháp truyền đến một đạo hình ảnh.

Trong khuê phòng bày biện đơn sơ, Húc Họa đứng trước gương đồng âm trầm dò xét chính mình.

Thiên Cù Tử nhún mày. Hình như... có chút quá béo a. Nhưng mà béo quá cũng tốt, miễn cho đẹp rồi lại xui xẻo, hồng nhan gây sóng gió.

Thần Ma nhìn chằm chằm Thiên Cù Tử, có phản hồi khẩn trương. Thuật pháp của hắn cũng như tính cách, luôn rất cẩn thận, tuyệt không cho phép mắc sai lầm.

Nhưng nó cố ý rút thêm nhiều mấy phần linh lực vào linh thai của chủ nhân, mặc dù khiến đáng người nàng biến dạng, nhưng có thể tạm lui sắc tâm của hắn. Haiz, nếu Thiên Cù Tử muốn cùng chủ nhân “ây ấy”, nó biết làm thế nào cho phải.

Cũng may Thiên Cù Tử rất nghiêm túc, cũng không ra mệnh lệnh khác.

Húc Họa đang đánh giá mình trong gương. Hiển nhiên có ai đó đã dùng Thần Ma chỉ tức khiến nàng sống lại. Nhưng linh thức cùng thân thể nàng há có thể tùy tiện thai nghén trong xác phạm, độ khó của nó tất nhiên hao phí rất nhiều thời gian lẫn tinh lực.

Phải chăng vị cao nhân này không giữ được kiên nhẫn, nên toàn lực thôi động Thần Ma, khiến cho linh lực của nó tiêu hao hết, còn thân thể nàng cũng vì chứa nhiều linh lực quá mà... phồng to?

Cũng vậy, hiện tại thân thức nàng suy yếu đến mức gần như không khác gì phạm nhân, có phải vì Thần Ma sau đó không tâm bỏ linh lực cho nàng nữa?

Húc Họa nhẹ nhàng vuốt ve mảnh phi thủy. Thứ thần khí ngày xưa luôn chiến ý ngập trời, giờ chỉ đáp lại nàng bằng một tia ảm áp.

Nàng trước nay luôn luôn xinh đẹp, bây giờ biến thành dạng này, chỉ sợ phải cần một thời gian để tiếp nhận hiện thực. Thiên Cù Tử đau khổ nghĩ thật lâu, không biết mình phạm sai lầm chỗ nào, đành phải tự ép không nghĩ đến tin tức Thần Ma truyền đến nữa, tuyên bố với Liên Hoàn chuyện xuất quan.

Mặc dù thấy nàng dung nhan khác lạ, nhưng biết thân thức nàng thanh tịnh, hắn không thể tĩnh tâm được nữa.

Bể quan vô ích.

Tái Sương Quy là người thân thiết nhất của hắn, lúc này đã tìm Quân Thiên Tử đến bắt mạch cho. Biết được tu vi hắn không còn đáng ngại nữa, cuối cùng ông cũng thờ phào một hơi. Ông rất không hy vọng bản thân nửa đời dựa vào đệ tử, lúc tuổi già lại xảy ra chuyện không may.

Thiên Cù Tử biết ông lo lắng nên để mặc cho ông chăm sóc cho mình. Đến đêm khuya, hắn rốt cuộc nhận không được, lần nữa thôi động Thần Ma. Nó trông có chút không tình nguyện. Chủ nhân cũ đã thức tỉnh, nó hiển nhiên không muốn làm gian tế, nhưng lại bị khế ước mới trói buộc, không thể từ chối mệnh lệnh.

Sau một lát, Thiên Cù Tử nhận được hình ảnh Thần Ma gửi đến. Húc Họa đang ngồi trước bàn, trước mặt bày biện một đầu cá kho.

Thiên Cù Tử tích cốc quá lâu, không còn tưởng tượng ra hương vị đồ ăn được nữa. Hắn thấy Húc Họa hai mắt sáng lên màu xanh lục nhạt, hung tợn nhìn chằm chằm chén đĩa.

Nàng vừa nuốt nước miếng vừa sờ sờ cái bụng nhỏ. Chỉ chốc lát sau, tay đã đưa xuống néo vào đùi, cuối cùng ba một tiếng, đem đĩa đập xuống bàn, bỏ đi.

Thiên Cù Tử nhận một lúc, bật cười.

Ngày thứ hai, Húc Họa đứng giờ Mão tỉnh lại. Thần Nữ Lộ cùng máu dâm xà suốt đêm qua không hề phát tác, có điều cảm thấy người uể oải, giống như trái đào mật chín mọng treo lủng lẳng trên cây chờ người hái.

Loại chờ mong ôn nhu này, có thể nói là thoải mái dễ chịu.

Doanh Tri dùng Thần Nữ Lộ cùng máu dâm xà bởi hai thứ này cực kỳ bá đạo ngoan cố, vô cùng khó giải. Nay được hiệu suy yếu đến mức này, thật khiến người ta ngạc nhiên.

Húc Họa nội tâm vẫn còn nhiều thứ không hiểu, nhưng nói chung không phải chuyện xấu.

Nàng ngồi trước gương, son phấn trên bàn trang điểm rất ít, nghĩ đến trước kia nàng cũng không cần đến những vật này. Không có người hầu giúp, nàng đành miễn cưỡng tự chải cho mình một kiểu tóc, sau đó tìm quần áo trong tủ.

Đợi đến khi trời sắp sáng, mẫu thân nàng cũng đã tỉnh.

Nương nàng họ Phàn, tên Phàn Quỳnh Chi. Thấy Húc Họa đang úm thừ y phục trên người, trông bà nhiều thêm mấy phần hoan hỉ: “Con gái ta đúng là nên ăn mặc xinh đẹp một chút, để cha con cùng bà nội gặp cũng cao hứng.”

Húc Họa cười một tiếng, cảm giác có mẫu thân đứng bên cạnh nói chuyện khiến nàng thấy mới lạ: “Chúng ta đều bị bọn hắn đuổi ra khỏi cửa, sao nương còn nghĩ muốn làm họ vui vẻ nữa?”

Phàn Quỳnh Chi sững sờ, sau đó nói: “Họa Họa, con đừng hận bọn họ. Bọn họ dù sao cũng là người thân ruột thịt...”

Húc Họa khoát tay: “Con cũng không hận. Hận bọn hắn chính là nương.”

“Hận cái gì, đã qua nhiều năm như vậy, hai mẹ con chúng ta không phải đang trở về sao. Họa Họa, chúng ta là nữ nhân, trời định chịu khổ. Con phải nhớ kỹ, chuyện gì cũng phải nhường nhịn, tâm địa thiện lương tất sẽ được báo đáp.”

Nàng cười khê: “Con biết rồi, nương.”

Phản Quỳnh Chi lấy một cây vải bố tốt nhất, lại làm hai con gà mái vốn không nở ăn, cũng chẳng để Húc Họa cảm mà tự mình xách, một đường đưa nàng tiến về nhà chồng.

Trượng phu của bà tên Kỷ Hàn Chương, ở trên Tiên Trà trấn được xem như là người có học nổi danh. Lúc trước ông từng thi đậu tú tài, nhưng đáng tiếc thời vận không đủ, không có tiền chuẩn bị, bây giờ dạy học qua ngày kiếm sống.

Cũng may trên trấn người có học không nhiều, nên môn sinh đến học không ít, toàn bộ Kỷ gia coi như giàu có.

Húc Họa đi theo Phản Quỳnh Chi hết tám dặm đường, cuối cùng cũng đến trấn. Nàng mồ hôi tuôn như nước nhưng vẫn chịu đựng. Khó thân thể này phải tập thể dục thêm nữa, nếu không làm sao mà gầy được!

Nhà của Kỷ Hàn Chương cửa son đại trạch, tường cao viện sâu. Chỉ có mấy cây đào mọc ra vài quả nhô ra ngoài tường, giống như rêu rao khoe khoang.

Phản Quỳnh Chi bước lên, do dự một lát, cuối cùng vỗ nhẹ vòng cửa.

Rất nhanh liền có người ra mở, nhìn quần áo hiển nhiên là một nha hoàn. Nó vừa thấy bà, lông mày lập tức nhíu chặt: “Lại là bà, bà đến làm gì? Đã nói bao nhiêu lần, lão gia không rảnh!”

Phản Quỳnh Chi vội nói: “Xuy Trúc, người nói với lão thái thái, Họa Họa giờ đã khôi phục thần trí rồi! Giờ con ta không chỉ nói chuyện bình thường lưu loát, mà cử chỉ cũng động lòng người nữa!”

Húc Họa muốn cười, nửa câu đầu thì thôi, nhưng nửa câu sau “cử chỉ cũng động lòng người” ư? Đâu ra vậy.

Quả nhiên vừa nghe bà nói xong, nha hoàn tên Xuy Trúc kia liền nhìn thoáng qua Húc Họa đang đứng ngoài cổng, cười phì một tiếng: “Động lòng người? Mấy con lợn béo nhìn còn đẹp hơn. Bà vẫn là nhanh về đi, đừng để phu nhân nhìn thấy rồi lại mắng chúng ta.”

Nói xong, lập tức chuẩn bị đóng cửa.

Phản Quỳnh Chi nhanh tay chống lại cánh cửa sắp đóng: “Kia... Xuy Trúc, ta mang theo hai con gà với một cây vải bố mới. Gà người cho lão thái thái hầm canh bồi bổ, vải liền để may y phục cho lão gia đi. Loại này chất vải hay màu sắc cũng đều là thứ lão gia thích.”

Xuy Trúc không kiên nhẫn: “Biết rồi biết rồi, bà đi nhanh đi.”

Dứt lời, cửa liền đóng lại.

Phản Quỳnh Chi có chút lúng túng xoay người, cười nói: “Họa Họa, hôm nay cha con không có nhà, chúng ta về trước đi. Đợi lần sau hấn ở nhà, nương lại mang con tới.”

Húc Họa không theo đường cũ trở về, ngược lại tiếp tục đi lên, cơ hồ muốn đến sườn núi Linh Tuyền. Phản Quỳnh Chi bất an gọi: “Họa Họa?”

Nàng đảo mắt nhìn gia trạch nhà họ Kỷ dưới núi, đột nhiên hỏi: “Nương thật sự thích ông ta vậy sao?”

“Sao cơ?”

“Kỷ Hàn Chương, nương thực sự thích ông ta đến vậy sao?”

Phản Quỳnh Chi cúi đầu, không còn nhìn vào ngôi nhà ngói xanh tường đỏ kia nữa: “Họa Họa... Cha con kỳ thật rất có học vấn. Con không biết, ông ấy có công danh, lại đỗ tú tài. Toàn bộ trấn này, thơ của ông ấy viết ra là hay nhất...”

Húc Họa quay đầu nhìn bà chằm chằm: “Nếu con có biện pháp khiến ông ta trở lại bên cạnh nương, người có nguyện ý không?”

Lúc nói những lời này, con người nàng đen nhánh, sâu như đáy vực. Phản Quỳnh Chi không tự chủ được rung mình một cái, thấp thòm hỏi: “Họa Họa?”

Húc Họa dựng thẳng ngón tay: “Ba ngày sau, giờ Tý, phía Đông Nam gió thịnh. Từ nơi này phóng hỏa, gió nhất định thổi lửa đến Kỷ gia, nhưng cũng đủ thời gian để bọn họ chạy thoát. Quan phủ lúc này vội vã dập lửa trên núi, sẽ không quan tòa nhà này, ngược lại để mặc nó cháy sạch để không ảnh hưởng tới những nơi xung quanh. Lão thái thái tin Phật, lúc này ta tìm hai vị đại sư một trước một sau tới cửa, nói bóng nói gió vài lời, nương rất nhanh liền có thể trở về.”

Thiên Cù Từ một bên viết chữ, một bên vẫn lắng tai nghe. Lúc này thấy vậy thập phần ngoài ý muốn, mặc dù Tiên Trà trấn cách xa Âm Dương Viện, nhưng vẫn thuộc địa giới quản lý, há có thể để nàng làm ầu?

May mà Phản Quỳnh Chi sắc mặt trắng bệch kêu lên: “Họa Họa! Sao con có thể nghĩ tới biện pháp ác độc như vậy! Bọn họ là người thân ruột thịt của con a! Nước lửa vô tình, vạn nhất xảy ra chuyện, cả đời này làm sao lương tâm con yên ổn!”

Húc Họa cười nhàn nhạt: “Biện pháp đơn giản như vậy, nương lại không nguyện ý. Nếu thế thì dùng biện pháp khác phiền toái một chút.”

Phản Quỳnh Chi nước mắt đã đầy tràn: “Họa Họa, con không phải ma quỷ gì đó chứ, con nói gì nương không nghe hiểu được...”

Húc Họa nắm chặt tay bà, cảm giác được bà đang run rẩy. Nàng vỗ nhẹ nhẹ vào lưng bà: “Nương, con rất khỏe.”

Về đến nhà, mặc dù Phản Quỳnh Chi tâm tình còn sa sút, nhưng vẫn vào phòng bếp nấu cơm cho Húc Họa. Húc Họa có tâm sự. Chuyện nàng cải tử hoàn sinh, đến giờ vẫn không hiểu rõ, nhưng người có khả năng phục sinh nàng nhất hẳn là Thiên Cù Từ. Mà thực tế, người như hấn chắc cũng có năng lực như vậy.

Có điều nàng cùng lão thất phu hấn bắt gặp mặt một lần, đã ghét thù đến mức trở mặt. Nếu lão thật sự cứu nàng, sợ là cũng chỉ vì tộc Ma Khôi, không nên để lại nàng ở một thôn trấn hoang vắng mới đúng.

Người thứ hai là Doanh Trì, cũng có năng lực tài cán. Nhưng lấy tính cách của hấn, chỉ sợ hiện tại nàng đang nằm trên giường, còn hấn mặc kệ cảm giác của nàng, đem nàng làm đồ chơi tình dục.

Húc Họa mãi vẫn không nghĩ ra. Mới vừa rồi lúc lên trấn, nàng vẫn luôn dò xét xem chung quanh có pháp trận nào hay không? Hay thậm chí, cái trấn này chỉ là ảo giác của nàng? Cũng không phải. Nhìn tới nhìn lui, bất quá chỉ là một cái thôn trang bình thường mà thôi. Ngoại trừ hẻo lánh một chút, thật sự không có gì lạ thường.

Nàng vào phòng bếp, nhặt từ trong giỏ xách ra vài miếng rau quả: “Nurong, con ăn cái này là được rồi.”

Phản Quỳnh Chi vội nói: “Như vậy sao được? Con vừa tỉnh lại, thân thể còn hư nhược...”

Húc Họa nhin không được cười ra tiếng: “Nurong!” Bà muốn nhồi nàng thành heo hay sao đấy a?

Sau đó, Thiên Cù Tử nhìn thấy một màn trắng tinh sạch sẽ trước bàn cơm. Húc Họa mắt nhìn bát thịt kho tàu, miệng chậm rãi húp nước luộc rau...

Phản Quỳnh Chi bên cạnh lo lắng: “Họa Họa, con có chỗ nào mập? Dáng người thế này gọi là có phúc, miễn đề biết chưa. Nào, nurong gấp cho con miếng thịt.”

Húc Họa một tay chặn lại cái đĩa đang đưa thịt tới, lại “ực” nuốt nước miếng một tiếng. Đến cùng tên nào dám lộn xộn Thần Ma chi tức của nàng? Lão tử thể, không chơi chết người, lão không phải Ma Khôi!!

Lúc ăn cơm xong, Phản Quỳnh Chi nói muốn ra ngoài làm chút việc. Bà giới thiệu, lại cần cù chăm chỉ, dựa vào may vá giặt giũ mà kiếm tiền nuôi hai người.

Húc Họa nói: “Hôm nay nurong đứng đi nữa, người đi theo con, con dạy cho nurong phương pháp hô hấp thổ nạp.”

Phản Quỳnh Chi không hiểu lắm, Thiên Cù Tử cũng nhủ mảy. Lúc trước vì để không bị chú ý, hần mới chọn cho nàng một nơi vắng vẻ căn cứ. Phản Quỳnh Chi cũng không có linh căn, nàng muốn dạy bà phương pháp thổ nạp để làm gì?

Húc Họa để Phản Quỳnh Chi ngồi lên giường mình, lấy tay đặt nhẹ vào bụng dưới, thật sự dạy bà thổ nạp. Phản Quỳnh Chi bản thân không có linh căn, không thể tự chủ thu nạp linh khí. Húc Họa chậm chạp dẫn dắt bà, đưa linh lực rót từ từ vào cơ thể.

Nàng vừa tỉnh lại, linh lực vô cùng thiếu thốn, nên chỉ chốc lát sau trên mặt đã trắng bệch.

Nhưng lượng linh lực ít ỏi này vừa hay lại mang ích lợi không nhỏ cho Phản Quỳnh Chi. Mồ hôi bà đổ xuống như mưa, lấy khăn lau một cái liền loang lổ vết mồ hôi.

Phản Quỳnh Chi giặt mình: “Này, Họa Họa.”

Húc Họa phát tay: “Linh khí đang được đưa vào để thanh tẩy ô trọc trong cơ thể. Nurong đứng lo lắng, loại công pháp này là con được một tiên nhân trong mộng dạy, có thể giúp nurong kéo dài tuổi thọ.”

Phản Quỳnh Chi nửa tin nửa ngờ, cảm thấy cơ thể một thân mồ hôi bắn thiu, nên nhanh chóng đi nấu nước tắm.

Húc Họa ngửa mặt ngã xuống giường ngủ thiếp đi.

Thiên Cù Tử vô thức vươn tay, chạm vào hình ảnh của nàng trong hư không. Thần Ma giặt mình không kịp chuẩn bị, run lên một cái, hình ảnh liền lui về phía sau. Thiên Cù Tử thu tay lại, làm như không có gì, sắc mặt ửng đỏ.

Húc Họa kể từ đó luôn đốc thúc Phản Quỳnh Chi mỗi ngày hô hấp thổ nạp, linh khí ít ỏi đến đáng thương của nàng cơ hồ đều đưa vào cơ thể bà.

Thừa dịp Phản Quỳnh Chi luyện công, nàng lấy ra vài bộ, cắt đông cắt tây, may cho bà một cái xiêm y. Lúc làm việc, nàng lấy Thần Ma để một góc vại ở mép bàn. Thiên Cù Tử như mọi lần ra lệnh thông qua Thần Ma để quan sát, liền thấy một sợi tóc của nàng bên trên.

Khiến hần nhớ lại đêm ấy bên trong khách uyển, mùi thơm ngọt ngào trên tóc nàng khê tỏa.

Húc Họa đối với cắt may là sở trường, se chỉ luồn kim càng quen tay. Nàng thô phục bố y, ngồi trong một căn nhà nhỏ (*), trông không giống như Khôi Thủ, ngược lại mang vẻ con gái rượu dịu dàng chăm sóc cha mẹ.

(* Nguyên tác là “oa xá kinh phi” (蜗舍荆扉), nghĩa là một ngôi nhà xây hình vỏ ốc, chỉ những căn nhà rất nhỏ và hẹp.

Phản Quỳnh Chi đi tới, đặt một bát canh ngọt lên bàn. Thấy nữ nhi cắt vải, bà cũng không đau lòng, đầy mặt sáng láng về từ mẫu: “Nữ nhi trưởng thành, nên may thêm vài bộ y phục thật tốt. Sáng mai nurong dẫn con lên trên trấn mua vài khúc vải, với chút sơn phấn trang điểm nữa.”

Húc Họa cúi đầu tiếp tục làm: “Con dáng người thế này mặc cái gì đâu quan trọng. Con làm trước cho nurong một bộ.”

Phản Quỳnh Chi nghe vậy vừa vui vừa đau lòng: “Nurong muốn may y phục làm gì a, đồ năm ngoái vẫn còn mới mà.”

Nàng không nói thêm gì, đường may rất tỉ mỉ đều đặn.

Thiên Cù Tử chợt hỏi: “Khôi Thủ cũng biết thêu thùa sao?” Hần là đang nói với Thần Ma.

Nó ra vẻ khinh thường, khoác lác nói: “Khôi Thủ nhà ta thông minh vô song, có cái gì mà không làm được?”

Thiên Cù Tử nói: “Là kỹ nghệ của Phi Châm Phưởng.”

Phi Châm Phưởng là nơi chuyên nghiên cứu công pháp bằng kim, châm pháp vô cùng nổi danh. Thần Ma dương dương đắc ý, hiển nhiên vô cùng yêu thích chủ nhân nhà mình: “Đúng vậy, Khôi Thủ ta cách đây không lâu có đến Phi Châm Phưởng học một thời gian.”

Thiên Cù Tử rất nhanh bắt được trọng điểm: “Phi Châm Phưởng không thu đệ tử bên ngoài, nàng ấy học trộm sao?”

Nó lập tức thẹn quá hóa giận: “Là chủ nhân ta có bản lĩnh học được, trộm cái gì mà trộm!”

Húc Họa cắt may y phục kiểu trung niên. Phản Quỳnh Chi mấy ngày này được linh khí tắm bổ, mặt mày tỏa sáng, trẻ ra không dưới mười tuổi. Thật sự giống như trở lại bộ dáng thời còn đôi mươi.

Phản Quỳnh Chi lúc đầu không nhận ra, thẳng đến một ngày lúc bà đang may y phục, đột nhiên bên ngoài có người gọi: “Ký gia tẩu tử.”

Bà ngẩng đầu, không phải ai khác chính là bà mối Triệu.

Bà vui mừng hết sức. Phải biết Họa Họa của bà vừa ra đời đã bị kêu là người xui xẻo, từ trước đến giờ, không có một bà mối nào đến cửa hỏi cả.

Phản Quỳnh Chi vội vã nghênh đón: “Triệu đại nương, mau vào ngồi đi.”

Một mặt đón khách, một bên tranh thủ đưa qua một xâu tiền đồng cho bà mối. Bà mối cũng vui vẻ: “Tẩu tử, mấy năm này Kỳ lão gia không đoái hoài đến ngươi, để một mình ngươi nuôi nữ nhi, đúng là tội nghiệp quá.”

Phản Quỳnh Chi bận bịu gọi Húc Họa: “Họa Họa, mau tới gọi Triệu nãi nãi!”

Nàng mỉm cười hành lễ. Bà mối Triệu lấy khăn đỏ che miệng, cười cười nói: “Tẩu tử, ta thấy ngươi lẻ loi một mình, chẳng lẽ không có suy nghĩ gì đến sau này sao?”

“Triệu đại nương, bà biết đó, chuyện xưa đã qua lâu rồi, ta còn có ý kiến gì được? Giờ ta chỉ mong sao Họa Họa có thể tìm một nhà khá giả, không phải chịu cơ khổ như ta, vậy là đã nể nguyện rồi.”

Bà mối Triệu cười hắc hắc đáp: “Muốn không cơ khổ cũng dễ dàng thôi mà. Thực không dám giấu giếm a, lần này ta đến là vì Lý lão gia thôn bên cạnh nhờ vả. Bà cũng biết ông ấy chứ? Chính là cái người giàu có, bây giờ muốn cưới vợ kế đấy.”

Phản Quỳnh Chi do dự nói: “Triệu đại nương, Họa Họa nhà ta mới mười lăm tuổi...”

Bà mối Triệu cười đến răng lợi đều lộ ra: “Ai nói Họa Họa! Ta nói Lý lão gia kia ngại lấy người trẻ quá thì không thích hợp, lại đúng lúc lần trước ở chợ nhìn thấy ngươi. Ôi, gặp một lần liền thấy hợp ý, cho nên mới nhờ ta đến mai mối...”

Phản Quỳnh Chi hết hồn há to miệng.

Lúc sau hai người nói chuyện gì, Húc Họa đều không nghe nữa.

Tiền bà mối Triệu xong, Phản Quỳnh Chi vẫn còn chút sững sờ. Bà tiến đến bên Húc Họa, đột nhiên hỏi: “Lý lão gia kia, sao lại đột nhiên coi trọng ta...” Giọng điệu xấu hổ cùng giận dữ.

Húc Họa cười yếu ớt: “Nương có phải vừa thẹn thùng vừa đắc ý không?”

Phản Quỳnh Chi xấu hổ quay lưng, sảng giọng: “Nói bậy bạ cái gì đó.”

“Cái này có gì mà phải ngại đâu.”

Phản Quỳnh Chi đỏ mặt: “Họa Họa, con thích dạng nam tử thế nào?”

Cách Thần Ma chỉ tức, Thiên Cù Tử nín thở chờ đợi. Sau đó, hẳn nghe thấy Húc Họa trả lời: “Kỳ thật ta không thích nam nhân.”

Câu này đối với Hề chương viên mà nói, là giống như bị ai đập một cái thật mạnh vào ngực vậy đó.

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thêu hoa mẫu đơn

— Edit & Beta: Pianvy Kim —

Phản Quỳnh Chi đương nhiên cự quyết cầu hôn của Lý lão gia bởi trong thâm tâm, bà vẫn còn chờ mong Kỳ Hàn Chương. Húc Họa cũng đồng ý với quyết định của bà — nàng không tán thành mối hôn sự này.

Phản Quỳnh Chi lại nhận không ít quần áo về may vá, Húc Họa ngồi bên cạnh căng vải khung thêu, nói: “Nương, con dạy nương một loại phương pháp thêu.”

Phản Quỳnh Chi cảm thấy, nữ nhi đã khôi phục thần trí của mình đang ngày càng trở nên lạ lẫm. Nhưng dù sao bà cũng là nữ nhân, con gái đột nhiên thông minh, bà cao hứng còn không kịp. Lúc này liền lại gần ngồi bên nàng, nghe Húc Họa xâu kim nói: “Loại phương pháp thêu này đã lâu con không sử dụng, cho nên có quên một chút. Nhưng vậy cũng đủ rồi.”

Nàng thêu vừa nhẹ vừa nhanh, hoa văn vô cùng sinh động. Phản Quỳnh Chi xưa nay lấy việc may vá kiếm sống, nên cũng là người am hiểu nữ công, thế mà nhìn một hồi đã hoa cả mắt.

Thiên Cù Tử thông qua Huyền Quang Kính theo dõi việc học của đệ tử trong Âm Dương Viện. Hôm nay các Đạo sư đang tỉ thí, do tam trưởng lão Yến Hồi Lương chỉ đạo. Hề Vân Giai tác chiến một lát, phản thắng đã định, không có hết sức đâu nữa.

Thiên Cù Tử đối với tiến bộ của đồ đệ khá hài lòng, ánh mắt liền nhẹ nhàng, cũng nhìn thoáng qua bên Húc Họa đang thêu thùa. Phi Châm Phưởng là một trong những kỹ năng nhập môn ở Huyền Môn, nên không tính là quá cao thâm. Ánh mắt nàng chăm chú, nhìn theo nhịp tay đưa kim thêu thùa.

Trong kính, Hề Vân Giai lưu lại cho Yến Hồi Lương mấy phần mặt mũi, chưa phản thắng bại liền nhanh chóng thu chiêu. Tinh tình Thiên Cù Tử lĩnh đạm, chân truyền đệ tử lại vô cùng hiểu chuyện. Dù sao đi nữa, cũng không bằng ai như Mộc Cường Dương, khi tỉ thí lại dám đánh sư phụ đến răng rơi đầy đất.

Thiên Cù Tử mãi mê suy nghĩ, Thần Ma đột nhiên nói: “Ngài muốn một cái vật thêu ư?” Nó dùng giọng điệu thương lượng mời mọc, “Ta thay ngài cầu xin Khôi Thủ làm cho một cái, còn ngài xóa bỏ khế ước của ta, thế nào?”

Thiên Cù Tử hoàn hồn, mắt lại nhìn vào Huyền Quang Kính, đối với đề nghị của nó giống như không nghe thấy.

Phản Quỳnh Chi sau bốn ngày học, cuối cùng cũng nắm được da lông quy luật. Loại thêu pháp này thực ra rất dễ dùng, lại không hao tổn nhiều linh lực. Nhưng dù sao đi nữa, ở trần gian đã là hiếm có khó tìm.

“Còn một điều cuối cùng, cũng chính là tuyệt kỹ của phương pháp này.” Húc Họa thêu một mũi cuối cùng lên hoa mẫu đơn, nói: “Dùng châm pháp này thêu thành hoa mẫu đơn, sau này nương sẽ thấy, ngày nò đêm tàn.”

Phản Quỳnh Chi cười cười: “Làm gì có loại thêu pháp nào như vậy, Họa Họa lại nói bậy rồi.”

Nhưng tối đó, hoa mẫu đơn thật sự khép lại.

Phản Quỳnh Chi kinh ngạc đến ngây người, lại nghe Húc Họa nói: “Mũi thêu cuối cùng cần tốn chút linh lực, bằng tình trạng cơ thể của mẫu thân, muốn thêu một thành phẩm sẽ mất sức trong sáu tháng. Nhưng đây đã là loại thêu pháp tiêu tốn ít linh lực nhất rồi, nương khi dùng nhớ phải cẩn thận.”

Phản Quỳnh Chi vẫn còn khiếp sợ, Húc Họa đứng dậy, mỉm cười: “Sáng mai nương lên trần đem bán cái này đi. Có lẽ sẽ được một vạn lượng bạc đấy.”

Phản Quỳnh Chi lại há hốc miệng.

Sáng hôm sau, cả Tiên Trà trần sôi sục.

Mọi người bàn tán, Phản nương tử được tiên nhân nhập mộng, dạy cho một loại thêu kỳ. Vật phẩm thêu xong trông không chỉ vô cùng sống động, mà ghê gớm hơn, bức thêu hoa mẫu đơn còn có thể ngày nở đêm tàn nữa.

Thật là tuyệt thế trần báo, một bức ngàn vàng.

Chạng vạng tối sau khi dạy học xong, Ký Hàn Chương cũng nghe phong phanh tin này.

Trước kia khi Phản Quỳnh Chi vừa bị đuổi khỏi Ký gia, ông cũng có đến ghé thăm bà mấy lần. Chi là, lão mẫu trong nhà luôn chê nữ nhân kia là điềm xấu, khiến ông dần ít đến, nhất là sau này có người mới vào cửa, ông không tiện lui tới nữa.

Lại thêm con gái của họ ngu dại khiến ông cảm thấy thất bại, dần dần quên bằng mẹ con hai người.

Bây giờ đột nhiên nghe tin vợ cũ, lòng chỉ thấy buồn cười. Cùng Phản Quỳnh Chi vợ chồng hai năm, ông còn không hiểu nữ nhân này sao?

Nói chuyện bình thường cũng lí nhí như muỗi kêu, giờ còn rêu rao cái gì mà được tiên nhân nhập mộng?

Việc tiên nhân nhập mộng chính là do Húc Họa truyền ra. Nhưng cuộc chiến chỉ mới bắt đầu.

Mọi người phần lớn đều vì tò mò vây xem, không có người chân chính muốn mua – Là vạn lượng bạc ngàn đó, ta không ngốc đâu a!

Thấy Ký Hàn Chương bước vào từ lâu, Phản Quỳnh Chi lúng túng, không ngừng kéo kéo tay áo Húc Họa: “Họa Họa, chúng ta trở về đi, đứng trước chỗ đông người, ta...”

Húc Họa không để ý tới bà, Ký Hàn Chương lại trầm mặt: “Quỳnh Chi! Bà chẳng lẽ không học nữ tác, chút lễ nghi liêm sỉ cũng bay biến sao? Sao có thể dám lộ diện ở đây, lại còn mang theo nữ nhi tới? Thế này là không sợ mất mặt ư?”

Phản Quỳnh Chi kinh hãi đứng dậy. Vì cái tấm thêu được gọi là “Thần tiên thêu phẩm” này, người đến xem náo nhiệt trong từ lâu rất nhiều. Bà lần đầu đứng giữa đám đông, lại bị trượng phu răn dạy trước mặt mọi người, lập tức nước mắt lưng tròng.

Húc Họa nhìn thoáng qua Ký Hàn Chương, lắc đầu, cảm thấy phẩm vị đàn ông của mẫu thân thật đáng thương.

Ký Hàn Chương đương nhiên cũng thấy nàng, còn nghĩ nàng là đứa ngu dại khiến ông mất hết mặt mũi, liền chỉ thẳng vào mặt Phản Quỳnh Chi mà quát lớn: “Còn không mau đưa nó cút về!”

Phản Quỳnh Chi rất muốn nói cho trượng phu rằng, nữ nhi của họ đã thanh tỉnh rồi, nhưng trước mặt mọi người bà lại thấy vô cùng xấu hổ, một câu cũng không nói được. Húc Họa ngồi yên không động đậy. Có một số việc, dùng lời không đủ diễn tả.

Phản Quỳnh Chi cơ hồ cầu khẩn mà thấp giọng nói với nàng: “Họa Họa, chúng ta về nhà đi, đừng chọc giận cha con nữa.”

Bà vừa dứt lời, trong đám người bỗng truyền ra một tiếng kêu sợ hãi – “Mẫu đơn khép lại rồi!”

Mọi người chấn kinh, tiếng tán thưởng vang lên không ngớt.

Ký Hàn Chương cũng sợ ngây người. Nhưng ông còn chưa kịp lên tiếng, một người mặc trường bào lam bằng lụa Nguyên Bảo ở lầu trên đã nói vọng xuống: “Ký gia nương tử, lão gia nhà ta mời ngài lên lầu gặp một chút.”

Chung quanh sợ hãi thán phục chưa dứt, có người thấp giọng: “Là đại quân gia của Chu lão gia!”

Chu gia ở Tiên Trà là một phú hộ, nửa số đất ở trấn này đều là của bọn họ. Ký Hàn Chương kinh ngạc đến sững sờ. Ông từng nhiều lần nghĩ muốn đến Chu gia làm khách, lại dạy học cho các công tử tiểu thư ở đó, nhưng Chu viên ngoại lại tự tìm thấy bên ngoài, chưa từng để ông vào trong mắt.

Phản Quỳnh Chi có chút mờ mịt, Húc Họa nói: “Đi thôi nương.” Nói xong, liền đỡ bà chậm rãi đi lên nhả thất.

Chu viên ngoại kiến thức rộng, nên tự biết tú nghệ như vậy có ý nghĩa gì. Lúc này ông gặp hai mẹ con Phản Quỳnh Chi, trong lòng có chút ngạc nhiên. Phản Quỳnh Chi da thịt trắng như ngọc, nhìn qua như mới đôi mươi, không ngờ lại có đứa con gái lớn đến như vậy.

Ông mỉm cười: “Phản nương tử, Chu mẫu ta rất thích thêu phẩm của bà, có điều bán mười ngàn lượng bạc, chỉ sợ cả Tiên Trà trấn này cũng không ai đủ sức. Chu mẫu nguyện ra giá ba ngàn hai trăm lượng bạc, không biết ý của Phản nương tử thế nào?”

“Ba... ba ngàn hai trăm lượng?” Phản Quỳnh Chi cảm thấy cả người ngơ ngẩn, giống như vừa lạc vào cõi mộng.

Chu viên ngoại tiếp: “Không lừa phu nhân, ba ngàn hai trăm lượng đối với loại thêu phẩm này, quả thực giá không cao lắm. Nhưng Chu mẫu trong phường thêu có không ít bạn bè, lại nói lấy tài nghệ thêu thùa của phu nhân, hẳn cũng sẽ không cam chịu chôn chân ở đây.”

“Chu... Chu lão gia, ta... Ta cũng không biết.”

Thấy bà nói năng lộn xộn, Húc Họa nói: “Chu lão gia là người thiện lương, bức họa này gặp lão gia, chẳng khác chi vật quý gặp kỳ chủ. Gia mẫu gần đây cũng muốn đến những phường thêu khác học hỏi, xem ra sau này phải nhờ đến ngài rồi.”

Chu viên ngoại gặt đầu, lập tức kêu quản gia lấy ngân lượng.

Quản gia tuyên bố trước mặt mọi người, Chu lão gia lấy ba ngàn hai trăm lượng bạc mua bức thêu. Đám đông ồn ào, Kỳ Hân Chương choáng váng.

Ba ngàn lượng bạc! Ông dạy hai mươi mấy học đồ, dù tháng nào quà hiếu kính cũng tới không ngừng, nhưng chưa bao giờ vượt quá ba mươi lượng bạc!

Phản Quỳnh Chi cùng Húc Họa cảm bạc xuống lầu, ánh mắt trống rỗng, mỗi bước giống như dẫm lên mây. Thời điểm lướt qua Kỳ Hân Chương cũng không lên tiếng chào hỏi.

Về đến nhà, bà vẫn cảm thấy mình đang nằm mơ.

Húc Họa kín đáo đưa ngân phiếu đến: “Nương cầm đi.”

Phản Quỳnh Chi bắt đầu run rẩy: “Họa Họa, người là Họa Họa con ta sao? Người từ chỗ nào mà học được những thứ này? Người...” Bà nhớ đến mấy chuyện thần ma quỷ quái từng được nghe, sợ hãi hỏi: “Người bị yêu tinh đoạt xá sao?”

() đoạt xá: chiếm đoạt cơ thể*

Sức tướng tượng của bà thật phong phú, Húc Họa cười đến không ngừng: “Chuyện này bây giờ con chưa giải thích được. Có điều nương hoài thai con ba năm, con cũng xem như nữ nhi của nương. Nương cứ coi như mười lăm năm qua con ngu ngốc, đều là vì đi theo tiên nhân học nghệ đi.”

Phản Quỳnh Chi vẫn chưa hết hoảng hồn, Húc Họa vỗ vai bà nói: “Sáng mai có lễ Kỳ gia sẽ cho người đến đón nương trở về. Có điều, nương có thể nghe con nói một câu được không?”

Phản Quỳnh Chi hỏi: “Là câu gì?”

“Chu lão gia sau này nhất định sẽ giới thiệu nương đến những phường thêu khác. Nương đáp ứng con, chuyện Kỳ gia, trước mắt cứ kéo dài thêm một thời gian nữa để suy nghĩ thêm, một năm hay nửa năm cũng được, có được không?”

Phản Quỳnh Chi đáp: “Nhưng mà... Họa Họa, dù sao ông ấy cũng là cha con, là trụ cột của ta. Ta...”

Húc Họa nói: “Ông ta gì cũng không phải, nương chỉ là yêu một cái bóng thôi.”

Phản Quỳnh Chi mờ mịt, Húc Họa lại nói: “Nương, con còn có một yêu cầu. Nương có thể đáp ứng được không?”

Phản Quỳnh Chi nhìn vào mắt ái nữ, nhẹ gật đầu.

Ngày hôm sau, trước cổng quả nhiên xuất hiện một chiếc xe ngựa. Đi cùng là Xuy Trúc, tì nữ nhà Kỳ gia. Lúc này nàng ta đứng ở cửa ra vào, cất giọng hỏi: “Có ai ở nhà không?”

Phản Quỳnh Chi bây giờ vô cùng tín nhiệm Húc Họa, thấy Xuy Trúc đến cũng không ngạc nhiên. Nhưng đối với việc được Kỳ gia ghé thăm, mặc dù đã đồng ý với ái nữ sẽ suy nghĩ thêm, nhưng dù sao lòng cũng ần ần chờ mong.

Bà vội đáp: “Ai vậy?”

Ra cửa, nhìn thấy Xuy Trúc, trong lòng dâng lên một tia chua xót cùng ý nghĩ ngọt ngào – nhà chồng cuối cùng cũng lại chịu tiếp nhận bà.

Xuy Trúc nói: “Phu nhân, đêm qua lão gia về nhà, liền gặp lão thái thái nói rất khó ngại. Lão thái thái thấy gia thực sự chưa cạn tình, nên phái ta đến đây đón người cùng tiểu thư trở về.”

Phản Quỳnh Chi vừa buột miệng định đáp ứng, quay đầu lại liền trông thấy Húc Họa đang dựa ở cửa mỉm cười. Bà cúi đầu. Cả đời này bà rất hiếm khi cự tuyệt người khác, nhất thời không biết nên từ chối ra sao.

Xuy Trúc nói: “Mời phu nhân tranh thủ thu dọn đồ đạc, mau cùng ta trở về.”

Húc Họa không mở miệng, nàng muốn nghe chính miệng nương nói cự tuyệt. Phản Quỳnh Chi đành nói: “Ta ở đây còn có chút công việc chưa giải quyết. Người về trước đi, chờ mấy ngày nữa ta giao xong hàng, sẽ cùng lão gia thương lượng chuyện về nhà.”

Xuy Trúc sùng sốt, hiển nhiên cứ tưởng bà sẽ không nhịn nổi mà vui vẻ trở về. Trên mặt nó lộ vẻ không kiên nhẫn, nói: “Phu nhân, lão thái thái là muốn trong hôm nay ngài trở về. Lão gia cũng đã phải nói hết khí lực mới xin được, vạn nhất sau này lão thái thái thay đổi chủ ý, ngài cũng đừng trách ta. Đến lúc đó ngài dù lại mang vác gà mái các thứ, chi sợ sẽ chẳng được gì đâu.”

Phản Quỳnh Chi chính là lo lắng cái này, nghe vậy liền quay lại nhìn về phía Húc Họa. Nàng lười biếng nói: “Con tin lời hứa của nương.”

Phản Quỳnh Chi cắn môi: “Ta... ngày khác ta sẽ tự giải thích với lão thái thái sau.”

Xuy Trúc giận dữ hừ một tiếng, phản phô xa phu trở về. Trước khi lên xe còn hăm hừ một câu: “Đúng là không biết điều.”

Không quá hai ngày, một vị quân sự họ Hà từ phường thêu đến. Sau khi tự mình ngắm nghía thêu phẩm của Phản Quỳnh Chi liền hết sức hài lòng. Ông là quân sự một phường thêu rất lớn, lập tức ra giá cao để mua tất cả.

Phản Quỳnh Chi vô cùng cao hứng, lại nghe Hà quân sự dặn dò: “Phản nương tử, lần trước ta có xem qua bức Lạc Dương Mẫu Đơn mà bà bán cho lão Chu, thật là đẹp như thần tiên làm ra. Sau này bà có thêu bức khác như vậy, nhớ trực tiếp lưu lại, ta sẽ định kì tới thu mua.”

Phản Quỳnh Chi liền tục đáp ứng. Đưa tiễn Hà quân sự xong, tâm tình bà vô cùng tốt. Húc Họa nói: “Nương, chúng ta đi dạo phố không?”

Phản Quỳnh Chi đối với nữ nhi luôn rất cưng chiều nên lập tức đồng ý. Húc Họa đang đói muốn chết nên không muốn đi bộ. Hai người thuê xe ngựa chạy đến trấn.

Phản Quỳnh Chi trong tay đã có hơn bốn nghìn lượng bạc trắng (*), đối với con số này đã mất đi khái niệm nhiều ít. Trên đường đi, Húc Họa bỏ tiền mua không ít đồ lặt vặt cùng bột phấn. Nàng đã lâu không xuống nhân gian, nên rất yêu thích không khí họp chợ.

() Là do sau khi bán cho Hà quân sự được thêm tiền*

Phản Quỳnh Chi thấy nữ nhi cao hứng, liền dứt khoát đưa nàng mua mấy thứ đồ trang sức. Nữ nhi đã trưởng thành, không có phần son dát bạc thì xem kiểu gì.

Hai người đi vào cửa hàng trang sức, trong tiệm đã có vài khách nhân khác. Phản Quỳnh Chi sững sốt. Thật khéo quá, không ngờ lại chính là Kỷ Hàn Chương, đem theo vợ hai cùng lão thái thái chuẩn bị đem vòng tay đánh thành mấy món trang sức mới.

Hai mắt nhìn nhau, Phản Quỳnh Chi tiến ra trước: “Nương.”

Lão thái thái trông thấy bà, nét mặt chợt lạnh: “Chào cái gì, lần trước phái người đến đưa người về, người còn đòi làm giá. Muốn lão bà ta phải tự mình đến nhà rước về hay sao?”

Bà ta tự nhận hiểu rõ đứa con dâu này lắm. Lây tính tình của nó, qua mấy ngày lại để con trai qua một chuyến, đằng nào cũng sẽ trở về Kỷ gia. Căn bản không phải vội.

Phản Quỳnh Chi vội la lên: “Không phải đâu, nương.” Đột nhiên nhớ đến Húc Họa liền nhanh chóng kéo nàng đến, khẽ nói, “Họa Họa, gọi bà nội.”

Húc Họa bước chậm rãi đến trước mặt lão thái thái. Bà ta nhìn thấy nàng, khẽ nhếch cằm, đợi nghe nàng chào. Húc Họa lại trực tiếp lướt qua, đi thẳng vào quầy: “Nương, chúng ta chẳng phải đến mua đồ trang sức sao?”

Phản Quỳnh Chi có chút kinh hoảng: “Đứa nhỏ này, sao lại không biết lễ nghĩa như vậy? Còn không mau lại đây!”

Bị bề mặt ngay trước mặt con dâu, lão thái thái không vui nói: “Không biết cấp bậc lễ nghĩa thì về nhà dạy dỗ lại đi! Đừng có ra ngoài mà thô tục lỗ mãng, làm mất mặt mũi Kỷ gia!”

Lúc này Kỷ Hàn Chương cùng vợ hai cực nhanh hiểu đại cục, liền nhanh chóng giúp lão thái thái xoa ngực thuận khí: “Nương, người đừng so đo với nha đầu hoang dã đó, sẽ làm tổn hại đến thân thể.”

Phản Quỳnh Chi nhất thời luống cuống, bên kia Húc Họa nói: “Nương, con muốn cái này!”

Nàng chỉ vào chiếc nhẫn màu ngọc bích, được lót trên một tấm lụa vàng kim. Lão thái thái hay tới cửa hàng này, liền biết đây là thứ rất quý giá, lên tới bốn trăm lượng bạc trắng.

Phản Quỳnh Chi: “Họa Họa.”

Nàng làm nũng: “Nương, mua cho con đi mà.”

Thanh âm vừa mềm mại vừa dễ thương, cách Thần Ma cũng cảm thấy ngọt ngào. Thiên Cù Tử đang chỉnh lý pháp trận của đệ tử, nghe thấy giọng nói của nàng không khỏi ngẩng đầu lên, thấy nàng ôm cánh tay Phản Quỳnh Chi mà lay lay, giọt mực trên ngòi bút hần khẽ rơi xuống giấy.

Nàng năn nỉ làm Phản Quỳnh Chi có chút mềm lòng. Mặc dù trong tay nhiều bạc, nhưng bỏ ra bốn trăm lượng cũng vẫn thấy đau. Có điều nữ nhi muốn, bà sẽ không keo kiệt. Bà nói: “Được, con ngoan ngoãn gọi bà nội, nương mua cho.”

Húc Họa lúc này mới bước đến trước mặt lão thái thái, miễn cưỡng gọi: “Bà nội.” Thật qua loa, thật kém thành ý.

Phản Quỳnh Chi không đành lòng trách cứ nàng. Trong lời ca tụng lấy lòng của chương quỹ, bà móc ngân phiếu ra, mua chiếc nhẫn ngọc bích kia.

Húc Họa tiện tay thử một chút. Ngón tay nàng còn thô, chiếc nhẫn căn bản không vừa. “Ai nha, vật tốt mà không vừa rồi.” Nàng cầm tay Phản Quỳnh Chi đưa lên, “Nương, người mang vừa hợp đó, liền để cho nương đi, lần sau mua cái khác cho con cũng được.” Bốn trăm lượng bạc trắng hết như một trò đùa.

Kỷ gia lão thái thái cùng con dâu đồng loạt biến sắc. Sự tình về Phản Quỳnh Chi các bà đã từng nghe, nhưng Kỷ lão thái thái biết tính Phản Quỳnh Chi quá rõ, nó luôn luôn tiết kiệm, sẽ không bao giờ đáp nhiều tiền lên người. Chờ đến lúc về lại Kỷ gia, số tiền này còn chẳng phải như thịt trong nồi ư?

Nhưng hiện tại cho thấy, nữ nhi của Phản Quỳnh Chi đúng là không được tích sự gì. Đợi đến lúc hai mẹ con chịu về lại Kỷ gia, thì đã tiêu pha còn thừa lại được mấy đồng?

Đêm hôm ấy, Kỷ Hàn Chương suốt đêm chạy về nhà Phản Quỳnh Chi. Trong nhà, ông ta bị lão thái thái mắng đến lợi hại, nói còn tiếp tục chần chừ, lỡ hai mẹ con kia tiêu hết tiền thì sao? Lập tức không làm cao nữa, thúc giục con trai nhanh đem hai người kia về Kỷ gia mau.

Dù thế nào, cũng phải để Phản Quỳnh Chi đưa bạc đã rồi tính.

Phản Quỳnh Chi đang đứng ở cửa, trong một giây không kịp nhận ra bóng người kia là ai.

Kỷ Hàn Chương nói: “Nương tử, lão thái thái đề ta tới đưa mẹ con các nàng trở về.”

Phản Quỳnh Chi nghe vậy, đột nhiên nước mắt như mưa. Bà chợt nhận ra, nguyên lai đã mười sáu năm trôi qua. Kỷ Hàn Chương bước đến gần, trong phòng đèn đuốc chấp chòn, người trước mặt khoác bạch sam mỏng, phần điều ngọc mài, đẹp như đang bóng hoa đang nở rộ.

Trong lòng ông bắt gặp sinh một tia yêu thương, ôn nhu nói: “Những năm nay nàng vất vả rồi, mang theo hài tử trở về đi.”

Phản Quỳnh Chi hai tay che mặt, nghẹn ngào: “Hàn Chương, ta đã đợi chàng nói những lời này, đợi những mười sáu năm.”

Kỷ Hàn Chương than nhẹ một tiếng, đưa tay ôm hai vai bà. Linh khí Húc Họa rót vào cơ thể Phản Quỳnh Chi khiến hơi thở bà ngọt ngào tinh khiết, Kỷ Hàn Chương thần hồn rung động, nói: “Đi thôi, chúng ta về nhà. Sau này giúp ta hảo hảo dạy con, đừng sinh thêm sự cố gì nữa.”

Lưng Phản Quỳnh Chi hơi cứng lại, người đàn ông trước mặt chính là ác mộng mười mấy năm không tan. Chợt cảm thấy thật lạ lắm, bà vô thức theo bản năng văng ra, quay đầu lại nhìn.

Húc Họa không ở đó.

Bà hít sâu một hơi, nói: “Hàn Chương, đa tạ ông đã tới, nhưng ta không muốn trở về.”

Kỷ Hàn Chương không tin vào tai mình, nữ nhân này có bao giờ dám trái ý ông? Ông hỏi: “Có ý gì?”

Phản Quỳnh Chi đáp: “Ta đã đáp ứng nữ nhi, trước mắt sẽ không trở về Kỷ gia.”

Kỷ Hàn Chương cá giận: “Nó là nữ nhi của ta, lúc nào chuyện trong nhà đến phiên bà làm chủ? Bà xem đã dạy dỗ nó ra thế nào đi!”

Phản Quỳnh Chi không nên được, nhiều năm như vậy, hẳn có thể nói bà không tốt cũng được, nhưng động tới con gái thì không. Bà nói: “Hàn Chương, Họa Họa khó lắm mới khôi phục lại, ông không được nói con như vậy!”

Lần đầu tiên trong đời bà dám phản kháng tranh luận.

Kỷ Hàn Chương tức tối: “Ta là cha nó! Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, nó đạo lý này còn không hiểu, còn nói là khôi phục bình thường sao?”

Phản Quỳnh Chi lùi lại một bước, đột nhiên hỏi: “Hàn Chương, nếu Họa Họa không thể khôi phục thần trí, nếu nó chưa từng dạy ta thêu thùa, ông còn để ta trở lại Kỷ gia sao?”

Bao nhiêu năm qua, đã từng yêu đã từng hy vọng, dù biết phía trước là bụi gai phủ đầy, nhưng vẫn si ngốc khổ đợi. Đột nhiên, bà cũng tự hỏi chính mình lý do. Hình như, đáp án thực ra đã có sẵn trong lòng.

Kỷ Hàn Chương sùng sốt một chút, nói: “Mẫu thân ta chỉ là do nhất thời giận dữ, lại sợ hải thị phi, nên mới để hai mẹ con các người dọn ra ngoài. Bà dù sao cũng là dâu nhà họ Kỷ, chẳng lẽ muốn để bụng cá đời?”

Phản Quỳnh Chi lắc đầu, nước mắt như châu: “Ông gạt ta. Kỷ thật ta biết ông lại gạt ta.” Bà thi thảo nói, “Ta biết ông lại gạt ta.”

Nói xong liền vào phòng, khép chặt cửa.

Húc Họa không bước đến gần, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn bà trượt xuống cửa gào khóc.

Thiên Cù Từ trầm mặc. Hắc sinh ra trong hào môn, thuở nhỏ gặp danh sư, sau này dựa vào thiên tư cùng nghị lực mà bước đến địa vị hôm nay. Đối với bí pháp Huyền Môn, hẳn rõ như lòng bàn tay, nhưng ẩn tình thế gian, hẳn hoàn toàn không ẩn tượng.

Mã nàng ở thế gian, tính toán nhân tâm từng ly từng tí, đối với mỗi người cẩn thận thăm dò.

Húc Họa không để ý Phản Quỳnh Chi nữa. Nàng trở lại phòng mình thay quần áo. Mỗi tối nàng đều luyện chút võ công, vận động nên ra mồ hôi. Thiên Cù Từ lại không ra lệnh dừng chuyển hình ảnh tới, Thần Ma đành phải tự mình điều chỉnh góc độ, cho hắn nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ.

Thấy hẳn không nói không động, nó cảm thấy thật sự không đoán được tâm tư.

Người này hoàn toàn không theo tư duy bình thường a. Theo lý, đáng ra hẳn ta hi sinh nhiều thứ như vậy, hẳn phải muốn chơi đùa một tí, cầm tù dưỡng thành cái đó đó a? Lại không thừa lúc vắng mà vào, giờ chẳng phải thời cơ tốt nhất để ăn đậu hũ người ta sao?

Nhưng hẳn làm gì a?

Đường đường là chương viện Cửu Uyên, thấy mỹ nhân gặp rủi ro ở nhân gian, hẳn ngồi một bên, xoa xoa gãi gãi hóng hớt a...

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Kéo tơ lột kén

- Edit & Beta: Pianvy Kim-

Phản Quỳnh Chi khóc đến lâu, bên ngoài tiếng xe ngựa lọc cọc, người cũng đã đi rồi. Bà khàn giọng gọi: “Họa Họa.”

Húc Họa vừa đánh xong một nửa bộ chương pháp, lúc này tiện tay khoác ngoại bào đi tới cùng bà ngồi một chỗ. Phản Quỳnh Chi ôm chặt nàng, nói: “Nương chi có người, từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình người.”

Húc Họa dựa vào vai bà. Tuy thật tàn nhẫn, nhưng xin lỗi, kì thực bà ngay cả ta cũng không có.

Nàng mở cửa ra ngoài, Phản Quỳnh Chi đang khóc đến gần người cũng không phát giác, nhưng Thiên Cù Từ lại nhìn thấy.

Nàng đi đến đầu thôn, đưa cho một đứa bé ăn xin đứng đó chút bạc vụn, nói: “Người đi lên trấn tìm Chu lão gia, nói Kỷ Hàn Chương thêm nhỏ dãi thêu phẩm của nương ta, phái người đến nhà phá phách cướp đoạt. Ta mong hẳn đến đây tương trợ, ngày khác nhất định báo đáp.” Nói xong, trong tay đưa thêm một khối bạc vụn khác, “Chỉ cần Chu lão gia đưa người tới, cái này là của người.”

Đứa bé ăn xin chưa từng thấy nhiều bạc như vậy trong đời, lập tức nói: “Người ngoắc tay hứa, ta sẽ liền đi.”

Thiên Cù Từ nghiêm túc. Một nữ tử si tình khổ đợi tình lang mười sáu năm, rốt cục tan mây thấy trăng, được nhà chồng đồng ý. Vốn dĩ phải là cái giai thoại réo rất lãng mạn thảm thiết, nhưng dục vọng là thứ sắc bén, đâm thủng bề ngoài, lộ ra thứ xấu xí đáng ghê tởm bên trong.

Canh ba, đầu thôn một trận chó sủa.

Tiếng xe ngựa càng lúc càng gần. Phản Quỳnh Chi vội vàng khoác áo, bên ngoài đã có người phá cửa. Bà vừa hé mở, mấy người ở ngoài liền cường ép đẩy cửa vào.

Phản Quỳnh Chi biến sắc: “Các người...” Lời còn chưa nói hết đã nhìn thấy Kỷ lão thái thái chậm rãi bước đến, sau lưng bà ta là Kỷ Hàn Chương. Bà sùng sốt.

Kỷ thái thái không nhanh không chậm ngồi xuống trước bàn, nói: “Đứng ở đó làm gì? Ở ngoài quá lâu, quy củ đều đã quên?”

Nói thế nghĩa là muốn để Phản Quỳnh Chi châm trà. Phản Quỳnh Chi trong lòng xẹt qua bóng ma, bạo gan hỏi: “Nương, Hàn Chương, hai người đến đây là muốn làm gì?”

Lão thái thái vỗ bàn một cái: “Mày còn dám gọi ta là mẹ!”

Kỷ Hàn Chương mặc dù không vui, nhưng thấy Phản Quỳnh Chi thân hình yếu ớt, lúc này quần áo không chỉnh tề, đầu tóc rối bù, mang phong vận điềm đạm đáng yêu. Ông nói:

“Nương đã đích thân tới, bà đừng nhiều lời nữa. Tranh thủ đánh thức nữ nhi thu dọn đồ đạc mà về đi thôi. Hôn nửa đêm mà để trường bối phải thức giấc thì còn ra thể thống gì!”

Phản Quỳnh Chi cũng muốn tin tưởng lời nói này, nhưng mắt đã kịp thấy những gia đình cường tráng phía sau.

Nửa đêm canh ba còn mang theo những người này xông tới, đều là để mời bà hỏi gia sao?

Trong lòng từng trận rét run, sợ hù đến Húc Họa, bà cố gắng tỏ ra kiên cường run giọng nói: “Ta không muốn trở về.”

Lão thái thái đập bàn: “Mày được Kỷ gia cưới hỏi đài hoàng, không về Kỷ gia còn muốn đi nơi nào? Người đâu!”, mặt bà ta giật giật, “Đưa nó về!” Sau đó hướng con trai mình hàm ý liếc mắt một cái.

Kỷ Hàn Chương đương nhiên hiểu ý mẫu thân. Trước đây ông ta đã từng tới căn nhà nhỏ này, đối với bố cục nơi đây rất rõ ràng, lập tức nói: “Ta giúp bà thu gom quần áo.”

Nói xong, trực tiếp tiến vào phòng ngủ Phản Quỳnh Chi.

Húc Họa đã rời giường, thân chỉ khoác ngoại bào, đứng tựa cạnh cửa nhìn náo nhiệt.

Phản Quỳnh Chi nhát gan nhưng không ngốc. Những năm qua dưới ánh mắt khác thường của người ngoài, bà một mình nuôi nấng nữ nhi dần dần, sớm không còn là thiếu nữ vô tâm vô phách như trước nữa.

Bà nói như sắp khóc: “Hàn Chương, các người thực ra muốn lấy bạc của ta phải không?”

Kỷ Hàn Chương hơi cứng người lại, dù sao ông cũng là người đọc sách, không thể để mất sĩ diện, đành phải cố tìm cho mình cái thang trèo xuống: “Phản Quỳnh Chi, bà là thê tử của ta a! Trong mắt bà, Kỷ Hàn Chương ta bộ dạng xấu xí như vậy sao? Ta chỉ muốn đưa hai mẹ con các nàng về nhà, để hài tử nhận tổ quy tông mà thôi!”

Phản Quỳnh Chi lệ rơi đầy mặt: “Thật ư? Mười sáu năm nay ta một mình hoài thai, nuôi nấng nữ nhi, hôm nay cũng để cho nó được nhận tổ quy tông rồi sao?”

Kỷ Hàn Chương không trả lời thêm, trực tiếp đi vào phòng ngủ, rất nhanh lấy được ngân phiếu từ trong hòm ra. Ông cùng Kỷ lão thái thái nháy mắt một cái, gia đình liền bắt lấy Phản Quỳnh Chi, chuẩn bị áp bà lên xe ngựa.

Phản Quỳnh Chi cùng đám gia đình xô đẩy, quay đầu lại nhìn về nam nhân kia. Bà nghĩ tới câu nói của nữ nhi: “Nương chỉ đang yêu một cái bóng mà thôi.”

Hôm nay đột nhiên mình bạch. Hoa rơi trắng tàn, để lại những thứ xấu xí không chịu nổi.

Phản Quỳnh Chi bị đẩy lên xe ngựa, có tên gia đình khác muốn lôi theo Húc Họa. Thấy nàng chỉ là một nữ hài, lại còn ngu dốt dần dần, đám người khác cũng không để ý.

Lúc này bên ngoài truyền đến một tiếng hét lớn: “Tặc tử từ đâu tới gan to bằng trời! Ban ngày ban mặt mà dám xông vào nhà dân cướp bóc!”

Kỷ Hàn Chương cùng lão thái thái sững sốt, liền thấy xung quanh đột nhiên có rất nhiều nha dịch tuôn ra tập trung nhìn thẳng vào mình. Kỷ Hàn Chương vội giải thích: “Chư vị đại nhân hiền lành! Ta là tiền sinh ở Tiên Trà trấn, tên Kỷ Hàn Chương. Ta đến đây là để đưa thê tử về nhà, thật không phải người xấu!!”

Bộ khoái đứng đầu nhìn thoáng qua Phản Quỳnh Chi đang bị gia đình giữ chặt, cá giận nói: “Có dạng đưa đón thê tử như vậy sao? Lập tức thả người!”

Phản Quỳnh Chi quay đầu nhìn Húc Họa, thấy nàng yên tĩnh nhìn lại mình, đột nhiên mình bạch, lập tức la lớn: “Quan gia! Bọn hán đêm khuya đột nhập, không những muốn lấy tiền tài còn muốn đem ta và ái nữ theo. Quan gia cứu mạng!”

Trong con giận dữ, bà đã đưa ra lựa chọn.

Bộ khoái vốn thụ ý Chu lão gia, đương nhiên nghe theo lời Phản Quỳnh Chi lập tức rút đao. Đao quang lóe lên, Kỷ Hàn Chương tâm run một cái, hai chân lập tức nhũn ra.

Húc Họa đang bị gia đình kìm giữ, lúc này bay lên một cước, hung ác đá vào bụng ông ta, cũng thừa cơ vùng thoát khỏi gia đình: “Quan gia, trên người hán còn lấy bạc mẹ ta hai ngày trước bán thêu phẩm mà có được. Ngân phiếu là Chu lão gia đưa, ông ấy có thể làm chứng.”

Thân thể nàng nặng nề, Kỷ Hàn Chương bị một cước này đập tới, suýt nữa phun hết lực phủ ngũ tạng ra ngoài. Phản Quỳnh Chi từ sau lưng bộ khoái kéo nữ nhi về, lại quay đầu nhìn thoáng qua người cũ.

Lần đầu trong đời, bà phát hiện thực ra tên nam tử này cũng không anh tuấn, thông minh như trong trí nhớ. Lúc này hán ôm bụng ngồi xồm trên đất cát, trông cũng chỉ như một nam nhân bình thường đang vô cùng chật vật mà thôi.

Nha dịch đưa người của Kỷ gia về thăm vấn. Chu lão gia cùng Phản Quỳnh Chi thương nghị. Thấy bà có chút hoang mang lo sợ, Húc Họa nói: “Ông ta bây giờ bị nhốt trong ngục, chắc đang thất kinh hồn vía. Nương nhờ Chu lão gia nghĩ biện pháp, bắt ông ta viết một bức thư hối lộ, đổi lấy cho mình tự do. Ông ta sẽ đồng ý.”

Phản Quỳnh Chi y lời nói với Chu lão gia, ông ta đang lúc muốn bà thêu cho mình một bộ “Thần tiên thêu phẩm”, đương nhiên đáp ứng.

Mà Kỷ Hàn Chương trong ngục sớm đã hồn phi phách tán. Nơi này đều nghe theo mệnh lệnh quan trên bài bố, sao có thể cò kè mặc cả? Thế nên hôm sau, trên tay Phản Quỳnh Chi liền có một bức thư hối lộ.

Bà mở bức thư hối lộ ra, bên trong vết mực còn ướt.

Nhắm mắt lại, bỗng thấy mình đang đứng trước căn nhà nhỏ. Kỷ Hàn Chương cảm tay bà nhẹ thờ dãi: “Quỳnh Chi, nàng hoài thai ba năm còn chưa sinh, trên trán người ta đồn đại cái thai này là thứ yêu nghiệt. Mẫu thân tức giận cũng vì lo nghĩ cho ta. Nàng cứ thoải mái, đợi sinh hài tử xong, mẫu thân khí thuận, ta liền đón hai người trở về.”

Khi đó, bàn tay hán sạch sẽ ấm áp, thanh âm cũng nhẹ nhàng, nói chuyện như văn như thơ, vô cùng nhã nhặn, so với những hán từ lỗ mãng khác rất khác biệt.

Phản Quỳnh Chi nhẹ gật đầu: “Hàn Chương, đều là ta không tốt. Ta nhất định sẽ hảo hảo sinh hạ hài tử, không để chàng lo lắng nữa.”

Chuyện cũ như tro tàn (*), bóng hình dần tiêu tán.

(*)Nguyên tác “往事如织绵被抽丝, 画面渐渐消散.”: “Chuyện cũ như bông tằm, dần dần tan biến.” Thực ra câu này rất đậm tính văn chương. Khi quay tơ thì những sợi của bông tằm được tách ra, giống như khi Phản Quỳnh Chi liên tưởng đến kỷ niệm của hai người, khi nhớ lại thì sợi tơ được dệt nên, còn bông tằm thì bị dệt nên không còn nữa. Rất khó dịch thoát nên mình đã chọn cách giải nghĩa gọn gàng hơn.

Trước mắt bà là thư phòng ở Kỳ gia. Lúc đó hai người vừa tân hôn, chàng đọc sách, nàng hồng tỳ thêm hương (*). Kỳ Hân Chương tay nâng thư quyển, ánh mắt lại nhìn chăm chú lên tay nàng. Hồi lâu sau đầu ngón tay hần chấm vào nghiên mực, trêu chọc điểm một cái lên trán nàng.

(*) *Hồng tỳ thêm hương (红袖添香): giống như “chàng đọc sách, nàng quay to”. Câu này nghĩa là thư sinh đang học bài, bên cạnh có người con gái thêm hương (đốt hương) cho.*

Nàng ấy hôn dỗi cúi bàn tay trắng như phấn lại bị hần nắm chặt, hai người im lặng ngắm nhìn nhau.

Dù không thân mật hơn nữa, cũng đã nhĩ tấn tư ma (*), nóng lạnh sớm chiều.

(*) *Nhĩ tấn tư ma (耳鬓厮磨): vành tai và tóc mai chạm nhau, ý nói rất thân thiết.*

Đầu ngón tay bà mon trón lạc khoản trên bức hưu thư, đây là cái tên bà từng niệm trăm ngàn lần. Ngày cưới, bà mặc hi phục đỏ thắm, cùng hần bái thiên bái địa. Hần lắng y đỏ rực, đưa bà hướng về nơi động phòng. Dưới khăn hi trông thấy thấp thoáng thân ảnh cùng đôi giày người kia, tâm bà như nổi trống. Cả sảnh đường hi khí tràn ngập đến mức làm người ta ngạt thở.

Phản Quỳnh Chi thần sắc ôn nhu, tâm đang hoảng hốt, lại nhớ đến ngày ấy một cây tường vi.

Trên đầu tường, thiếu niên kia nhô ra một cái đầu, nhẹ giọng nói: “Quỳnh Chi muội muội, ta mang bánh quế đến đây, ngươi mau nếm thử.”

Cô gái sợ kinh động cha mẹ, cẩn thận từng bước lại gần tiếp lấy, chàng trai đột nhiên cười xấu xa bắt lấy tay nàng.

“Chờ ta có công danh sự nghiệp, chúng ta liền thành thân đi.” Thiếu niên ấy thì thào vào lỗ tai nàng.

Thiếu nữ bị trêu đến đầy mặt ửng đỏ.

Phản Quỳnh Chi chậm rãi khép lại hưu thư, như gấp lại một quãng đời đã qua. Tường vi năm đó vẫn điểm liệt như lửa, khác chính là tình cảm ta người.

Húc Họa sau lưng bà đi tới đi lui, vì giảm béo, nàng luôn có thể đứng thì sẽ không ngồi.

Phản Quỳnh Chi nói: “Họa Họa, trong lòng ta có chút trống vắng.”

Húc Họa chỉ ra bên ngoài, ngoài cửa hoa lựu rực đỏ, chân trời ánh nắng huy hoàng, nàng nói: “Chi cần nương dấm tiến về phía trước, liền sẽ gặp những thứ mới mẻ hơn, những người ưu tú hơn, không cần phải quay đầu.”

Tĩnh táo đến vô tình.

Thiên Cù Từ gục đầu, phát hiện khoảng cách hần và nàng giờ đã xa vạn dặm.

Thần Ma chỉ tức nhìn kỹ thần sắc của hần, cũng không thể từ trên mặt hần nhìn ra bất cứ điều gì.

Bên ngoài có khí tức lạ, là Hề Vân Giai đến. Âm Dương Viện buổi chiều có chỉ đạo thí luyện. Khi đạo sư thí luyện chỉ điểm, binh khí của họ sẽ bị suy yếu, còn pháp trận hộ thân và pháp bảo hộ thân thì bị cấm dùng.

Trong Cửu Uyên chỉ có chín đại chủng viên có thể đảm nhiệm vị trí này. Nhưng nếu có những đệ tử thân truyền tham gia, ví dụ như Vân Giai và Vân Thanh, Tái Sương Quy sẽ không tùy tiện làm đạo sư thí luyện.

Nhìn vào vết xe đổ Phó Thuần Phong xem. Giả như đang chỉ đạo thí luyện mà mắc sai lầm, còn bị môn hạ đệ tử treo lên đánh, thì đúng là thân bại danh liệt, mất hết thể diện, ngòi khóc một chỗ đi.

Cho nên lần luyện tập này, tứ đại trưởng lão trực tiếp giao cho Thiên Cù Từ. Hần bế quan mười mấy năm, lúc này cũng nên nhìn xem việc học đệ tử tiến triển thế nào. Thiên Cù Từ cắt đứt hình ảnh Thần Ma truyền đến, chỉnh đốn y phục, ra khỏi rừng Khô Trúc.

Thần Ma chỉ tức thở phào một hơi, ghé vào cổ Húc Họa làm bộ suy yếu, nhìn Thiên Cù Từ đảm nhiệm vị trí đạo sư, chỉ giáo công pháp cho tọa đệ tử. Việc thí luyện đối với hần ảnh hưởng không lớn, nhưng hần hết sức chuyên chú.

Trên sân thí luyện, khói bụi bốc lên, chướng viện giao đấu với thù tọa đệ tử, tay áo bay bay, thông dong tiến thoái. Binh khí trong tay hần biến hóa, chín mạch công pháp nổi danh, vung đao mạnh mẽ sắc bén, dụng kiếm phiêu dật linh động. Hề Vân Giai bị khí thế của hần áp chế, công thủ đều bị động. Hần khi mở miệng chính lý, khi nhẹ giọng tán thưởng, giờ tay nhắc chân đều có phong phạm tông sư.

Thần Ma chỉ tức quyết định khi rảnh sẽ hỏi Khôi Thủ nhà mình một chút, có nên không nạp thêm bên mình một sườn quân hay không.

Nhưng đến lúc xế chiều, nó đột nhiên run lên – Khí tức Thiên Cù Từ ngày càng gần.

Đáng lẽ tham gia chỉ đạo thí luyện xong thì nên trở về núi Dung Thiên ngay. Thiên Cù Từ cũng biết vậy, nhưng hết lần đến lần khác ngự kiếm luôn chệch hướng. Đến lúc nhìn thấy Tiên Trà trấn dưới chân, hần bắt đầu đi: ngay cả kiếm cũng hiểu được hần muốn gì.

Ở Tiên Trà trấn, Thiên Cù Từ rất nhanh tìm được Chu gia. Bề ngoài hần vẫn dừng lại ở tuổi hai mươi bảy, lúc này tóc đen dài đến eo, toàn thân áo trắng lấp lánh, thân đeo bảo kiếm cùng đàn tranh, thời điểm đi động chuỗi kiếm lắc lư, phát pho trên vai. Không điểm trang vàng ngọc, bên hông chỉ buộc một viên ngọc bội Âm Dương Song Ngư.

Chấp chương Âm Dương Viện mấy năm, hần đã sớm có thần thái thông dong cùng uy nghiêm, tư nghi sáng láng, giống như ngưng kết hết thiên địa linh khí, tuấn đạt vô song.

Hần cất bước vào Chu phủ, gia đình không ai dám ngăn cản.

Chu lão gia không biết là thần thánh phương nào tới, Thiên Cù Từ cũng không định nói ra, ý đồ của hần rất đơn giản: “Nghe nói Chu tiên sinh mấy ngày trước vừa mua được một bức Lạc Dương Mầu Đon.” Hần lúc nói chuyện thanh âm trong suốt hữu lực, trong nhu giấu băng, mang một thứ gì đó làm tâm hồn chấn động: “Tại hạ nguyện ra giá hai vạn bạc trắng, thỉnh cầu tiên sinh bỏ thứ yêu thích cho ta.”

Chu lão gia chỉ cảm thấy suy nghĩ đình trệ, lần đầu thấy một nhân vật mang vẻ thần tiên như thế, thật khiến người ta phải ngưỡng mộ, hoa mắt thần mê. Ông lập tức đem bức thêu phẩm cho vào trong một chiếc hộp gỗ đàn hương, Thiên Cù Từ đem ngân phiếu giao ra, cầm lấy đồ xuất phủ.

Thực ra, bức thêu phẩm này không đáng giá hai vạn bạc.

Dù sao đây cũng chỉ là loại châm pháp nhập môn ở Phi Châm phường mà thôi, ở phố phường có lẽ hiếm có, nhưng trong tiền môn không tính là kì lạ.

Thiên Cù Từ cũng biết thế.

Thần Ma chỉ tức lồng to dựng lên, vì có khế ước ràng buộc, nó đương nhiên biết Thiên Cù Từ đã đến rất gần. Cái lão già chuyên nhìn trộm tới đây làm gì vậy?!

Chẳng lẽ đầu hán đột nhiên bình thường, bỗng nhớ đến muốn ấy ấy Khôi Thủ nhà mình ư? Không được a, ta không bảo vệ được a! Trí thông minh của nó xoay tới xoay lui, đột nhiên vạn phần bí trắng nghĩ – nếu ta biến thành một cô nương để hán XX, thì liệu có thể cứu được Khôi Thủ khỏi nước sôi lửa bỏng này hay không?

Nó càng hoảng, hay là người kia chỉ đến trấn mua cái thêu phẩm kia rồi sẽ đi?

Đúng vậy, hán thực sự rồi đi. Thần Ma chỉ tức không hiểu – Lão nam nhân vợ góa con côi từ vạn dặm xa xôi chạy tới Tiên Trà trấn chỉ để bỏ giá cao mua khối thêu phẩm kia thôi sao? Người không phải tận mắt nhìn thấy Khôi Thủ nhà ta bán có ba nghìn lượng bạc thôi à?

Nó trợn mắt há mồm. Trong Huyền môn đệ nhất tông Cửu Uyên Tiên Tông, Âm Dương Viện là nơi quan trọng nhất. Thiên Cù Từ đường đường là trưởng viện ở đó, chẳng lẽ chưa từng thấy loại thêu nẫu đơn ngày nở đêm tàn này sao?

Trời ạ, cái Huyền môn đệ nhất tông cũng quá không kiến thức đi!!

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chảy máu mũi

Edit & Beta: Pianvy Kim—

Thần Ma điên cuồng chửi bậy, Húc Họa cũng không biết – thần trí nàng rất suy yếu, cùng phạm nhân không mấy khác biệt.

Phân Quỳnh Chi ở nhà thêu một bức sĩ nữ du xuân. Húc Họa cấp rồ ra ngoài mua thức ăn. Thị trấn đối với nàng vẫn còn lạ lẫm, các quầy hàng rong san sát nhau. Nàng xoay người ngắm một cái túi thơm, đột nhiên nghe sau lưng có tiếng hô: “Họa Họa?”

Húc Họa quay đầu lại, nàng biết người này – Không ngờ lại là Kỳ Hân Chương!

Nàng không hiểu, ông ta muốn nhân cơ hội trả thù nàng sao? Nàng hỏi: “Có chuyện gì?”

Kỳ Hân Chương thân thiết nói: “Đã lên trấn sao không ghé qua gia môn một chút?”

Húc Họa càng nghĩ không ra: “Gia môn? Nơi nào cơ?”

Kỳ Hân Chương đưa tay kéo áo nàng, Húc Họa lập tức tránh né. Kỳ Hân Chương có chút xấu hổ nhưng vẫn nói: “Nhà ta chính là nhà con a. Đi, chúng ta trở về, nãi nãi cũng rất nhớ con. Lần trước nếu nãi nãi không vì quá nhớ nhưng hai mẹ con các người, sự tình cũng đã không phát sinh đến mức như vậy...”

Húc Họa trên mặt ý cười mềm mại, đồng thời hiện lên u ám thâm thúy. Thiên Cù Từ mơ hồ thấy không ổn, lại nghe nàng nói: “Phụ thân đã nói vậy, chúng ta đến cùng cũng là máu mủ ruột thịt, ta cũng nên đến thăm nãi nãi một chút.”

Kỳ Hân Chương lập tức thờ phào một hơi, thân thiết nói: “Chính là đạo lý này. Người đọc sách ít, nên biết xưa nay thân là nữ tử, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Chúng ta là cha con, qua một đêm chẳng lẽ còn ghì thù hay sao?”

Húc Họa tỏ vẻ vâng lời, nói: “Phụ thân dạy rất đúng.”

Kỳ Hân Chương đem nàng một đường tiến vào Kỳ gia, trước tiên đưa nàng đến trước mặt lão thái thái. Lão thái thái tựa hồ sớm biết nàng sẽ đến, trên mặt mang mấy phần cười cười, lời kéo nàng nói: “Cháu gái ta mấy ngày nay gầy đi không ít, xem ra cũng có tinh thần lắm.”

Húc Họa không để lại dấu vết lạnh đi tay bà: “Nãi nãi cùng phụ thân gọi ta tới là có chuyện gì?”

Nụ cười trên mặt lão thái thái càng thêm hiền từ: “Đương nhiên là có rồi. Họa Họa, mẫu thân người từ nhỏ đã mang theo người rời khỏi Kỳ gia, nó bụng đầy oán hận, nhất định buông không ít lời dèm pha ta cùng cha người. Nhưng người chỉ cần ở đây, liền sẽ biết những lời ấy chỉ do oán giận mà ra thôi, không tin được. Người thân là nữ nhi Kỳ gia, dù sớm hay muộn cũng nên nhận tổ quy tông. Nếu không, bên ngoài đàm tiếu, sau này sao có thể tìm được nhà chồng tốt? Người tuổi không còn nhỏ nữa, cũng nên vì chính mình cân nhắc. Đừng để nương người làm lỡ việc chung thân đại sự.”

Húc Họa đảo mắt, nói: “Hai người chỉ là muốn ta nhận tổ quy tông?”

Kỳ lão thái thái trong mắt lóe lên tia khôn khéo: “Đây là lẽ tự nhiên. Bất quá Họa Họa, nhiều năm qua, chi phí trong nhà đều do phụ thân người dạy học mà có. Một nhà đầy người ăn uống ngủ nghỉ, cái gì cũng cần đến bạc. Họa Họa, người bây giờ ở lại với chúng ta, nãi nãi thật sự rất vui mừng, nhưng cũng có phần khó xử. Ta sợ người đi theo chúng ta không quen chịu khổ a.”

Húc Họa lập tức hiểu lão thái thái có ý gì, quả nhiên bà ta lại tiếp tục: “Chuyện nương người học được thủ kỹ của thần tiên, mẹ con các người ở chung, nhất định người biết nguyên do chứ?”

Húc Họa cười khê trả lời: “Ta đương nhiên biết, không chỉ biết, ta còn có thể đem phương pháp đó dạy cho phụ thân nữa.”

Kỳ lão thái thái hai mắt rực sáng: “Cháu gái tốt, nãi nãi biết người là một cái hảo hài tử mà! Đúng là ông trời có mắt, không uổng công ta ngày đêm ăn chay niệm Phật, hành thiện tích đức.”

Húc Họa trên mặt cười cười, con ngươi lại phủ một tầng băng lạnh: “Cha không giỏi thêu thùa, nhưng lại vẽ tranh rất giỏi. Chi bằng đổi thành họa tác, có được không?”

Kỷ Hàn Chương đương nhiên càng thêm hài lòng, lập tức đồng ý: “Nữ nhi ngoan, ta đã chuẩn bị xong bút mực, chúng ta liền bắt đầu đi.”

Hắn sử dụng châm pháp quý giả này có thể khác biệt so với Phàn Quỳnh Chi bao nhiêu a? Nếu hắn đem họa phẩm tới kinh đô dâng tặng cho hoàng thượng, mai sau tuổi già còn phải sầu lo công danh lợi lộc nữa ư?

Húc Họa thật sự dạy cho ông khẩu quyết, Thiên Cù Từ chau mày. Phàn Quỳnh Chi thì thôi đi, bà hoài thai Húc Họa ba năm, thân thể tự nhiên có linh khí thấm thấu, sau này lại được Húc Họa đổ thêm linh lực vào người. Chút linh lực hao tổn cho châm pháp với bà ảnh hưởng không lớn.

Nhưng Kỷ Hàn Chương toàn thân là xác phàm, những năm này còn không cần cù học tập, trên người linh khí ít đến đáng thương, làm sao chịu được tiêu hao lớn như vậy?

Kỷ Hàn Chương có được khẩu quyết, không hề trì hoãn liền lập tức xoay người vào thư phòng. Lúc này Kỷ lão thái thái mới gọi tôn nhi ra. Ban đầu bà thấy Húc Họa là điềm xấu, nên không định để nàng gặp cháu trai bảo bối của mình. Nhưng sau một hồi cuồng hí, bà ta cảm thấy mình cũng nên hào phóng một lần, liền đưa bảo bối này trưng ra.

Kỷ Phong Lâm thường nghe mẫu thân kể về vị tỷ tỷ này, trong lòng vốn có ác cảm. Nó vừa mở mắt ra nhìn nàng, liền lập tức thấp giọng hừ một tiếng: “Heo mập.”

Kỷ lão thái thái nghe thấy được liền ho một tiếng chặn lại, sau đó bảo: “Phong Lâm, còn không mau gọi tỷ tỷ.”

Kỷ Phong Lâm nào chịu nghe lời, Húc Họa cũng không cần. Nhưng lão thái thái trái lại đem một khối bánh ngọt đến trước mặt tôn nhi, dụ dỗ nói: “Bảo bối ngoan, chờ sau này ngươi gặp tiên nhân, học được tiên pháp, Kỷ gia chúng ta coi như có chỗ dựa rồi.”

Húc Họa lúc này mới ngừng đầu hỏi: “Tiên nhân nào vậy?”

Lão thái thái tâm tình không tệ, nghe vậy đáp: “Mười lăm tháng bảy hàng năm, sẽ có tiên nhân đến đây tuyển chọn đệ tử. Hải tử có căn cốt khỏe mạnh đều có thể tham gia. Phong Lâm nhà ta vừa nhìn vào liền biết là linh khí dư thừa, nhất định có thể lọt vào mắt tiên nhân. Chỉ cần nó được gia nhập vào tiên tông, Kỷ gia chúng ta liền là gia quyến của thần tiên, đến lúc đó...”

Bà ta liền miên mải nhai mãi không xong, Húc Họa lập tức đánh gãy: “Ý ta là tiên nhân tông môn nào vậy?”

Kỷ lão thái thái vội nói: “Không có quy củ gì cả, tiên nhân đến thăm, phàm nhân chúng ta sao dám hỏi?”

Húc Họa hỏi: “Tuyển chọn ở nơi nào?”

Bà ta đáp: “Ngay tại linh tuyến trên núi.”

Húc Họa nghe xong đứng dậy, không nói nhiều lời, trực tiếp rời khỏi Kỷ gia. Lão thái thái bất mãn: “Đến cùng cũng chỉ là một con nha đầu thiếu giáo dục, không biết lễ phép, không có cấp bậc lễ nghĩa gì hết.” Nhưng con trai mình đã được nó dạy cho khẩu quyết, học xong “thần tiên thêu pháp” rồi, sau này còn để ý nó làm chi nữa.

Nghĩ đến đây, bà ta lại thấy thoải mái, vội đến thư phòng tìm Kỷ Hàn Chương.

Kỷ Hàn Chương vốn còn lo Húc Họa lừa hắn, nhanh chóng nâng bút vẽ một bức hoa mẫu đơn. Bởi thời gian gấp gáp nên nét bút có hơi lộn xộn. Họa tác hoàn thành xong, nhưng chưa đến ban đêm, nhất thời không biết có hiệu quả hay chưa. Ông cuộn bức tranh đem ra ngoài, đang muốn tìm Húc Họa thì đụng phải Kỷ lão thái thái.

“Nương.” Ông nhanh chóng mở tranh ra, “Nha đầu kia đâu, nhanh gọi nó đến xem.”

Nhưng lão thái thái trước mặt lại sợ hãi như thấy quỷ, lui lại mấy bước: “Người... người là ai?”

Kỷ Hàn Chương khó hiểu: “Nương, ta là Hàn Chương a. Nương sao vậy?”

Lão thái thái một mặt hãi hùng, Kỷ Hàn Chương nhìn không được sờ lên mặt mình, một lát sau gầy cả người. Ông mặt mũi nhanh nheo, rõ ràng đang ba mươi mấy tuổi, sức khỏe dồi dào, vậy mà lúc này lại trông như già bảy mươi!

Cái này... Sao lại như vậy? Ông sầm sầm la lên: “Nương! Là con tiện tỳ kia hại ta! Nó nhất định là yêu quái, nhất định là yêu quái!”

Thế nhưng khối thân thể này đã quá già rồi, chỉ là kêu vài tiếng thảm thiết đã thở không ra hơi, trong lòng lại lẫn nửa hoảng sợ, nửa ngày sau gừa mặt lên trời ngất đi.

Húc Họa về đến nhà liền đốc thúc Phàn Quỳnh Chi mau chóng hoàn thành bức nữ sĩ du xuân, lại dạy bà cách hoàn thành nét vẽ cuối cùng, Phàn Quỳnh Chi y theo khẩu quyết của nàng mà thêu xong.

Nhưng không có gì thay đổi, bà có chút bận tâm “Họa Họa, nương làm sai chỗ nào sao?”

Húc Họa cầm nước nhẹ nhàng rảy lên bức vẽ, Phàn Quỳnh Chi phát hiện, bên trong bức vẽ, trời trong mưa phun, sinh động như thật.

Bà ôm ngực lẩm bẩm: “Họa Họa.”

Húc Họa khẽ đặt tay lên vai bà: “Loại tranh vẽ này cần đánh đổi một số thứ. Nương phải nhớ, trong vòng một năm không được làm bức thứ hai, nếu không sẽ hại thân, không thể cứu chữa được.”

Phàn Quỳnh Chi liên tục gật đầu: “Họa Họa, người nói ta có phải đang mơ không? Ta luôn cảm thấy mọi thứ...”

Húc Họa đưa tay chặn lại: “Nương, Chu lão gia không phải người xấu. Sau này nương gặp chuyện có thể cùng hắn thương lượng. Còn Kỷ gia vô luận phát sinh chuyện gì cũng không cần xen vào nữa.”

Phàn Quỳnh Chi nghe trong lời nói của nàng có điều khác thường, không khỏi hỏi lại: “Họa Họa, vì sao đột nhiên nói những lời này?”

Nàng cười nói: “Mấy ngày nữa ở linh tuyến trên núi có tiên nhân đến chọn đồ đệ, ta muốn qua đó nhìn một chút.”

Phàn Quỳnh Chi ngoài ý muốn. Ở Tiên Trà trấn này, việc tiên nhân đến linh tuyến chọn đồ đệ được đã lưu truyền nhiều năm. Nhưng cũng chỉ là nghe nói mà thôi, chưa từng thấy con cái nhà ai được tuyển chọn cả.

Mọi người cũng chỉ xem như lời đồn.

Phản Quỳnh Chi hốc mắt nóng nóng, miến cưỡng cười nói: “Nương biết người không phải phạm nhân. Ta hy vọng sau này người được tiên nhân nhìn trúng, sau này cá chép hóa rồng, đăng văn giả vũ, nhưng cũng muốn tiên nhân nhìn lắm, để người trở lại bên cạnh ta, hai mẹ con gắn bó làm bạn.”

Húc Họa nhẹ ôm vai bà, nói: “Sao lại không bỏ được, thế giới nhân sinh này giống như cây tùng cây bách, mọc ra rễ hoa lá quả, vốn chính là vì cuộc sống của nó thôi.”

Phản Quỳnh Chi lệ quang dịu dàng, nhưng vẫn còn cắn môi: “Nương biết rồi.”

Chạng vạng tối, Húc Họa mang theo Phản Quỳnh Chi vào trấn, đưa bức họa thêu nữ sĩ du xuân đến cho Chu lão gia. Chu lão gia lần trước bán bức Lạc Dương Mẫu Đơn, trong lòng vẫn còn tiếc nuối, lần này thật sự cười đến mắt híp cả lại.

Phản Quỳnh Chi không biết vì sao Húc Họa lại tặng không bức họa, nhưng đối với hành vi của nàng cũng không dị nghị gì. Bà vốn là một nữ nhân dễ dàng thỏa mãn, hoàn toàn tin tưởng nữ nhi của mình.

Thấy sắc trời đã tối, Chu lão gia mời hai mẹ con bà ở lại phủ nghỉ chân, mở tiệc chiêu đãi.

Húc Họa mặt mày không vui, bộ dáng như có tâm sự. Chu lão gia thấy vậy nên hỏi: “Kỷ cô nương gặp khó khăn gì sao?”

Húc Họa thờ dãi một hồi, đáp: “Không lừa Chu lão gia, đêm qua ta mơ thấy một tiên nhân đến, nói gia phụ trước vớt bỏ thê nữ, nay lại có ý đồ mưu đoạt thê pháp, làm cho thần tiên phải nổi giận. Ta nghe xong tâm rất bất an.”

Chu lão gia có chút ngoài ý muốn nhưng vẫn nói: “Kỷ gia cách nơi này không xa, cô nương đã lo lắng, ta sẽ phái người đến chỗ họ xem qua vậy.”

Vừa định ra lệnh cho gia đình, đã nghe thấy náo động ngoài cửa.

Thì ra người nhà Kỷ Hàn Chương về thôn tìm mẹ con Húc Họa, lại nghe nói hai người đã lên trấn, lúc này mới vòng về, một đường đến Chu gia.

Chu lão gia vừa ra khỏi cửa liền nhíu mày, chỉ thấy một Kỷ Hàn Chương đầu tóc trắng xóa. Nếu không phải lúc này nghe Húc Họa kể chuyện, quả thực khó mà nhận ra người trước mặt chính là Kỷ tử tài.

Ông đang muốn mở miệng, Kỷ lão thái thái đã bước đến, tóm lấy Húc Họa muốn đánh đập. Chu lão gia sắc mặt trầm xuống, cho gia đình đến ép bà ngã xuống đất. Sau không kiên nhẫn nhìn cảnh bà ta khóc lóc lẫn lộn om sòm, ông trực tiếp cho người đuổi bọn họ ra khỏi cửa.

Phản Quỳnh Chi chấn kinh, do dự nói: “Họa Họa?”, Húc Họa quay đầu lại, bà hỏi: “Sao hấn lại bị như thế?”

Húc Họa so với bà càng có vẻ giật mình hơn: “Hóa ra thần tiên trong mộng nói tức giận là như thế này! Đáng sợ quá. Nương, phụ thân cùng nãi nãi lần trước đã đến nhà chúng ta tranh giành, bây giờ chỉ sợ sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Phải làm sao đây nương?”

Nhìn nàng điềm đạm đáng yêu, Chu lão gia không khỏi nói: “Phản nương tử, Kỷ cô nương, nhà không nên về, hai người ở tạm Chu phủ đi.”

Húc Họa quay đầu: “Đa tạ Chu lão gia.” Nói tới nói lui chính là chờ câu này mà thôi.

Thiên Cù Tử mở bức thêu Lạc Dương Mẫu Đơn, bức thêu như ẩn ẩn mùi thơm, nhiều ngày như vậy vẫn chưa phai tàn.

Người con gái kia trông như vô hại, khiến hấn đôi khi quên mất, Ma Khôi cũng là Ma. Lệ khí của Ma rất tàn nhẫn, từ lâu đã hòa tan trong huyết mạch của nàng.

Nhưng dù vậy cũng không khiến người ta chán ghét, ngược lại còn làm hấn như phát hiện trên người nàng có một điểm sáng, chỉ cảm thấy thú vị.

(Motip quen thuộc: Cô gái này thiệt thú vị:))))

Hấn cuốn lại bức thêu, bỏ vào ngăn kéo dưới cùng thư án. Hoa dù sao cũng không sinh động như người. Hấn lần nữa đánh thức Thần Ma, nó một mặt cảnh giác hấn: “Lão già vợ góa con côi kia, sao ngươi có thể vào lúc này...”

Nhưng dưới trời buộc của khế ước, nó phản kháng vô dụng. Thiên Cù Tử bỗng thấy sau lưng nó một hình ảnh, lập tức sùng sốt – Nàng đang tắm!!!

Hấn nhanh chóng quay mặt đi, Thần Ma chỉ tức nổi giận: “Ta biết ngươi không có ý tốt gì mà! Tên biến thái! Đồ nhìn trộm! Ước gì Khôi Thủ mau biến ngươi thành thuốc, rồi cho ngươi vào nước sôi mà khuấy khuấy đi, ô ô ô...”

Thiên Cù Tử đưa tay cắt đứt hình ảnh, tình tọa thật lâu.

Cuối cùng, chảy máu mũi.

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 17: Khảo nghiệm linh căn

Edit & Beta: Pianvy Kim –

Hề Vân Giai lúc tiến vào rừng Khô Trúc liền phát hiện sắc mặt sư tôn có vẻ khác thường. Khứu giác hấn rất thính, liền nghe được thoang thoang mùi máu tanh. Có điều nét mặt Thiên Cù Tử vẫn trang nghiêm, còn hỏi hấn: “Có chuyện gì?”

Hề Vân Giai không dám nhìn loạn. Sư tôn đối với hấn luôn có chút ôn hòa, nhưng cũng chưa từng vui vẻ cùng ai tiếp cận. Bản thân hấn là đệ tử thân truyền, lại chưa từng hiểu rõ sư tôn, nhiều năm qua vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí.

Lúc này hần không dám hỏi nhiều, chỉ đáp: “Sắp đến ngày mười lăm tháng tám tổ chức Ngân Thiềm Ngọc Hoa yến, đệ tử đã viết xong danh sách thiệp mời, hôm nay mang tới mời sư tôn xem qua.”

Thiên Cù Từ tiếp nhận. Ngân Thiềm Ngọc Hoa yến là thịnh hội mỗi năm của Cửu Uyên. Tất cả chưong viện cùng trưởng lão đều tham gia, cũng sẽ nhìn theo thực lực mà phát thiệp mời cho những tiên môn khác. Những tông môn có quan hệ thân thiết với các chưong viện, trưởng lão sẽ được ưu tiên, mặt khác còn để người địa vị vừa đủ đến phát thiệp để tránh thất lễ.

Nhưng Thiên Cù Từ không có bằng hữu thân thiết nào, Hề Vân Giai đưa danh sách tới để hần xem cho có lệ thôi. Quả nhiên Thiên Cù Từ chỉ nhìn lướt qua, tiện nói: “Đề đại trưởng lão quyết định đi.”

Hề Vân Giai thừa vâng, đang định lui ra, Thiên Cù Từ đột nhiên hỏi: “Mười lăm tháng bảy có khảo nghiệm linh căn ở Tiên Trà phải không?”

Hề Vân Giai hơi sững sốt, không ngờ sư tôn phá lệ quan tâm tới sự vụ trong viện, hần vội đáp: “Thưa sư tôn, quả có vậy. Bất quá trấn này là nơi vắng vẻ, thiếu hụt linh khí, bốn mươi năm gần đây chưa từng có ai đủ tiêu chuẩn. Trước mắt đệ tử ngoại môn(*) đang phụ trách tuyển chọn năm nay.”

() Đệ tử ngoại môn: cấp bậc nhỏ nhất trong tiên môn. Các đệ tử được sư trưởng dạy một ít, tu luyện một ít, đảm nhận những công việc rêu rĩa như trồng cây, quét tuyết...*

Thiên Cù Từ trầm ngâm không nói. Hề Vân Giai trong lòng lộp bộp, không biết vì sao sư tôn đột nhiên hỏi đến việc này. Phải chăng sư tôn đối với hần có điều bất mãn? Hần cùng sư tôn không giống nhau. Sư tôn xuất thân tốt đẹp bao nhiêu, còn hần chỉ là cô nhi ngoài đường được sư tôn phát hiện, mang về Âm Dương Viện.

Thời gian qua, Hề Vân Giai xem sư tôn như cha, tràn đầy kính sợ, dốc hết toàn lực để làm sư tôn vui lòng. Mà thực tế hần đã làm rất tốt, sau bốn trăm năm đã không còn đáng về đưa bé ăn xin hỏi trước nữa, mà biến thành đại đệ tử của Âm Dương Viện, ôn nhuận đoan chính, xử lý công việc tỉ mỉ chu toàn.

Tiên môn rất coi trọng việc truyền thừa, đặc biệt là ở một đại tông môn như Cửu Uyên Tiên Tông. Không ít bề trên nhờ thu được một cái thiên tư ưu dị đệ tử mà được thom lây. Có được Hề Vân Giai căn cốt ưu tú, lại chăm chỉ tu luyện, Thiên Cù Từ được vô số người tán dương ánh mắt khéo chọn.

Đôi dãi của Thiên Cù Từ đối với hần, thủy chung không nóng không lạnh. Hần cùng Hề Vân Thanh đều lấy họ Thiên của sư tôn, nhìn qua tưởng là thân như phụ tử, chỉ có hần biết thực tế không phải vậy.

Thiên Cù Từ trên thân vĩnh viễn thiếu đi một chút khói lửa nhân gian, bất kỳ ai đứng cạnh cũng không thể tiếp cận. Hần ở núi Dung Thiên này là (*) cây to bóng cả, quanh năm lạnh nhạt, vĩnh viễn không thể với tới.

() Nguyên tác: Hần là Dung Thiên sơn đích vân đảo thụ hải, lạnh lẽo trôi đi, xa tận chân trời (他是融天山的云涛雾海, 清寒绵绵, 远在天边). “Vân đảo thụ hải” là mây to sóng lớn, ở tiếng Việt có “cây cao bóng cả” có ý nghĩa tương đương.*

Hề Vân Giai như bước trên băng mỏng, Thiên Cù Từ đột nhiên nói: “Năm nay khảo nghiệm ở Tiên Trà để Vân Thanh phụ trách đi.”

Hề Vân Giai hơi giật mình, muốn hỏi sư tôn phải chăng có an bài khác, kỳ thật cũng có thể để hần đi, trong quá khứ hần cũng từng làm qua công việc này rồi. Nhưng vẫn là không dám. Sư tôn không thích đệ tử truy vấn ngọn nguồn, hần đành cúi đầu nói: “Vâng.”

Thiên Cù Từ phát tay ra hiệu cho đệ tử lui xuống. Ngân Thiềm Ngọc Hoa yến gì gì, nếu không phải do quy củ tông môn, hần đã chẳng bao giờ tham gia.

Hề Vân Thanh, nhị đệ tử Thiên Cù Từ, sư tỷ Âm Dương Viện.

Lúc đại sư huynh đến phân phó, nàng đang dạy học cho nữ Ma đồng mà Húc Họa đưa tới, nàng không hiểu ra sao hỏi: “Sư tôn kêu ta đi còn nói gì nữa không?”

Hề Vân Giai làm sao biết, đành đáp: “Không có, tính tình sư tôn muội cũng biết rồi. Lần này người lưu tâm, ta nghĩ nhiều khi, Tiên Trà trấn năm nay không có người xuất chúng thì cũng có yêu vật dị thú. Muội đi nhớ phải cẩn thận.”

Hề Vân Thanh lên tiếng kêu nghì, nữ đồng trước mặt lau mồ hôi. Hề Vân Giai da mặt mỏng, không dám dạy nàng ấy nên liền giao cho sư muội. Hề Vân Thanh muốn nữ đồng theo họ mình, lấp bấp đi cầu sư tôn. Không ngờ vừa nói, Thiên Cù Từ đã đồng ý.

Hề Vân Thanh đặt cho nàng cái tên Hề Linh Nhi, lập chí muốn làm hảo sư phụ, mỗi ngày truyền công pháp, đốc thúc nàng ta học hành, mười phần đáng tin cậy.

Vân Thanh không dám trì hoãn mệnh lệnh của sư tôn, đối với Linh Nhi liền nói: “Sau khi ta đi, ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời sư bá. Việc học phải đúng tiến độ, nếu không trở về ta liền phạt, nghe rõ chứ?”

Hề Linh Nhi là người thông minh, nhíech môi nhẹ gật đầu. Vân Thanh lại nói: “Ta đi đây. Đại sư huynh, nhớ chăm sóc Linh Nhi tốt.”

Hề Vân Giai đáp: “Thời gian còn sớm, sao muội phải gấp?”

Nàng không quay đầu lại: “Đi sớm còn xem lời sư tôn có ẩn ý gì.” Nàng cùng Vân Giai giống nhau, đối với Thiên Cù Từ vừa kính vừa sợ. Theo lẽ thường, nữ đệ tử cùng sư tôn quan hệ sẽ thân cận hơn nam đệ tử một chút, bởi phần lớn sư phụ đều nuông chiều nữ đệ tử hơn.

Thiên Cù Từ không vậy.

Hần sinh ra đã không giỏi nói chuyện với người khác phái, đối với nữ đệ tử cũng luôn giữ khoảng cách. Trừ lúc chỉ đạo thí luyện, Hề Vân Thanh không nhớ nổi lần gần nhất sư tôn nói chuyện với mình là khi nào.

Nàng vốn xuất thân nhà quyền quý, nhưng xui xẻo lại là kết quả của một mối tình vụng trộm, không thể đưa ra ngoài ánh sáng, vừa ra đời thiếu chút nữa đã chết chìm. Thiên Cù Từ lần theo khí tức tìm thấy nàng, mang nàng về Âm Dương Viện. Nàng cùng Vân Giai từ nhỏ coi sóc lẫn nhau, tình cảm huynh muội vô cùng tốt.

Căn cốt nàng so với Hề Vân Giai hơi kém một chút, nhưng từ nhỏ chịu khổ, lại được các sư huynh quan tâm trông nom, tu vi tiến triển coi như tốt, không làm sư tôn mất mặt.

Khó có khi được sư tôn giao nhiệm vụ, nàng sợ phạm sai lầm, hận không thể bay thẳng xuống trấn Tiên Trà.

Tiên Trà trấn thực sự rất xa, Cửu Uyên cũng không đặt trụ sở, trên trời càng không có phi chu (*), chỉ có một cái linh tuyến cùng một đạo quán là có chút liên quan, gặp chuyện có thể xin Cửu Uyên giúp đỡ. Tổng quát lại, so với ngoại môn cũng không bằng.

() Nguyên tác “phi chu tân độ” (“飞舟津渡”): đại khái là thuyền cao tốc bay trên không trung, trong truyện này là phương tiện để di chuyển. Sau này mình sẽ viết là “phi chu”.*

Thời điểm Văn Thanh chạy tới trần, đương nhiên trước tiên là đi gặp đạo trưởng ở đó.

Vị đạo trưởng này tên Văn Trần. Hề Văn Thanh không khách khí hỏi: “Văn Trần đạo trưởng, sư tôn kêu ta đích thân tới đây nhưng lại không nói rõ nguyên do. Đạo trưởng liệu có biết dụng ý của sư tôn ta không? Hay là, trần Tiên Trà đạo này có yêu vật dị gì không?”

Văn Trần thấy Hề Văn Thanh đích thân tới, trong lòng kinh ngạc, cẩn thận suy nghĩ mới nói: “Văn Thanh tiên trưởng nói làm tiểu đạo sợ hãi. Thâm ý Hề trưởng viện, tiểu đạo không dám tự suy đoán. Có điều, mười tám năm trước, hộ sơn đại trận Liên Hoàn quả thật có truyền đến tin tức, nói ta chiêu mộ một đứa trẻ sơ sinh.”

Quả nhiên, dùng Liên Hoàn truyền tin, ngoài sư tôn thì còn ai vào đây?

Nàng vội hỏi: “Đứa bé nhà ai? Tên gì?”

Văn Trần đạo trưởng đáp: “Chính là con gái của Kỳ gia phu nhân Phần Quỳnh Chi, Kỳ Họa. Kỳ phu nhân hoài thai ba năm mới có thể sinh, tiếc thay nữ nhi bầm sinh ngu ngốc, gần đây nghe có tin đã khôi phục lại thần trí.”

Ông nghĩ nghĩ, cảm thấy không thể phụ tiên trưởng nhờ vả, lại bổ sung thêm: “Kỳ phu nhân vì vậy mà bị nhà chồng xua đuổi. Tiểu quan bất đắc dĩ, mỗi tháng mời bà ấy làm chút việc giặt hồ may vá, để hai mẹ con có chút tiền, miễn cưỡng sống qua ngày.”

Hề Văn Thanh trong lòng liền có tính toán, lập tức đứng dậy: “Ta sẽ đến Kỳ gia nhìn qua, đa tạ đạo trưởng.”

Văn Trần đứng dậy định tiễn, bỗng hoa mắt một cái, Hề Văn Thanh đã không thấy tăm hơi.

Hà quân sự lại tới Chu phủ, ông cực lực thuyết phục Phần Quỳnh Chi đến thêu phùng chỗ mình, tiền lương hậu hĩnh. Phần Quỳnh Chi hơi do dự. Trước kia bà bị ràng buộc bởi nhà chồng cùng nữ nhi, bây giờ nhà chồng ăn đoạn nghĩa tuyệt, nữ nhi cũng sắp tham gia khảo nghiệm linh căn. Bà lần đầu trong đời muốn vì mình suy nghĩ thật kỹ.

Phần Quỳnh Chi đem việc này thương lượng với Húc Họa, nàng nói: “Đây là chuyện tốt a, nương cũng nên đến những nơi rộng lớn nhìn một chút.”

Bà trả lời: “Nương chờ con khảo thí xong đã, phụ thân... Bọn người Kỳ Hàn Chương chỉ sợ sẽ không chịu để con yên.”

Húc Họa cười không ngừng: “Nương, người nên đi trước đi. Bằng không con nhớ nương quá, không bày ra toàn bộ thực lực, chẳng phải sẽ bị lỗ mất tiền đồ sao?” Phần Quỳnh Chi ngăn người, Húc Họa nhẹ kéo bà, vỗ vỗ lên vai: “Đi thôi nương.”

Lúc Hề Văn Thanh đến cũng là lúc Húc Họa tiễn Phần Quỳnh Chi rời đi. Phần Quỳnh Chi trong lòng cũng thấu hiểu, nữ nhi mình không phải người thường, không khỏi thương nhớ, khó tránh mặt mũi tèm lem. Hà quân sự nhẹ nhàng an ủi, còn khuyên Húc Họa đi chung.

Húc Họa đi không cùng hướng, chỉ vỗ vỗ cánh tay Phần Quỳnh Chi. Trước khi xe ngựa bắt đầu chạy, Phần Quỳnh Chi vén màn một mực nhìn nữ nhi, Húc Họa đợi đến khi hình bóng bà xa đến mức chỉ còn là cái chấm nhỏ mới trở lại Chu phủ, thu dọn đồ đạc chuẩn bị đến núi Linh Tuyền.

Hề Văn Thanh ẩn mình quan sát hồi lâu, bằng tu vi của nàng, đã sớm nhận ra Húc Họa căn cốt bất phàm. Càng đáng ngạc nhiên hơn, trên người nàng ta còn có mùi hương hoa quế. Người ở Tiên Trà trấn này hiểu biết rất ít về Tiên môn cùng Ma tộc, nhưng nàng – nhị đệ tử của chương viện Âm Dương thì khác.

Nàng phi thường minh bạch... Đây chính là một Ma Khôi a!

Hề Văn Thanh không biết làm sao, nhưng nếu sư tôn đã tự mình ra lệnh kêu nàng chiêu cố, thì dù thế nào cũng phải đưa nàng ta khỏe mạnh mang về. Văn Thanh quyết định xong, không ngó đồng nghĩ tây nữa, ngày nào cũng ngấm bám theo Húc Họa, đợi mười lăm tháng bảy, nàng Ma Khôi đó tới khảo nghiệm linh căn, liền sẽ đưa nàng ta về Âm Dương Viện.

Thiên Cù Tử cách Thần Ma liên tục nhìn thấy đệ tử của mình lúc ẩn lúc hiện. Nàng bám rất chặt mục tiêu, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không hoàn thành được sư tôn giao phó.

Có điều Văn Thanh sơ suất, theo dõi Húc Họa còn mặc y nguyên trang phục của Âm Dương Viện, thậm chí còn đeo Âm Dương Song Ngư bên mình.

Húc Họa liếc mắt một cái liền phát hiện. Sau đó, ngày mười lăm tháng bảy, một bước cũng không đến núi Linh Tuyền. Hề Văn Thanh choáng váng!! Nàng đứng đợi trong đạo quan trên núi suốt nửa ngày, cuối cùng không nhận được chạy vào trấn.

Húc Họa vẫn còn ở trong Chu phủ, Hề Văn Thanh bên ngoài đi tới đi lui. Kì lạ, nàng ta biết tới việc khảo thí linh căn, còn nói với nương sẽ tham gia, sao bỗng dừng lại dờ ờ? Không lẽ nhớ lộn ngày?

Thiên Cù Tử thờ dài. Hấn so với đệ tử càng hiểu lý do vì sao Húc Họa không đi! Còn có lý do nào tươi mát thoát tục hơn là vì nàng không thích chương hấn đâu?

Húc Họa ngồi mãi trong Chu phủ, Hề Văn Thanh thực sự không đợi nổi, lập tức đi vào báii phòng. Văn Trần đạo trưởng cùng Chu lão gia có giao tình, nói chuyện hòa hợp. Chu lão gia nghe Văn Trần nói về lai lịch của Văn Thanh, đâu dám ngăn cản, trực tiếp đưa người dẫn nàng tới phòng Húc Họa.

Chu lão gia kích động hướng Húc Họa giới thiệu Hề Văn Thanh, thần sắc giống như chúc mừng người đỗ Trạng Nguyên rồi.

Húc Họa nhìn thoáng qua Văn Giai, cảm thấy ngọc bội của nàng ta cực kỳ chương mắt. Nàng tựa hồ đã sớm biết Văn Thanh sẽ đích thân tới gặp, miễn cưỡng hỏi: “Người tên họ là gì?”

Lời nói nghe có chút vô lễ, Hề Văn Thanh cảm thấy không vui nhưng vẫn đáp: “Ta là nhị đệ tử Âm Dương Viện, Hề Văn Thanh.”

Ha! Cửu Uyên Tiên Tông, Âm Dương Viện, còn họ Hề. Vừa nghe đã khiến người ta mất hứng. Húc Họa nói: “Người muốn thu ta làm đồ đệ? Nhưng tay không đến gặp ta là không được nha.”

Hề Văn Thanh đơ người. Sư tôn phái nàng đến đây, đối với cái người “Kỳ Họa” này đã là coi trọng lắm rồi. Đường đường là chương viện thân truyền nhị đệ tử, đã bao giờ nàng bị người ta lạnh nhạt như vậy? Hề Văn Thanh không khỏi tức giận: “Làm càn! Ta thu hay không còn phải xem linh căn của người. Nếu người bình thường, dù có quý xuống cầu xin, Âm Dương Viện này cũng tuyệt không thèm chứa.”

Thiên Cù Tử hơi trầm xuống. Hấn không hi vọng hai người bất hòa. Phái Hề Văn Thanh đi là bởi hấn biết nàng tính tình nhu thuận. Không ngờ hai người vừa gặp mặt... lại tái diễn lịch sử của hấn...

Quả nhiên, Húc Họa bắt chéo chân, nói: “Nếu căn cốt ta bất phàm thì sao?”

Hề Văn Thanh sững sờ một lúc mới đáp: “Thì đương nhiên theo ta tới Âm Dương Viện a.” Phàm nhân hiện tại đối với Tiên tông đều bất kính thế này hả?!

Húc Họa giờ một ngón tay che miệng, lắc đầu: “Âm Dương Viện cái tên này, nghe như tên điếm xấu, ta không thích.”

Hề Vân Thanh hỗn loạn, vừa định quay phắt đi, lại nhớ tới mệnh lệnh của sư tôn, đành phải nén giận đến đầu đầu, nửa ngày sau lại mời mọc: “Phàm nhân tu tiên có thể trường sinh ngàn năm, bách bệnh không nhập, còn có thể ngự kiếm, thông thiên triệt địa. Ngươi không muốn sao?”

Húc Họa ri ri đáp: “Không hề. Ta cảm thấy sống hết bảy mươi năm, nếm đủ ngũ vị tạp trần, sau này sinh lão bệnh tử mà qua đời, chẳng lẽ lại không hoàn mỹ hơn ư?”

Hề Vân Thanh đầy bụng lửa nóng, nhưng thân mang theo nhiệm vụ, không thể làm gì. Lúc lâu sau mới hỏi: “Ngươi muốn thế nào mới chịu đi theo ta?”

Húc Họa nghĩ nghĩ, nói: “Thực ra điều kiện của ta rất đơn giản. Thứ nhất, con người ta xưa nay yêu tiền, ngươi tới bãi phòng ta chỉ cần mang theo ba hay năm ngàn lượng bạc gì đó, ta đổi với ngươi liền sẽ có chút hảo cảm.”

Âm Dương Viện tuyển một phạm nhân làm đệ tử, còn phải mang theo bạc?? Hề Vân Thanh tức muốn ho ra máu, nhưng câu nói tiếp theo của Húc Họa mới thực sự khiến nàng phát điên: “Cái họ Hề này, ta thực rất không thích. Chỉ bằng ngươi theo họ của ta, ta cao hứng, nói không chừng sẽ chịu theo ngươi về Cửu Uyên đó.”

Hề Vân Thanh không kìm được muốn phát sốt: “Ngươi... Ngươi...”

Nàng chỉ kiếm vào mặt Húc Họa, hận không thể một đao một nhát chặt nàng ta vỡ nát, nhưng bất ngờ Âm Dương Song Ngự bên hông hơi rung động, Liên Hoành truyền đến, thanh âm Thiên Cù Tử bên tai rả rã: “Đáp ứng đi.” Ôn hòa bất đắc dĩ, tuyệt không giận dữ.

Hề Vân Thanh không dám tin, nhưng sư mệnh không thể trái. Nàng như bị người ta dội vào một xô nước lạnh, khí thế hung hăng giờ kiếm, mất hạnh trùng trùng đầy lửa giận, cuối cùng chốt lại một câu: “Vây... cũng được...”

Cả đám ngây như phỗng

Húc Họa tiếp lấy ba ngàn lượng, quay đầu lại đưa cho Chu lão gia, nói: “Phụ thân ta cùng nãi nãi thường xuyên tới đây quấy rối, khiến ngài chịu không ít phiền phức. Ba ngàn lượng này, một phần để cảm tạ Chu lão gia đã thu lưu mẹ con chúng ta, hai ngàn lượng còn lại, xin ngài lấy để mua bức Mầu Đon kia của cha ta. Mặc dù nhìn nó không ra sao, cũng không đáng giá, nhưng ta thân là nữ nhi, cũng muốn để bọn họ tuổi già có cái dựa vào, miễn cưỡng sống qua ngày.”

Chu lão gia nhận ngân phiếu, trong lòng cảm động không thôi, còn khen Húc Họa hiếu thuận. Thiên Cù Tử nhủ mày – nàng đâu phải người lương thiện vậy!

Hề Vân Thanh không rõ đầu đuôi nhưng cũng chẳng muốn biết, trực tiếp lôi kéo Húc Họa đi khảo thí linh căn. Thần Ma chỉ tức đi theo Húc Họa, có mấy lời muốn nói nhưng không dám. Thiên Cù Tử xem đồ đệ như con gái, chủ nhân khiến nàng theo họ của người, so ra có khác gì đôi phụ phụ đôi con phải theo họ mình không?

Khôi Thủ hồi Khôi Thủ của ta ơi, lão già nào đó chắc đang sướng lắm đây a...

Vì Hề Vân Thanh đáp ứng sửa họ theo Húc Họa, nàng rất nể tình, toàn bộ thực lực đều trưng ra, đúng là thượng của thượng phẩm. Vân Thanh cuối cùng cũng dễ chịu chút, hiện tại rất ít đệ tử mới, người này linh căn siêu phẩm, đủ để bá chủ trường viện làm sư.

Tương lai thế nào cũng phải gọi nàng ta một tiếng tiểu sư muội. Nàng đã quen chiều cổ các sư đệ sư muội, thấy Kỷ Họa tuổi còn nhỏ, mặc dù trong lòng còn tức giận, ác cảm đã giảm đôi phần.

Hai người một mạch trở về Cửu Uyên. Sự việc tới mức này, Húc Họa đã đoán được tám chín phần Thiên Cù Tử chính là người phục sinh mình. Có điều hần hình như không thích thừa nhận, ném nàng tuốt đến một cái trấn Tiên Trà nho nhỏ rồi nhắm mắt làm ngơ. Đợi tới khi thân thể nàng khôi phục mới phải đệ tử đến đón.

Bây giờ nàng không có linh lực, muốn trốn cũng không nổi. Chỉ là không biết Cửu Uyên Tiên Tông có ý đồ gì, rõ ràng hai bên ghét nhau, lại còn có tình dây dưa riết, thật là thống khổ.

Phản Quỳnh Chi sau khi đến thêu phùng ở Đệ Đồ, dần xếp xong, vẫn có chút không yên lòng về nữ nhi. Rốt cuộc một ngày không nhìn được muốn về trấn nghe tin tức nữ nhi, Hà quân sự không nói gì cũng đi theo. Chu lão gia đối với bà cực kỳ nhiệt tình, đem sự tình Húc Họa từ chút kể lại.

Nghe đến khúc nữ nhi được tiên trưởng mang đi, Phản Quỳnh Chi trong lòng cao hứng, cũng không ở lại lâu, cùng Hà quân sự trở về. Thời điểm ra khỏi trấn, liền thấy một lão thái thái ăn mặc tối tã, ôm một tiểu nam hài ngồi ở ven đường xin ăn.

Nhìn thế nào cũng thấy quen mắt.

Thấy Phản Quỳnh Chi chăm chú, Hà quân sự hỏi: “Quỳnh Chi biết bọn họ?”

Bà do dự một chút, nói: “Nhìn có chút giống... mẹ chồng cũ của ta. Nhưng xem kỹ lại thì thấy không giống lắm.”

Hà quân sự đáp: “Đề ta đi hỏi.” Những ngày này bà một mực làm phiền ông, tránh khỏi có chút xấu hổ, “Thôi vẫn là đề ta. Lần này trở về đã phiền ông nhiều, sao còn để ông nghe gièm ta mấy việc cổ nhân nữa.”

Hà quân sự mỉm cười, ông vào Nam ra Bắc đã quen, cứ chỉ tự dung rất thỏa đáng: “Bà bây giờ chính là tú nương của một cái thêu phùng lớn, nếu bà xảy ra chuyện gì, ta đảm đương không nổi. Lại nói chúng ta quen biết không ngắn, cũng gọi là bằng hữu đi. Bà một mình bên ngoài, không phiền nhiều ta thì còn phiền nhiều ai?”

Phản Quỳnh Chi nghe vậy ngượng ngùng mỉm cười, Hà quân sự nhảy xuống xe đi hỏi. Bà nhìn bóng lưng hần, nghĩ những ngày ở Đệ Đồ quả thực như Húc Họa nói, gặp được rất nhiều cái mới mẻ, quen biết càng nhiều người thú vị hơn.

Giờ đây bà đã có tiền lương cố định, cuộc sống rất tốt. Cũng có thêm những bằng hữu, tỷ muội, cùng nhau ngắm cảnh thưởng trà, tán gẫu chuyện gia đình. Chuyện xưa đặt ở sau lưng, bà như thay hình đổi dạng.

Chỉ lát sau, Hà quân sự đã trở về, nói: “Bà ấy nói mình họ Kỷ, đứa bé trong ngực là cháu trai.” Phản Quỳnh Chi nụ cười cứng lại, Hà quân sự đem mọi thứ nghe được kể lại.

Con trai Kỷ lão thái thái sau khi đỗ tú tài thì lấy vợ. Ai biết thê tử hần hoài quái thai, ba năm cũng chưa sinh. Kỷ lão thái thái e ngại thị phi, liền đuổi con dâu ra khỏi nhà, kiếm một người khác làm vợ cho con trai.

Về sau đứa con của vợ trước không biết từ đâu học được tiên pháp, làm ra bức thêu rất kỳ diệu. Con trai bà ta âm thầm học trộm bí pháp, cũng vẽ một bức hoa mẫu đơn ngày nỏ đêm tàn, không ngờ bỗng dưng già đi ba bốn mươi tuổi, biến thành một lão già gần đất xa trời.

Kỷ gia vô số lần đòi gặp con dâu muốn tra hỏi, ai ngờ hai mẹ con nàng được Chu gia che chở, bọn người Kỷ gia bị đánh đuổi hết. Lúc đầu con trai bà dù tuổi già, nhưng có chút vốn

liếng góp nhặt khi xưa, miễn cưỡng cũng có thể sống qua ngày.

Xui xẻo ở chỗ, có người nhìn trúng bức họa mẫu đơn con trai bà vẽ, lấy hai ngàn lượng bạc mua. Đồng bạc trắng bóng biến thành một mầm tai họa.

Kỷ lão thái thái vốn dựa dẫm vào con trai, tưởng rằng bấy giờ tai ương đã định, ai ngờ đột nhiên phát sinh sự tình. Bà đối với tương lai già cỗi rất sợ hãi, liền coi bạc quan trọng hơn cả mạng người, vô luận thế nào cũng khư khư giữ chặt.

Nàng dâu trong nhà thấy trượng phu tuổi già sức yếu, mẹ chồng lại ôm chặt bạc, dù sinh bệnh cũng không chịu mời đại phu, khó tránh sinh lòng oán hận.

Cuộc sống quá túng quẫn khổ cực, con người luôn không chịu được cám dỗ. Lại thêm bao lời ngon tiếng ngọt của một tên đồ tể rót vào tai, dần dần sinh ra dị tâm.

Nàng ta cùng hán dây đưa, hại chết Kỷ Hàn Chương còn đang sống nhăn. Chẳng ngờ lão thái thái khôn khéo, nhận ra thì thế con trai không đúng, bà ngay lập tức báo quan. Nàng dâu trong kinh hoảng liền lấy hết bạc của bà ta, cùng gian phu bỏ trốn mất dạng.

Quan phủ đến tận giờ vẫn truy nã hung thủ, mà Kỷ lão thái thái bị thương quá độ, khóc đến mù con mắt. Tiểu thiếu gia bảo bối của bà xưa nay mười ngón không dính nước xuân, khói than bếp lò chẳng hay, bây giờ cùng bà không còn miếng cơm manh áo, đành phải ăn xin sống qua ngày.

Phản Quỳnh Chi nghe xong, trong lòng dâng lên ngồn ngộn cảm xúc. Bà cho xe chạy đến, tú nương nôi danh Đế Đô, lựa sa lăm váy, ren gấm lăm áo, đi đến trước mặt lão thái, từ trong túi lấy ra năm lượng bạc thả vào trong cái chén bẽ.

Kỷ lão thái thái không còn nhìn được nữa, bà cùng tôn tử xưa nay không quan tâm đến Phản Quỳnh Chi, lần này cũng không nhận ra. Nghe thấy tiếng lách cách, bà đưa tay sờ vào cái chén bẽ, trong mắt chảy ra dòng lệ đục ngầu, run rẩy nói: “Cám ơn, cám...cám ơn người hảo tâm, thương cô lão bà tử chúng ta...”

Phản Quỳnh Chi im lặng leo lên xe. Xe ngựa dần di chuyển, lúc sắp ra khỏi trấn, bà đột nhiên quay đầu, nhớ tới mười tám năm si ngốc chờ đợi, giống như mười tám năm ác mộng. Mộng tỉnh rồi, cả người lạnh toát, thần hồn kinh sợ.

Chuyện phát sinh ở Tiên Trà, hai tháng sau mới có ngoại môn đệ tử của Âm Dương Viện đến xử lý, nhưng đã vô lực vô hồi. Đúng ra, Kỷ lão thái thái đã tìm đến Văn Trần đạo trưởng, ông cũng báo cáo chỉ tiết đến Cửu Uyên Tiên Tông.

Nhưng Cửu Uyên là một cái đại tông môn, quá trình rất phức tạp. Nếu không phải khẩn cấp, đợi người từ Âm Dương Viện đến xử lý cũng phải mất một, hai tháng. Mặt khác dù là Văn Trần đạo trưởng, hay là Chu phủ lão gia, đều đồng dạng đối với người nhà Kỷ gia không chút hảo cảm. Bởi vậy không một ai thay bọn họ mời Văn Thanh đến giúp đỡ.

Làm thế nào mà từ hai ngàn lượng bạc Húc Họa đưa cho, lại biến thành cái bùa đòi mạng Kỷ Hàn Chương?

Kiểu gì cũng không truy trách được.

Nói thật, Húc Họa dạy khẩu quyết cho Kỷ Hàn Chương, mặc dù khiến hán cực nhanh già nua, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tính mạng. Linh khí ở nhân gian yếu ớt, nhưng phạm nhân không cần ý lại linh lực dễ sống, ông ta chỉ cần điều dưỡng khoảng ba đến năm năm, tự dừng không cần thuốc cũng khỏi bệnh.

Đáng tiếc rằng, thời gian ấy quá dài, trong khi lòng người mục rữa quá nhanh. Dù có thần tiên diệu pháp cũng vô phương xoay chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thực lực một chương viện

– Edit & Beta: Pianvy Kim –

Hề Văn Thanh đưa Húc Họa về Cửu Uyên. Nàng một đường ngự kiếm, dưới chân là thiên sơn vạn thủy. Văn Thanh muốn làm công tác tư tưởng cho tiểu sư muội tương lai, khiến nàng đem tu tiên thành chân lý sống, liền nói: “Người nhìn xem phong cảnh có phải rất đẹp không? Chỉ cần người nhập môn xong, sau này chấm chỉ học tập, hơn trăm năm sau là có thể rong chơi vân hải như ta rồi.”

Húc Họa cũng đang nhìn dưới chân, nghe vậy đột nhiên hỏi: “Người tu bao lâu rồi?”

Hề Văn Thanh đắc ý: “Cũng gần bốn trăm năm.”

Húc Họa nói: “Tu vì bốn trăm năm, mà sát khí tới gần cũng không nhận ra à?”

“Cái gì?” Hề Văn Thanh ngạc nhiên, nhưng rất nhanh hiểu ra – Có người ở đây bày trận ngăn nàng! Nàng lập tức đáp xuống đất, phản ứng đầu tiên là đưa Húc Họa ra sau lưng, cầm kiếm nghiêm nghị quát: “Người nào? Tại sao ngăn cản ta?”

Xung quanh chỉ có một con sông cùng cái cây già, trên mặt đất đều là cát bụi. Nhưng địa hình càng đơn giản, càng có thể khắc chế trận tu, bởi vật liệu dựng trận càng ít.

Văn Thanh vừa nói xong, sau cổ thụ liền đi ra hơn mười người. Mười người này đều lấy khăn đen che mặt, thấy Hề Văn Thanh cũng khẽ giật mình. Lúc này nàng ngự kiếm, tốc độ cực nhanh, không thấy rõ trang phục, bây giờ liếc qua đã thấy – Người của Âm Dương Viện?

Người cầm đầu đám người giờ tay lên, hiển nhiên cũng không tính gây chiến.

Người ta đã không định đánh, người cũng nên để người ta đi a! Nhưng Hề Văn Thanh rất nhanh đã nhận ra kẻ đứng đầu – Cái gì mà che mặt liền không nhận ra ai với ai, đúng là ba xạo hết!

Húc Họa còn chưa kịp ngăn cản, nàng đã mở miệng: “Hạ chương môn.”

Húc Họa hận không thể nện chết nàng – Đồ ngốc!!!

Bị nàng đoán được thân phận, Giang Hà kiếm phái Hạ chương môn Chu Tâm Bích, lập tức xám mặt. Nàng ta còn ngại không đủ, nhìn những người Ma tộc sau lưng hán hỏi tiếp: “Giữa

thanh thiên bạch nhật, tại sao phải che mặt, còn cùng Ma tộc ở một chỗ?”

Húc Họa không muốn đề ý tới nàng nữa, yên lặng bắt đầu kết trận. Thiên Cù Từ cái đồ rác rưởi, quả nhiên cũng dạy ra thứ cùi bắp. Đừng thấy Vân Thanh tu vi cao, bằng cái trí thông minh này của nàng thả ra ngoài đi một vòng, chắc chắn sống không quá hai tập truyện.

Hề Vân Thanh còn ngây ngốc đợi Chúc Tâm Bích giải thích, Húc Họa thờ dãi: “Nơi này chỉ có hai người chúng ta, hân nhìn người ngạc nhiên, hiển nhiên là đứng đây đợi ta. Ta trước giờ sống trong cái thôn nhỏ, thân không có gì quý giá, cũng chẳng có bề phái gì. Bọn hân phí sức chặn đường như thế, hiển nhiên là bởi cái thân phận Ma Khôi của ta. Huyền Môn cùng Ma tộc như nước với lửa, nhưng nếu đề đạt được lợi ích, cấu kết với nhau cũng không kỳ quái.”

Hề Vân Thanh suy nghĩ một chút, lát sau tựa hồ đột nhiên hiểu ra, giận dữ nói: “Hân thân là chương môn, vậy mà lại cấu kết với Ma tộc buôn bán Ma Khôi!”

Húc Họa: “... Ừ, thông minh.”

Hề Vân Thanh chỉ kiếm vào Chu Tâm Bích: “Hôm nay ta sẽ vì Huyền Môn trừ gian diệt bạo!”

Húc Họa đi đến dưới cây cỏ thụ ngồi xuống: “Ồ, cố lên.”

Chu Tâm Bích tái xanh mặt mũi. Dám cướp lời thoại của ta? Không cho ta sĩ diện à? Hân khoát tay, trong mắt lóe sáng hung quang: “Giết!”

Người đằng sau do dự: “Nhưng nàng là người của Âm Dương Viện đó.”

Chu Tâm Bích quay đầu trừng một cái, Húc Họa đã thay hân giải thích: “Vi là người của Âm Dương Viện mới không thể để nàng còn sống rồi đi. Nếu để Cửu Uyên truy cứu, Hạ chương môn há không phiền phức?”

Chu Tâm Bích tức muốn chết, nếu không phải muốn bắt sống Ma Khôi thì hân đã giết nó ngay tại chỗ rồi! Thật mẹ nó con Ma Khôi này sao lại nói nhiều như vậy. Cướp hết lời thoại của lão tử...

Hân đang muốn nói mấy câu điều vô gương oai, lại bị Húc Họa đánh gãy: “Muốn đánh thì mau đánh, đừng có nói nhảm nữa được không?”

Chúc Tâm Bích thề, bắt được con Ma Khôi này rồi, hân nhất định phải khâu miệng nàng ta lại.

Hề Vân Thanh tu vi quả thật không tồi, rất bản lĩnh. Nhưng thực chiến và luyện tập rất khác nhau. Chúc Tâm Bích là chương môn của Giang Hà kiếm phái, đồng bọn đương nhiên thực lực không thể xem thường. Mười đánh một, vẫn là mười lão tặc tử giàu kinh nghiệm kia chiếm ưu thế, chênh lệch hai bên trong giây lát liền lộ rõ.

Hề Vân Thanh lập tức ý thức được không ổn. Mười tên này có đủ Đạo tu, Kiếm tu, Trận tu, Đạo tu, Phật tu, Y tu, Khí tu, lại còn phối hợp rất ăn ý.

Nàng khoác lác mở miệng, nhưng rốt cuộc cũng không chống đỡ được. Trong nháy mắt liền ngã xuống.

Thấy Hề Vân Thanh sắp thua, Húc Họa cuối cùng cũng nói: “Tránh ra a!”

Hề Vân Thanh cho là Húc Họa gặp nạn, mặc kệ bản thân nguy hiểm, liền nhanh chóng lui về bên người Húc Họa. Lưỡi đao tưởng chừng sắp cắm xuống người nàng không ngờ biến mất.

Nàng quay lại, chỉ thấy bọn người Chúc Tâm Bích đứng ngay dưới cây, cách các nàng tầm một mũi tên, dù thế nào cũng không thể tiến gần hơn.

Mà Húc Họa ở trên người nàng lập nên một cái trận mụn linh lực, lấy linh lực trên người Vân Thanh, sông làm trận cơ, hình thành một cái thủy trận. Sau đó lại lấy năng trời làm trận cơ, xếp thành quang trận.

Bọn Chúc Tâm Bích tức muốn chửi má nó – Bọn hân giống như bị nhốt trong một cái rừng, bên trên là nước, xung quanh là kim quang, muốn lóa mù con mắt.

Chúc Tâm Bích mắng: “Trong đây đứa nào là Trận tu đâu? Phá cái trận chết đẫm này mau a!!”

Trong lòng hân lo sợ Vân Thanh bỏ chạy. Húc Họa quay đầu lại, phát hiện Hề Vân Thanh vậy mà đang ngăn người. Nàng thờ dãi, nói: “Thất thần cái gì? Người mau cầu cứu a, bọn hân phá trận chúng ta liền tiêu đời!!”

Âm Dương Viện chương viện nhị đệ tử cái gì. Nhảm nhí hết.

Hề Vân Thanh nắm chặt ngọc bội Song Ngư bên hông. Bên trên ngọc bội có bí thuật, có thể liên lạc với Liên Hoành. Nó sẽ theo mức độ khẩn cấp mà tự động thông báo đến người phù hợp để giúp đỡ.

Hề Vân Thanh vừa tính làm vậy, đột nhiên trên trời sấm sét vang dội. Bầu trời nguyên bản trong xanh, nay như bị một nét bút quét ngang từ xa đến gần, nứt ra một mảnh. Mây đen trên trời nhanh chóng ngưng tụ.

Húc Họa ngẩng đầu, cảnh này nàng đã từng thấy qua. Lúc đó nàng ở dưới Họa Thành, Thiên Cù Từ cũng như thế chạy đến.

Quả nhiên từ trong tia chớp lóe sáng, từ trên trời, Thiên Cù Từ giáng xuống.

Hề Vân Thanh chưa bị thương, nhưng nhìn thấy hân, hai mắt không biết sao đỏ lên: “Sur tôn!”

Thiên Cù Từ liếc nhìn nàng một cái, chỉ khẽ gật đầu. Còn người đứng sau lưng nàng, một chút cũng không nhìn đến. Hân quay lưng, để lại một bóng lưng đậm mực.

Bọn người Chúc Tâm Bích đã sớm cảm thấy hối hận không thôi. Nhưng là trong số chín chương viện của Cửu Uyên Tiên Tông, thực lực Thiên Cù Từ rất hiếm khi để lộ. Có người đoán, hân gọi li thuyết không gọi thực hành, nên không tinh thông cái gì. Cho nên nếu nói về chiến lực, có lẽ hân là người yếu thế nhất.

Chúc Tâm Bích kinh hồn bạt vía. Yếu nhất thì sao, chương viện của Cửu Uyên cũng không thể xem là kém được. Đáng tiếc hân bị buộc tới tình trạng này rồi, chỉ có thể người chết ta sống mà thôi.

Hân vung tay, chín người sau lưng lập tức tiến lên. Dù sao Thiên Cù Từ chỉ có một, bọn hân có mười, nhất định phải vì cái lợi ích kếch sù Ma Khôi kia mà chiến. Thời gian này đã cùng bao kẻ khác tranh đoạt Ma Khôi, có thể tồn tại tới giờ, thực lực thật sự không tồi.

Sớm đã quen liếm đao giết người, bây giờ chỉ đành một trận quyết chiến.

Mười người nháy mắt vây quanh Thiên Cù Tử. Đạo tu, Phật tu đều mạnh về công, lúc này hai tên Đạo tu cùng Phật tu đi đầu ra chiêu trước, Thiên Cù Tử lui lại một bước, đem ba người nhốt vào trận.

Một bước đã kết trận xong?

Tên Ma tộc Trận tu nhanh chóng tiến lên phá, không ngờ dĩ nhiên lại có tới sáu mắt trận. Hấn thất kinh – Thiên Cù Tử đâu phải Trận tu, sao có thể kết trận nhanh như vậy?

Hấn giải xong mắt trận thứ ba, đột nhiên dưới đất mọc lên một thứ cây leo, quấn chặt hấn cùng hai tên Đạo, Phật tu. Bốn người sợ hãi ngáy ra – Dây mây Khí tông cấp Linh?

Thứ dây này chỉ là đồ chơi nhỏ, nhưng vào lúc này thì mười phần phiền phức. Hấn gieo xuống từ lúc nào vậy?

Đạo mắt đã thấy bốn người bị nhốt. Kiểm tu lấy nhanh làm chuẩn, Chúc Tâm Bích người chưa thấy, kiểm phong đã ập đến. Thiên Cù Tử bước qua phải một cái, tay phải hướng ra sau, gây gây dàn tranh sau lưng. Tiếng gầm như đao, trong nháy mắt cản lại phù linh (*) Đạo tu còn ở xa xa.

() phù linh = bùa nhưng nghe phù linh hay hơn nên mình để vậy*

Địch mỵ, Diệu Âm tông thuật pháp!

Mà Chúc Tâm Bích vừa nểng xong, Thiên Cù Tử đã lời bảo kiểm khỏi vô – Định Trần Hoàn!

Kiểm nãi quân tử khí, hàn quang như tuyết, trong suốt linh động (*)

() Nguyên tác là “ 劍乃君子器。寒光如雪，清澈灵动.”: kiếm giống như người quân tử, kiếm quang lạnh lẽo như tuyết, ánh kiếm trong vắt linh hoạt*

Hấn thân là một cái kiếm đạo tông sư, nhưng giờ mới hiểu được ý nghĩa của nó. Thiên Cù Tử dụng kiếm nhanh đến mức khiến hấn kinh hãi. Loại chành lực thực này, vừa khiến người ta ngẩng đầu ngưỡng mộ, vừa bất lực chống trả.

Chúc Tâm Bích dù sao cũng là lão hồ ly, kiên trì tiếp ba chiêu xong, lập tức chui vào pháp trận đang vây khốn đồng bọn. Thiên Cù Tử muốn giết hấn, sẽ phải đối đầu với bốn tên tu sĩ khác. Pháp trận trước là vây khốn, nay ngược lại bảo vệ hấn.

Ai ngờ Thiên Cù Tử mặt không đổi sắc, thuận tay đánh một đạo sấm sét khùng khiếp vào trận!

Đạo tu bùa chú...

Tên Đạo tu có chút súp ỏ. Thiên Cù Tử chỉ cần bước hai cái đã vây khốn được năm người, thực lực bọn hấn căn bản không cùng đẳng cấp, suy nghĩ đầu tiên trong đầu là chạy trốn. Nhưng nhìn bốn phía xung quanh liền tuyệt vọng – chín mạch chương viện Cửu Uyên Tiên Tông, đều đã tới.

Thiên Cù Tử di chuyển gây động tĩnh quá lớn, muốn không để ý cũng không được.

Có trò hay a, hay là đi hóng hót xem. Thế là một đoàn người, đồ từ đồ tôn, chào anh chào chú, chỉ chốc lát sau, nửa cái Cửu Uyên Tiên Tông tinh nhuệ đều bu tới.

Đến đông đủ cũng không xen vào, chỉ vây thành một vòng. Lúc đầu pháp trận che đi không để ý, về sau bị vỡ, thật con mẹ nó người đồng nghìn nghịt. Che gì mà che! Đánh đấm này giờ biến thành hài kịch hết rồi!

Mà những sư tôn ngoài công khai khoanh tay đứng nhìn, lúc tâm tình tốt còn chỉ trò dạy đệ tử lúc đánh nhau phải thế này thế nọ.

Chúc Tâm Bích rốt cuộc được dạy một bài học, vì cái gì trong chín mạch chương viện, chỉ có Thiên Cù Tử là khó lường nhất. Hấn tuyệt không phải như lời đồn “Thập bát ban võ nghệ cái gì cũng dờ”, mà là... KHÔNG AI DÁM ĐỐI CHIẾN VỚI HẤN A!!

Nếu nói trong chín chương viện, Mộc Cuồng Dương bá đạo, Bất Động Bồ Đề tốt tính, Ngọc Lam Tảo ôn nhuận, thì Thiên Cù Tử chính là má nó BUỒN NÔN!!

Thật sự là buồn nôn tới cực điểm!!

Huyền môn công pháp hấn cái quái gì cũng biết. Các loại công pháp trộn vào một chỗ, người vỉnh viễn không đoán được tiếp theo hấn một đao chặt người, hay là chơi một bài ta mời người nghe nhé.

Mà hấn bày ra cái trận cấp Linh, trồng dây mây cấp Linh, còn dư sức làm thêm cái bùa cấp Linh. Thật chó má linh lực hấn không hết sao, còn đánh nửa chác một năm mới xong.

Mà đáng sợ hơn chính là, hấn đối với địch nhân không vội vàng giết chết, mà giống như tơ nện, từ từ quấn người, quấn đến lúc người thất kinh, đến lúc người thức phù vô sách, đến lúc người đau muốn chết, đến lúc người muốn chết cũng không xong.

Chúc Tâm Bích tình nguyện bị Mộc Cuồng Dương một đao chém chết, cũng không muốn đấu với Thiên Cù Tử nữa chiêu!

Mà dường như hấn ta thế công chưa xong. Rốt cuộc là đang đánh nhau, hay là bị hấn đùa bỡn vậy?

Liên minh Huyền – Ma giờ đây súp ỏ trong cái mạng nện đó. Chúc Tâm Bích thẳng hô: “Giết ta, giết ta đi!!”

Tám mạch chương viện đứng thành một vòng, đồng loạt cười trên nỗi đau người khác, chỉ kếm chưa găm hạt dưa ngồi xem.

Bất Động Bồ Đề phía sau Thiên Cù Tử chỉ trỏ: “Chiêu Bồ Đề chân pháp này dùng tốt quá, bắt quá nếu là bản tăng, sẽ không để người dễ dàng đắc thủ vậy nha.”

Thiên Cù Tử dư quang đảo qua người đang đứng dưới cây cổ thụ, tự dưng háo thắng dâng lên, nhưng trên mặt vẫn duy trì lạnh nhạt, hỏi: “Làm một ván không?”

Bất Động Bồ Đề xoay người, trước khi đi còn hung hăng nhử một bãi vào pháp trận.

... Ấy, Đại sư này, người là tậ tu Phật pháp a, không có tố chất gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ý chí sắt đá

Edit & Beta: Piamvy Kim—

(*Update 20/10: sửa lại một chút danh xưng)

Bởi thực lực quá sức buồn nôn, khó có khi được thấy Thiên Cù Từ cùng người ta đối chiến, không một ai muốn xen vào. Mọi người chỉ đứng ngoài nhìn, một chút hỗ trợ cũng không có. Ngay cả Tái Sương Quy cũng là tiện thể gọi qua mấy hạt giống tốt của Âm Dương Viện qua nhìn.

Nhiều người bàn tán, rất nhanh biết được nguyên do hôm nay Thiên Cù Từ xuất thủ – Nhị đệ tử Hề Vân Thanh của hắc đang hộ tổng tân đệ tử thì gặp nạn.

Tái Sương Quy đầu tiên quan tâm đến Hề Vân Thanh trước, sau đó mới nhìn tới người bên cạnh nàng, Húc Họa.

Hề Vân Thanh cũng rất hiếu kỳ. Đứa bé này (*) kết trận cực nhanh, nhất định lai lịch không đơn giản. Nhưng nghĩ đến chính miệng sư tôn phân phó mình tới, có lẽ người đã biết trước rõ ràng.

(*Hề Vân Thanh lớn tuổi hơn Kỳ Họa rất nhiều)

Sư tôn không nói, chắc chắn có lý do của người. Nàng lập tức quyết định bỏ nghỉ hoặc ra sau đầu, nói với Tái Sương Quy: “Đại trưởng lão, đây là tiểu sư muội, sống ở trấn Tiên Trà, linh căn vô cùng tốt. Ta đưa muội ấy mang về Âm Dương Viện.” Nhớ tới chính mình phải bỏ ra ba ngàn lượng, trong lòng lại có chút hậm hực.

Tái Sương Quy đi đến trước mặt Húc Họa, ông đối với nàng xem như vài lần có duyên gặp mặt. Nhưng lúc đó Húc Họa dung nhan hai sáu tuổi, trong phong nhã hào hoa còn chút non nớt ngây thơ.

Mà bây giờ nàng chẳng những thể trọng gấp hai ngày trước, còn đang ở độ tuổi mười lăm. Ông nhận ra được mới là lạ. Bất quá dù không nhận ra, mùi hương hoa quế trên người nàng đã đủ khiến ông vui vẻ, thứ hai, Tiên môn đã bao lâu không được thấy thượng thượng phẩm linh căn thể này?

Mặt mày Tái Sương Quy ngập tràn ý cười: “Ai nha Kỳ Họa, chuyện lần này làm con sợ hãi rồi. Nhưng sau này vào Tiên môn, hành thiện diệt ác, chiến đấu khó tránh khỏi. Cái này coi như nghi thức nhập môn đi.”

Thiên Cù Từ nghe vậy, thoáng quay đầu, nhưng ánh mắt vẫn chưa từng rời trên người nàng. Chỉ là hơi hơi quét đến liền cấp tốc lướt qua. Húc Họa kinh ngạc – Hình như Tái Sương Quy không nhận ra thân phận của nàng. Thiên Cù Từ không thông báo sao?

Cửu Uyên Tiên Tông vì tránh cho trưởng lão cùng chưong viện bất hòa, chỉ có sư phụ thân truyền của chưong viện mới được làm đại trưởng lão của viện đó. Đáng lý hắc nên nói cho ông nên biết việc này a.

Húc Họa trong lòng ngờ vực, ngược lại bất động thanh sắc, đáp lễ nói: “Ra mắt đại trưởng lão.”

Tái Sương Quy liên tục gật đầu, hiển nhiên đối với tân đệ tử này cái gì cũng hài lòng. Đùng có thấy người ta giờ chỉ là một đệ tử, sau này nàng còn có thể cùng ai đó trong viện sinh hạ ra mấy đứa nhỏ đó... Tái Sương Quy đắc ý tới mức nước mũi muốn phun thành bong bóng ra ngoài.

Ông vừa định đáp lời, bên kia Mộc Cuồng Dương đi tới.

Thấy Mộc Cuồng Dương vừa di chuyển, tất cả mọi người đều lui. Húc Họa còn chưa biết gì, đứng yên một chỗ tro mắt nhìn Mộc chưong viện sai bước tới gần. Sau đó, đập một phát vào bả vai nàng.

Húc Họa thân thể to lớn, đều bị nàng ta trực tiếp chụp xuống mặt đất, tư thế chó gặm bùn...

Mộc Cuồng Dương đang cười hí hí lập tức sững sờ, Tái Sương Quy lông mày đều dậm, vừa muốn tiến lên, đã thấy một thân ảnh khác vượt qua trước mắt. Húc Họa được một người nâng đỡ, bùn cát trong miệng trào ra ngoài, bả vai đau nhức muốn vỡ vụn.

Nhưng nàng còn rất không hiểu... Vì sao Mộc Cuồng Dương tự dưng xuất thủ đã thương người? Nàng chỉ là một cái tân đệ tử bé con con a! Nàng ta muốn xem tu vi của nàng sao?

Mà bàn tay đang điểm trên đầu vai nàng tỏa ra thoang thoang mùi mực thơm (*), khiến tâm trí bỗng trở nên thanh sạch. Ngọc Lam Tào thanh âm cực nhẹ: “Không sao chứ?”

(*Mực Tàu để viết, không phải mực để nướng ăn, để nghị không suy tưởng:3)

Một sợi linh khí từ năm ngón tay hắc đưa vào người nàng, cuối cùng cũng tạm bớt đau đớn. Húc Họa không có chút linh lực hộ thể nào, một chưong này lại bất ngờ ập tới, lúc lâu sau mới ôn định được: “Sao lại muốn giết ta?”

Khoảng cách rất gần, nàng bị ấn đau, tiếng nói liền mang theo giọng mũi. Ngọc Lao Tào cười cười, có chút bất đắc dĩ: “Mộc chưong viện trời sinh phóng khoáng, làm vậy không có ác ý gì đâu.”

Húc Họa thực sự không thể tin nổi. Đập cho nàng một cái muốn vỡ xương, lại còn mệ nó nói là chào hỏi! Tốt tính đến nữa cũng muốn chửi bậy!

Mọi người xung quanh nín cười, Thiên Cù Từ quay đầu, nhìn thoáng qua nơi Ngọc Lam Tào đang để tay lên bả vai nàng, trầm giọng: “Đệ tử nhập môn còn phải đo linh căn, quan chiến thì có ích gì. Còn không mau về viện?”

Hề Vân Giai nghe thấy vội đáp: “Vâng sư phụ.,” liền chuẩn bị đưa Húc Họa trở về. Húc Họa tức giận, Ngọc Lam Tào chưa thu tay, nàng còn muốn lấy thêm nhiều linh lực nữa mà! Nhưng Thiên Cù Từ nghe thấy giọng nói Vân Giai xong, sắc mặt càng trầm xuống: “Vân Thanh, đưa nó về!”

Hề Vân Thanh bước nhanh đến: “Chúng ta đi trước đi.”

Húc Họa hoạt động bả vai một chút, quay đầu nhìn thoáng qua Mộc Cuồng Dương. Nàng ta giống như còn chưa giác ngộ mình mới gây ra rắc rối, còn hướng về phía nàng cười thập phần lưu manh. Húc Họa ngược lại từng nghe qua “danh tiếng” của vị Đạo tông chưong viện này, đành phải miễn cưỡng cười lại chào.

Thiên Cù Từ nhớ tới nàng nói không thích nam nhân, thanh âm càng không vui vẻ: “Nhanh đi về!”

Hề Vân Giai giống như con thỏ bị chủ nhân khiển trách, cơ hồ nhảy dựng lên một cái, dắt Húc Họa bước lên kiểng, bay vù vù về phía Âm Dương Viện, để lại vệt khói lửa trên trời.

Đám người xem chiến xong, Thiên Cù Từ bắt giữ Chúc Tâm Bích, phái người đến Giang Hà kiểm tổng đối chất, tạm thời chưa xử lý hẳn. Hề Vân Thanh đưa Húc Họa đến tiểu viện của mình và sắp xếp đồ đạc cho nàng.

Cửu Uyên Tiên Tông tọa trên linh sơn, hoa cỏ xanh ngắt, khí hậu dễ chịu. Húc Họa cảm thấy so với trần gian tốt gấp nhiều lần, chỉ là giả như bà vai nàng đừng có đau nhức như vậy. Nàng coi y phục, trên đầu vai hiện ra máu bầm. Đường nhiên phải có thôi, ngay cả Phó Thuần Phong dính một chương của Mộc Cuồng Dương, cũng phải điều dưỡng vài ngày kia mà.

Cửu Uyên Tiên Tông không có y tu sao? Quên mất, đều đi xem Thiên Cù Từ đánh nhau rồi.

Húc Họa lại thêm bức mình, thăm mắng Thiên Cù Từ vạn lần, cũng may Hề Vân Thanh đã đến Y tông lấy thuốc giúp nàng. Húc Họa uống thuốc xong, ngại giờ Tý sắp tới, Thần Nữ Lộ cùng máu dâm xà hoạt động, nàng lười động đậy, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Thiên Cù Từ xử lý xong mọi chuyện thì trời cũng đã khuya. Hắn nhớ tới thương thế Húc Họa, lúc này mở ra Thần Ma chi tức, thấy Húc Họa mặc nguyên quần áo nằm ngủ.

Ngày hôm sau, Húc Họa bị kêu dậy rất sớm. Hôm nay đệ tử mới nhập môn phải đến điện Thái Sơ để đo linh căn, lựa chọn công pháp tu luyện phù hợp.

Húc Họa khó hiểu – Thiên Cù Từ tính để nàng vào Âm Dương Viện thật sao? Đợi tới giờ này cũng không thấy hắn có ý gì khác.

[Thái Sơ điện]

Tứ đại trưởng lão cùng chương viện đích thân tới. Nhập môn đệ tử ngoại trừ nàng còn có một người khác nữa. Cô gái này thân phận có chút đặc thù. Nàng là nữ nhi của trai chủ Tảo Tuyết Trai, Doãn Như Bình.

Cùng nàng đứng một chỗ, nàng ta thân thể thon gọn mảnh mai, hoàn toàn đối lập với Húc Họa to con mập mạp. Hiển nhiên nàng ta cũng nhìn ra, gương mặt nổi lên vẻ đặc ý. Tái Sương Quy đối với tân đệ tử luôn đặt kỳ vọng rất lớn, lập tức một phen động viên khách sáo.

Húc Họa hoài nghi nhìn lên Thiên Cù Từ đang ngồi ngay ngắn chính giữa. Hắn chạm phải cái nhìn của nàng, lập tức căng thẳng như bị ai kẻ dao, đầu ngón tay đều cứng lại, nhưng ngoài mặt không lộ cảm xúc gì, giữ nguyên thanh lãnh trang trọng, hoàn mỹ không một kẻ hở.

Đeo thì đo! Húc Họa không thêm đề ý đến hắn nữa, dù sao thời điểm bây giờ cũng không thể trốn được, ít nhất phải chờ nàng khôi phục tu vi đã. Nàng không biết tình thế ở Ma tộc thế nào, chỉ sợ không phải ai cũng mong nàng sống sót trở về.

Doãn Như Bình tiến lên, tiên phong bước vào trận. Phù chú trận pháp chớp động, Liên Hoàn xem xét toàn thân nàng, trong giây lát đã cho ra số liệu. Khi ở trong trận, toàn thân nàng ta như trong suốt, chỉ còn lại xương cốt, cùng màu xanh lá cây quần quần xung quanh. Là trung thượng linh căn.

Tái Sương Quy ra hiệu cho nàng lui ra, Húc Họa theo sau bước vào. Lần này Liên Hoàn tựa hồ tốn thời gian hơn một chút. Các trưởng lão nhũn mảy đợi kết quả. Trong trận pháp, Húc Họa rất khác biệt. Toàn bộ huyết nhục cùng xương cốt đều biến thành xanh đậm như phi thủy, ở giữa thì có màu tím đen Ma tức, đo không ra phẩm chất linh căn.

Tái Sương Quy đứng dậy. Thở chất như vậy, bình sinh chưa thấy bao giờ. Ông nhìn thoáng qua Thiên Cù Từ. Hắn cũng ngoài ý muốn – thể chất Ma Khôi cùng Ma tộc, Tiên môn không chênh lệch quá lớn. Chuyện này là thế nào?

Tái Sương Quy trong lòng hỗn loạn. Bất kể là cái gì đi nữa, thì linh căn của nàng chắc chắn là kỳ tài! Ông nói: “Kỳ Họa... để chương viện thu làm đệ tử thân truyền đi.”

Ba đại trưởng lão còn lại đều không ý kiến. Nhân tài như vậy, để cho chương viện tự mình dạy dỗ là thích hợp nhất.

Húc Họa nhủ mảy. Bái Thiên Cù Từ làm sư ư? Dù là tạm thời, nàng cũng không muốn. Vừa nghĩ tới sau này phải gọi lão thất phu đó là sư tôn, toàn thân lập tức khó chịu.

Thiên Cù Từ đang ngồi bỗng trầm giọng: “Không được.”

Hắn thế mà cự tuyệt? Tứ đại trưởng lão sắc mặt khó hiểu, Thiên Cù Từ nhìn xuống đất, chậm rãi nói: “Trước mắt để nó dự thính ở Âm Dương Viện đi. Chuyện bái sư... sau này bàn lại.”

Có ý tứ gì vậy? Dự thính đều là ngoại môn đệ tử a!

Truyền thống Cửu Uyên Tiên Tông quả thực có việc dự thính, nhưng đây chẳng qua chỉ là dành cho vài con cháu nhà giàu không đủ tư chất, muốn có danh nghĩa tu tiên một chút mà truyền thụ chút da lông, để hành tẩu thế gian, làm chút chuyện vặt.

Nhằm giữ thể diện hai bên, liền lấy mĩ từ “dự thính”. Dự thính chỉ là đến trai Tâm Nham, nơi nội môn đệ tử quản lý, chính thức được sư tôn dạy là không có.

Tái Sương Quy chau mày, nhưng trước mặt chư đệ tử, không thể làm như nghi ngờ ý định chương viện được, đành nói: “Vậy thì, trước mắt để Kỳ Họa đến học ở Tâm Nham trai đi.”

Húc Họa ngược lại không nghĩ nhiều như vậy. Dù sao Thiên Cù Từ cũng biết rõ thân phận nàng, nếu thu nàng vào học, chỉ sợ ít nhiều công pháp của Âm Dương Viện sẽ bị lộ. Ở Tâm Nhai chỉ là dạy một chút da lông, không cần phòng bị.

Nàng thi lễ đáp ứng.

Tái Sương Quy lại hỏi: “Theo ý chương viện thì Doãn Như Bình nên an trí thế nào?”

Thiên Cù Từ nhìn thoáng qua Doãn Như Bình: “Ý tam trưởng lão thế nào?”

Hắn nói vậy là có ý để Yến Hồi Lương thu đồ đệ. Đại đệ tử Yến Trần Âm của ông chưa có đệ tử thân truyền nào, thu một trung thượng phẩm linh căn cũng không tệ. Mặc dù là nữ nhưng cũng đừng xem thường nha, nhìn Mộc Cuồng Dương là biết.

Yến Hồi Lương lập tức không do dự đáp: “Trần Âm xác thực cũng đang tìm kiếm đệ tử, ta thay nó đa tạ chương viện.”

Mất thấy mọi người đều vui vẻ, Doãn Như Bình đột nhiên oanh oanh nói: “Bẩm Hề chương viện, Như Bình lúc còn bé hay được gia phụ kể về Cửu Uyên Tiên Tông, khi kể về Hề chương viện lại càng vô cùng kính ngưỡng, khiến cho Như Bình mơ ước bấy lâu. Nay vất vả lắm mới may mắn đứng đây, Như Bình khẩn cầu Hề chương viện thu con làm đồ đệ.”

Thanh âm nằng thanh thanh lại ngọt ngào, tứ đại trưởng lão đều nhủ mảy. Doãn Như Bình quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu: “Thỉnh cầu chương viện, thu con làm đồ đệ.”

Thiên Cù Tử trầm giọng: “Người cảm thấy, đại đệ tử thân truyền của tam trưởng lão không xứng thu người?”

Giọng điệu uy nghi nghiêm nghị, Doãn Như Bình lập tức hai mắt rung rung, mặt mũi kinh hoàng: “Không phải, Như Bình thực sự không có ý này. Như Bình chỉ là... thườ nhỏ ngưỡng mộ chương viện, lớn lên muốn được chương viện...”

Thiên Cù Tử lãnh đạm: “Trước khi tới đây, Doãn trai chủ không dạy người quy củ?”

Doãn Như Bình chân tay luống cuống, nói năng cằng lộn xộn: “Không không, phụ thân con có nói, đều là lỗi của con. Con...”

Nước mắt nằng ta rơi xuống như trân châu. Mỹ nhân khóc lóc chính là vũ khí tuyệt hảo, chém sắt như bùn, nhưng Thiên Cù Tử hấn lại là kiểu đao thương bất nhập: “Đã biết quy củ còn nói năng vô lễ, Âm Dương Viện là nơi người có thể tùy hứng sao?”

Tái Sương Quy thờ dài một hơi, dù sao Tiên tông cũng là người phàm bình thường (*), ngay cả Ma tộc cũng vậy, đối với mỹ nhân nói chuyện lúc nào cũng ba phần ôn nhu. Nói chi đứa bé kia còn là một mỹ nhân thần tượng mình từ nhỏ nữa?

(* Ý là đều còn dục vọng)

Thiên Cù Tử không thể.

Bốn chữ “Thương hương tiếc ngọc” hẳn có thể viết, có thể đọc, nhưng sống thêm một vạn năm nữa, cũng không biết dùng. Chương viện ngàn năm độc thân không phải là không có nguyên do. Dưới loại tình huống này, hầu hết mọi người sẽ ủng hộ người đẹp, hóng hớt cảnh ngược luyện sư đồ, hấn ngược lại mở mồm mắng mỹ nhân người ta như mắng cháu. Tái Sương Quy ho nhẹ một cái, nói với cái người sắp bị hấn đuổi về Tảo Tuyết trai: “Biết sai còn không mau bái sư?”

Doãn Như Bình chính là ái nữ của trai chủ Tảo Tuyết trai, được bao bọc như tiểu công chúa, lại thêm linh căn nằng xuất chúng, trước nay luôn được sủng ái yêu thương, đã bao giờ bị răn dạy như thế? Hòn nữa còn là bị người mình thần tượng mắng chửi. Nằng đầy mặt nước mắt, hiển nhiên tim can tan nát. Lúc này nằng ngồi bên Yến Hồi Lương, thút thút rót trà, trước kính Yến Hồi Lương, sau lại kính Yến Trần Âm, ủy khuất kêu một tiếng sư phụ.

Thiên Cù Tử không tiếp tục nhìn nằng nữa, ý định hấn là đưa nằng ta trở về Tảo Tuyết trai, nhưng Yến Hồi Lương đã nhận trà của nằng, nên đành thôi vậy.

Húc Họa đứng bên cạnh xem kịch, lúc này không khỏi nhìn chăm chăm Thiên Cù Tử rất thiếu thành ý.

Lão thất phu này, đúng là nửa điểm cũng không vì sắc đẹp mà thay đổi.

“Mỹ nhân tới tận miệng mà vẫn không loạn a.” Húc Họa lẩm bẩm

“Vây còn phải xem là mỹ nhân phương nào.” Dưới cằm cổ nằng, Thần Ma khịt mũi coi thường, quang mang nghiêng một cái, giống như đang cười kinh thường, chi kém chưa phì phì (*).

(* Bặm môi rồi phun khí)

Hấn thế mà dám kêu Khôi Thủ của ta làm đệ tử ngoại môn.

Chương viện cùi bắp, thấy sắc mờ mắt! Tu vi nghìn năm cái gì, cho người không có bóng (*) xài!!

(* Tác giả sử dụng từ đồng âm “球” (quả bóng) và “屎” (con “trym”), cả hai chữ này đều đọc là “qiú”.)

Lời tác giả: Hôm qua trong nhà bị cúp điện, nội dung chương sửa xong không thể đăng lên.

Sửa đổi chỗ Dẫn Như Bình nhận sư, Thần Ma chi tức rất cuộc không chịu được nôn, bắt đầu login.

Editor:

- 1) Trình độ viết truyện hài của Nhất Độ Quân Hoa chỉ có tăng chứ không giảm
- 2) Đề ý sẽ thấy tác giả viết khá phóng túng (hay dùng từ chửi bậy, hoặc là từ lóng đồng âm), mình sẽ cố gắng giảm bớt sự tục tĩu (nhưng không nhiều ặc ặc).
- 3) Hề Vân Giai được miêu tả thanh lãnh cao thượng như Thiên Cù Tử, nhưng cũng như bao người, hóng hớt đi xem sư phụ đánh nhau.
- 4) Thần Ma luôn thần thánh hóa Húc Họa.
- 5) Thiên Cù Tử thậm chí còn tưởng Húc Họa đồng tính, haizz.
- 6) Trước nay đọc truyện Trung nên danh xưng “ta”, “người” đã quen, lại quên mất nhiều người đọc không hợp. Nay tóm gọn lại, tiền bối xưng “ta”, đối với hậu bối xưng “người” hoặc “con”; hậu bối đối với tiền bối xưng “con” (sau này sẽ còn phát sinh nhiều danh xưng khác). Trường hợp Húc Họa hãy nghĩ đơn giản. Mọi người tưởng nằng chỉ là cô bé 15 tuổi, nên đều gọi là “con”. Húc Họa thực tế năm trăm tuổi, địa vị cao, sẽ xưng là “ta”. Nhưng do đặc thù đại từ xưng hô của Trung Quốc nên sẽ không nhận ra điểm khác biệt. Nay thông báo để mọi người biết trước xưng hô sau này. Chương sau sẽ thông báo lại nhé ♥

Bạn đang đọc truyện *Mình Nguyệt Nhập Quân Hoàì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 20: Thanh tâm quả dục

Edit & Beta: Pianvy Kim–

“Tích đủ linh khí rồi?” Nhận ra pháp bảo của mình đã khôi phục, Húc Họa hiển nhiên tâm tình không tệ.

Thần Ma chỉ tức hơi sùng sốt, lát sau mới phát hiện mình bị lộ. Nó có chút chột dạ nhìn Húc Họa. Húc Họa đi ra ngoài Thái Sơ điện, bảy giờ nàng là ngoại môn đệ tử, đương nhiên chỗ ở sẽ thay đổi. Lát sau, một người chấp sự từ Tâm Nham trai tới, đưa nàng đến chỗ ở mới.

Thần Ma nhìn hai bên, thấy không ai chú ý, mới hướng vào trong cổ nàng từ từ nói: “Khôi Thủ, cuối cùng ngài cũng trở lại. Thật không khác gì tượng tượng của thần, vẫn là phong thái trác tuyệt đó, phong hoa tuyệt đại, gió...”

Biết nó luôn nói nhiều, Húc Họa không để ý. Điều kiện nơi ở của ngoại môn đệ tử so với viện của Vân Thanh chênh lệch nhiều lắm. Nơi này có hai tòa Tiên Phủ ở hai bên, một cái đỏ một cái xanh, xây rất tỉ mỉ, trai thanh gái lịch nơi nơi. Ở giữa sử dụng pháp thuật rạch một đường, tạo thành một dòng sông trắng bạc, rất có ý tứ hàm súc.

Húc Họa ôm hai bộ đồng phục Âm Dương Viện dành cho đệ tử ngoại môn đến, liền nhận phải cái nhìn chăm chăm của mọi người. Họ đều là trải qua cầu tiên vấn đạo, nên rất coi trọng hình thức bề ngoài. Lại nói, những người này có linh khí điều dưỡng thân thể, mặc dù tu vi không cao, bề ngoài cũng không quá kém. Dạng này như Húc Họa đúng là chuyện lạ.

Đương nhiên cũng cần nói, đệ tử ngoại môn của Cửu Uyên Tiên Tông tổ chất cá rồng hỗn tạp, tốt xấu lẫn lộn.

Cho nên trong số những nam tu lâu năm bên trái nàng, có kẻ huyết sáo, cười ồ lên hỏi: “Này, các huynh nói xem con heo này ở đâu chạy đến?”

Tuy họ là ngoại môn đệ tử, nhưng tai mắt cũng tinh hơn rất nhiều so với phạm nhân. Hắn vừa nói xong, lập tức xung quanh nổi lên một trận cười. Danh xưng của nàng từ khi ở Tiên Trà, nay thành công đu bám tới lúc tu tiên – Heo, Béo...

Thần Ma chỉ tức bên trong nàng run lấy bầy.

Húc Họa không để ý, đi vào gian phòng của mình. Nàng có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi Thần Ma.

Thiên Cù Từ sau khi ra khỏi Thái Sơ điện thì về rừng Khô Trúc. Hắn lập tức nhận ra quyết định của mình sai lầm rồi – xác suất chương viện gặp đệ tử ngoại môn, thật sự bằng không.

Tái Sương Quy đứng sau lưng hắn, đợi tất cả môn nhân đệ tử giải tán hết mới hỏi: “Thề chất Kỳ Họa đặc thù, con cũng đã nhìn ra. Vì sao lại an trí nó ở ngoại môn?”

Thiên Cù Từ nhú mày: “Con có lý do, nhưng trước mắt chưa thể giải thích được.”

Tái Sương Quy nghĩ nghĩ một hồi, cố gắng hỏi thêm: “Con không thích thân phận nàng ta? Nếu không thích thì đệ tử đại trưởng lão thu vào làm đệ tử trông cửa cũng được...”

Hắn lập tức đáp: “Không được. Sư tôn, chuyện này để sau bàn lại đi.”

Tái Sương Quy mặc dù thỏa hiệp, nhưng vẫn khuyên nhủ: “Được rồi. Có điều thấy con thành kiến với Ma Khôi như vậy, vì sư quá thật lo lắng. Con thân là chương viện, không nên để tình cảm ảnh hưởng đến chính sự.”

Hắn đáp: “Con không thể đâu. Sư tôn, chuyện này con đã quyết định xong. Còn về nàng ta, sau này con sẽ chú ý, xin sư tôn đừng để tâm nữa, có được không?”

Hắn đã nói đến mức này, ông làm sao từ chối được, đành phải đồng ý, có điều thần sắc vẫn lo lắng.

[Trai Tâm Nham]

Như thường ngày, mọi người đến nghe giảng.

Lớp học hôm nay chỉ đơn giản là học một chút lịch sử tiên môn, quy tắc Cửu Uyên Tiên Tông, cùng quan hệ giữa Huyền Môn và các phe phái khác. Sau nữa, lại nói một chút về tội nghiệt ngập trời của Ma tộc, hình thành lập trường cho những tân đệ tử.

Húc Họa đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn cảm thấy thật sự khô khan muốn chết nha! Thực ra làm gì có môn phái nào lúc đầu không học như vậy đâu. Tông môn thì càng phức tạp hơn, lịch sử lễ nghi càng nhiều. Hồi trước nàng hay đến học trộm... ặc, “dự thính”, đã sớm quen thuộc.

Có điều buổi học hôm nay, bầu không khí hết sức không đúng. Lúc đầu, chín vị chấp sự ở trai đến, xếp các đệ tử ngoại môn thành sáu hàng. Sau đó, bốn đệ tử thân truyền của tứ đại trưởng lão tới, ngồi xuống trước năm hàng.

Húc Họa ngồi ở hàng thứ sáu, khó hiểu – hàng của nàng sao giống bị dư ra vậy?

Thần Ma chỉ tức hóa thành quả cầu sáng, ngồi xổm trên vai Húc Họa. Ở nơi đệ nhất Huyền môn này, phần lớn đệ tử đều có pháp bảo riêng, nó cũng không cam lòng chịu làm cái mặt dây chuyền nhỏ nhỏ mãi. Lúc này, nó lấy ánh trời hóa thành chân, ngoáy ngoáy lỗ mũi không tồn tại, cảm thấy thứ khí tức quá mức quen thuộc đang tới gần...

Húc Họa nhìn nó, cũng hơi minh bạch, nhưng hiển nhiên cũng biết, không ép buộc thì nó cũng không dám thành thật bẩm báo. Chỉ có một việc chắc chắn, việc hồi sinh nàng đúng là do Thiên Cù Từ làm ra. Còn ý đồ là gì, nàng tin là nó không biết. Động cơ của Thiên Cù Từ, nó không biết là chuyện bình thường.

Thế là sau nửa ngày nghe nó cảm râm, cuối cùng cả hai chột lại, biết người hồi sinh Húc Họa là Thiên Cù Từ cũng vô ích.

Húc Họa lười để ý đến nó, lúc được phát quyền da cừu, xung quanh đột nhiên yên tĩnh. Húc Họa ngẩng đầu, thấy một người đang tiến đến. Bên trong học đường phát sáng, chỉ vì sắc trời hội tụ vào tay áo người ấy.

Nàng cũng từng là người đứng đầu, vô cùng kinh ngạc – Hắc con mẹ nó có bị bệnh không?? Dạy đệ tử ngoại môn, còn đến phiên chương viện hắn tới lớp? Vậy không lẽ đệ tử nội môn đổi thành chấp sự đi giảng ư??

Không ngờ, Thiên Cù Từ lại tới dạy như thật. Tông quy của Cửu Uyên phong phú, thanh âm hắc lạnh leo rõ ràng, thỉnh thoảng kể vài cái án lệ (*), giống như kể lại chuyện cũ của tiên bối, ngược lại cũng không vô vị.

(*) án lệ: áp dụng pháp luật của một vụ án nào đó, có tác dụng tham khảo để sau này giải quyết những trường hợp tương tự.

Đệ tử đối với hắn rất thành kính, tự dung cũng hết sức im lặng lắng nghe. Thiên Cù Từ ngồi ngay ngắn trên bục giảng, tay không mang sách. Giọng điệu hắn thông dong, vô thức đảo mắt qua người kia. Hôm nay nàng ngồi có chút xa, đệ tử ở đây lại quá nhiều, một cơ hội chạm mắt với nàng cũng không có.

Rõ ràng học đường đông đến mức không còn chỗ trống, nhưng không khí lại dị thường tĩnh mịch, chỉ nghe thấy thanh âm hắn như tiếng bạc, mạnh mẽ hào sảng. Hiện nay trong giới tu tiên, chín mạch chương viện của Cửu Uyên được coi như thánh sống, mà hắn chính là vị thần có địa vị cao nhất. (*)

(*) *Gốc: “Hiện nay Cửu Uyên Tiên Tông chín mạch chương viện chính là Huyền môn thần đàn, hần là đàn thượng thực tiên” (“如今九渊仙宗九脉掌院就是玄门神坛, 他是坛上真仙.”). “Thần đàn” nghĩa là bàn thờ thần, Thiên Cù Từ là cái bàn thờ to nhất cao nhất.*

Bởi vậy, dù tiết học này không dạy thuật pháp gì khó lường cao thâm, thì cũng có kẻ tự động xem là thiên âm mà tôn sùng.

Chỉ có Húc Họa không hiểu, vạn sự khác thường đều có nguyên nhân, nhưng nàng suy nghĩ vắt óc cũng không hiểu.

Các chấp sự ở Tâm Nham cũng lo lắng bất an, không biết vì sao chương viện lại đột nhiên đến đây giảng bài. Mấy cái bài học vỡ lòng này đâu có gì đặc biệt, đâu cần ngài ấy tự mình đến.

Chẳng lẽ vì ngài ấy thấy bọn họ soạn bài không đủ tỉ mỉ, nên cho rằng bọn họ lười biếng ư?

Ý trên khó dò. Các chấp sự âm thầm nghiêm túc sám hối.

Đương nhiên, ngoài kỳ quái, bất an, ngưỡng mộ, hưng phấn, còn có một người mang tâm ý riêng.

Doãn Như Bình cũng ngồi trong học đường. Mặc dù nàng không phải đệ tử ngoại môn, nhưng các tân đệ tử đều đến đây học nhập môn. Dù sao lịch sử đạo đức gì đó ở Tiên môn, đệ tử nào cũng cần học kỹ.

Nàng mặc dù từng bị Thiên Cù Từ răn dạy nặng nề, nhưng dù sao cũng đã trở thành môn hạ của đệ tử thân truyền Yến Hồi Lương, thân phận không thể so sánh với đệ tử ngoại môn, cho nên được ngồi phía trên. Không biết có phải do ảo giác hay không, nàng luôn cảm thấy Thiên Cù Từ không biết vô tình hay cố ý đang nhìn mình.

Nàng nhìn hai bên, bốn phía đều là nam, chỉ có sau lưng là heo mập Húc Họa. Ngài ấy chắc không phải là nhìn nó chứ? Mà dù có nhìn nó thật, thì cơ sao lại cho nó làm đệ tử ngoại môn? Lúc đó, chính miệng các trưởng lão đều nói đệ ngài ấy thu làm đệ tử còn gì.

Ngài ấy đã ghét bỏ con bé đó, đương nhiên sẽ không có khả năng nhìn nó... Không lẽ, ngài đang nhìn mình sao?

Doãn Như Bình đột nhiên tâm loạn.

Bài giảng về sau chủ yếu dạy vẽ bản đồ phân bố các tiên phái. Đây thực ra là lấy Cửu Uyên Tiên Tông làm trung tâm, từ đó bốn phía vẽ ra lãnh thổ các Huyền môn khác. Cái này đối với đệ tử ngoại môn rất cần thiết. Bọn hắn thường xuyên du tẩu, kỳ thật không cần học thuật pháp cao thâm gì – đó là chuyện của đệ tử nội môn, mà chỉ cần biết những môn phái nào quan hệ tốt với Cửu Uyên, để sau này không tùy tiện gây chuyện, còn có thể nhờ người ta giúp đỡ.

Các đệ tử vui đùa vẽ, Thiên Cù Từ đi dọc theo khoảng trống ở giữa lúc sắp hàng chữa ra. Một lúc sau, không nhìn được đi tới hàng thứ sáu, đến bên cạnh người kia.

Húc Họa cũng đang vẽ bản đồ, thứ này với nàng cũng không hiếm lạ gì. Một tay nàng cầm bút, một tay dè lên quyền da cừu. Mùi trúc lạnh lạnh quen thuộc tới gần, Thiên Cù Từ men theo bàn của nàng đi qua, vài áo nhẹ nhàng khẽ lướt qua góc bàn tay nàng.

Giống như dè dặt đụng trứng, Húc Họa không ngừng đầu, hần cũng không lưu lại lâu.

Mùi trúc lạnh nhạt cùng hương hoa quế ngọt ngào hòa lẫn, Thần Ma chỉ tức đột nhiên minh bạch, kỳ thật Thiên Cù Từ sẽ không cùng Khôi Thủ làm “chuyện ấy”.

Chạng vạng tối, Húc Họa nộp bài, đợi tiết học sau.

Thiên Cù Từ đã sớm rời đi. Hần vừa về, các đệ tử nội môn liền như ong vỡ tổ. Chỉ có đệ tử ngoại môn vẫn tập hợp một chỗ, ca ngợi thần phục phong thái chương viện. Húc Họa ra khỏi học đường, đi vào nhà ăn bên cạnh.

Nội môn đệ tử luyện thuật tích cốc không cần ăn, còn đệ tử ngoại môn phần lớn xuất thân phú hộ thế gia, nên nhà ăn ở đây giá bán tuyệt đối vô lương tâm.

Húc Họa lúc đi vào, phát hiện cơm canh các loại giá vô cùng đắt, không khỏi ngoài ý muốn – làm đệ tử ngoại môn còn phải tự bỏ tiền mua cơm ư?

Móa, người tính không bằng trời tính, biết vậy đã nhờ Văn Thanh cho mình chút bạc phòng hờ.

Khôi Thủ đứng trước nhà ăn, bụng ục ục réo gọi, nhưng trong túi không có một đồng. Cái này... thật sự hơi bị mất hình tượng! Hay là ăn trộm? Cũng không được. Liên Hoành đại trận của Cửu Uyên cùng Cửu Từ Thiên Vong của Ma tộc đều rất nổi danh, chỉ sợ xài chiêu gì cũng không gạt được. Nếu xài thuật phù quang lưu ảnh, lỡ như bị phát hiện, chắc cũng không vinh dự gì cho cam...

(*) *Thuật phù quang lưu ảnh (浮光留影之): chắc là lấy ảnh ảo thay thế vật thật*

Nhưng chết vì đói không phải khí phách Khôi Thủ, nàng nghĩ nghĩ, lập tức cất bước hướng về núi Dung Sơn. Đệ tử tuần thú ngăn nàng lại: “Đây là nội địa Âm Dương Viện, đệ tử ngoại môn không được vào.”

Húc Họa mặt không đổi sắc: “Hề chương viện kêu ta học xong đến bái kiến.”

Vì một cái bữa cơm, dĩ nhiên không tiếc xài tới hai chữ “bái kiến” này. (*)

(*) *Húc Họa coi Thiên Cù Từ ngang vế, lần này thay vì nói “gặp” thì lại nói là “bái kiến” – từ sử dụng khi đến gặp trưởng bối.*

Thủ vệ đệ tử nghe xong, quả nhiên có chút do dự, lập tức truyền tin cho Liên Hoành.

Thiên Cù Từ vừa trở về, nghe tin Liên Hoành báo tới, hơi sững sờ một lát liền lập tức nói: “Cho vào.”

Húc Họa quan sát sắc mặt đệ tử canh cửa. Lão thất phu này đối với nàng toàn tỏ vẻ vô tâm, không biết trong lòng có ý đồ gì, chẳng biết lão có chịu gặp nàng không nữa. Cũng may một lát sau, đệ tử thủ vệ khách khí nói: “Mời.”, còn đưa nàng một cái mệnh bài ra vào tạm thời, sử dụng một lần sẽ mất hiệu lực.

Húc Họa căn bản không biết rừng Khô Trúc ở đâu, cũng may Liên Hoành chu đáo, một đường lấy linh quang chỉ dẫn.

Rừng Khô Trúc không hổ kỳ danh, cheo leo vách núi, khắp nơi ao hồ (*). Trúc xanh cuộn cuộn ở giữa, đường mòn lát đá trắng uốn lượn, sạch sẽ không giống nhân gian. Húc Họa lại không có tâm tình thưởng thức những thứ này, chỉ một lòng nghĩ... măng cũng không tẻ lắm. Măng to béo, bóc vỏ rửa sạch, xào thành một đĩa thịt kho tàu, hương vị nhất định...

(*) *Gốc là “chính thị bình xuất y thanh chương, toàn sinh bần lục trì” (正是迸出依青嶂, 攒生伴绿池). “Xuất y thanh chương” là dựa vào vách núi, “toàn sinh bần lục*

trì” là nơi nơi gắn liền với hồ xanh.

Quả nhiên không tích cốc, tuyệt khó bỏ tính phàm.

Cuối đường là mấy gian tĩnh xá. Trước cổng, Thiên Cù Từ áo trắng tóc đen, ngọc thụ lâm phong, cùng với khung cảnh xung quanh đẹp như tranh vẽ.

Nhưng mà Khôi Thủ giờ phút này không có tâm tư tranh vẽ gì hết. Nàng sáng đến giờ cái gì cũng chưa ăn a! Cho dù không thích người trước mắt, nàng vẫn nói: “Hôm nay ta đến đây, là muốn đa tạ chưởng viện giúp đỡ.”

À, mặc dù hân có lẽ bất đắc dĩ mới phải cứu nàng. Trong lòng cười lạnh, cái bụng đói meo, sắc mặt ngược lại tha thiết chân thành: “Nhưng việc này mà kể thì thật dài dòng. Chi bằng chúng ta nâng cốc đối ẩm, từ từ trao đổi, thế nào?”

Lời này nàng tự nhận đã nói cực kỳ rõ ràng, nhưng lúc nói hai chữ “đa tạ” lại cảm thấy hơi quá chói tai. Hề chưởng viện cau mày. Vì muốn gặp nàng, hân không tiếc kinh động toàn thể đệ tử Âm Dương Viện, đi tới Tầm Nham chỉ để dạy môn quy. Còn nàng, mềm mại nhẹ nhàng, đáp một câu khách khí: “Đa tạ.”

Hai chữ như dao, chém khắp người hân đầy thương tích. Trong nháy mắt, môi mím lại, sắc mặt mười phần vô tình: “Đa tạ? Khôi Thủ muốn đa tạ ta thế nào?”

Húc Họa đối muốn chống mặt, trong lòng chửi bậy, ngoài mặt lại đầy cười: “Chúng ta ngồi xuống rồi nói, có được không?”

Thiên Cù Từ không dừng lại: “Khôi Thủ cảm thấy, nên đền đáp ta thế nào?”

Húc Họa đã đối lăm, nhưng vẫn còn đủ lí trí để suy nghĩ: “Mục đích Cửu Uyên cứu ta, ta với ngài đều ngầm hiểu. Lần này nhận được thịnh tình của chưởng viện, mặc dù ngài giúp đỡ ta đều xuất phát từ việc công, nhưng trong lòng bản tọa vẫn vô cùng cảm kích. Chuyện đáp tạ thì... Sau này nếu ta thuận lợi trở về, nhất định có thể cho phép đệ tử Cửu Uyên ra vào Họa Thành. Nếu tộc nhân nguyện ý kết thân, ta sẽ không ngăn cản. Về phần cho bao nhiêu người vào, khi nào cho vào, thì để sau này ổn định sẽ suy nghĩ.”

Đúng là ân oán rõ ràng.

Một trận lửa nóng tình yêu bị tạt một gáo nước lạnh, Hề chưởng viện cảm thấy thẹn quá hóa giận, trên mặt lại không rõ vui buồn. Hân rù mắt xuống, phát ổng tay áo, để lại một cơn gió nhẹ: “Quyết định như vậy đi, Khôi Thủ mời về.”

...Cái cái gì vậy! Này! Lão thất phu này có bị bệnh không? Lão từ nói sai chỗ nào?

Không phải nàng nói sai, mà là nói quá đúng. Chính vì nàng cái gì cũng nói tuốt ra, mới khiến cho Hề chưởng viện cảm thấy lòng tự tôn bị hao tổn nghiêm trọng, một chút ý tứ mời nàng ăn tối cũng không có!

Con mẹ nó tiền nhân!

Khôi Thủ hung tợn đập một phát vào bụi măng ven đường, tức muốn đau bụng. Nhưng ông trời không tuyệt đường người, đá một cái, không chỉ đem đồng măng bắn bay, mà còn rơi xuống đất một con chim trĩ sạch sẽ bóng loáng. Húc Họa đối giận thành vui, lát sau đã tay trái cầm gà, tay phải cầm măng.

Nàng luôn dễ đạt được thỏa mãn. Huống chi, gà hầm măng mùi vị không tệ, lập tức mỉm cười đầy mặt. Liên Hoành nhin không được, nói: “Con chim trĩ này là Tuyết Vũ Xích Cẩm, đại trưởng lão rất cưng chiều nó, nữ khách xin đừng trộm đi.”

Nói xong liền nhận ra nữ khách chính là Húc Họa, nàng nghe xong dựng hết lông mày, cả giận nói: “Im miệng! Ta là khách nữ, tới Cửu Uyên Tiên Tông các ngươi, muốn ăn cơm còn phải tự trả tiền sao? Ngươi nói ta nghe con thú cưng này của Tái Sương Quy là thế nào? Dám nói không, ta liền đem ông ta nấu thành một nồi rửa hầm măng (*) đó!!!” Ông ta dạy ra cái loại đệ tử như Thiên Cù Từ, còn rảnh rỗi nuôi chim trĩ nữa cơ đấy.

(*) “Quy” trong tên Tái Sương Quy còn có nghĩa là rửa.

Liên Hoành: “...”

Nó không làm gì được, đang muốn quay đầu tìm chưởng viện nhà mình cáo trạng, nhưng Thần Ma động tác còn nhanh hơn – Nó vốn đã nhận Thiên Cù Từ làm chủ.

Nó thật sự không nhìn nổi nữa, lão già kia quả thực chính là vận hạn của nó. Nó vừa thấy Thiên Cù Từ liền nhanh chóng kêu lên: “Khôi Thủ của ta không có tiền mua cơm!!!”

Thiên Cù Từ trong lòng sững một cái. Đúng nhĩ, thân thể này của nàng vẫn chưa tích cốc, lại nhớ mang máng đệ tử ngoại môn đúng là ăn uống đều phải tự trả tiền.

Hân bước nhanh đuổi theo nàng, vừa lúc gặp Húc Họa đang xách theo con gà của sư tôn, còn đang cùng Liên Hoành lý luận. Thiên Cù Từ cho Liên Hoành lui xuống. Húc Họa xách con Tuyết Vũ Xích Cẩm lên cao thị uy. Ta không để xuống đó, có giới ngươi cần ta đi!!

Hân không nhìn con gà, chỉ nhẹ nói: “Đi theo ta.”

Thấy hân xoay người rồi đi, Húc Họa không nhin được cũng đi theo. Tĩnh xá cách đó không xa, nước suối từ đỉnh núi đổ xuống, đọng lại thành một cái đầm. Dưới đáy đầm, rất nhiều cá trắm đen mập mạp bơi bơi, trong khi con gà cưng của Tái Sương Quy thì giống ông ta, vừa già lại vừa gầy.

Bởi vậy, Húc Họa ném phắt con gà đi, không khách khí xắn tay áo lên, bước xuống đầm bắt cá. Thiên Cù Từ đứng ở trên bờ, góc áo mơn trớn đá cuội bóng loáng, toàn bộ rừng Khô Trúc cùng hân như không dính chút bụi trần.

Hân cũng không biết bây giờ nên làm gì. Cả đời này, hân học tập đủ thứ, nhưng chưa từng bước vào bếp bao giờ. Từ khi sinh ra đã là con trưởng nhà thế gia, sau trở thành đệ nhất đệ tử trong Huyền môn, tới giờ là chưởng viện của Âm Dương Viện, hân trước nay chưa từng phải học trù nghệ.

Cũng may Húc Họa rất nhanh đã cầm cá đi lên, không nói gì liền lấy nước suối mở rửa sạch sẽ. Máu cá nhuộm đỏ một vùng đầm xanh, rừng Khô Trúc vốn thanh sạch bỗng nhiễm mùi tanh máu. Nhưng thấy chủ trận không nói gì, pháp trận cũng bất động.

Húc Họa chống một cái khung cũi hình tam giác, không quên chỉ huy Thiên Cù Từ: “Đốt cho ta.”

Thiên Cù Từ dùng thuật nhóm lửa, thả một đống lửa vào, trong nháy mắt lửa cháy bùng lên. Húc Họa đem cá nướng bên trên, lại hỏi: “Ồ đây có gia vị không?” Thấy hân mờ mịt, nàng cũng không quá trông cậy: “Không có muối luôn sao? Trách không được ngài ở cái chỗ này, một chút gia vị bình thường cũng không ném.”

Thiên Cù Từ ngậm miệng không nói, cũng may Húc Họa không bắt bẻ hân, ăn hết cái đầu cá không mặn không ngọt. Nàng cả đời này ném qua không ít cá, nhưng cá ở đây tuyệt đối cực ngon. Bọn chúng sống trong sơn tuyền không lẫn tạp chất, nên hương vị rất thơm ngọt tinh tế. Chỗ Âm Dương Viện này chính là nơi nhiều linh khí nhất trong toàn bộ Cửu Uyên.

Lại thêm Húc Họa quen tay nướng cá, khắp rừng Khô Trúc phiêu tán mùi cá nướng chưa từng xuất hiện.

Húc Họa lấp đầy cái bụng xong, đối với Thiên Cù Tử cảm thấy bớt ghét một chút. Nàng nướng ba cái đầu cá, ăn một đầu, còn lại hai cái mà no quá không ăn nổi, lập tức đem một cái cho Thiên Cù Tử: “Ném thử không?”

Mùi đồ ăn nồng đậm khiến hán ngạt thở, lập tức nghiêng người ra sau tránh.

Húc Họa liền không quan tâm hán nữa, gom đồ ăn dư vào túi trở về.

Thiên Cù Tử đứng yên. Kể từ ngày ra đời, hán đều luôn luôn có khắc chế dục vọng. Thế nào mà đã qua một ngàn năm, hán không thích hoa quả, không ném ra đồ ngon dở, không yêu vàng bạc, rồi xa tũn sắc.

Cặp thứ đẹp đẽ cũng không dám nhìn lâu, buộc lòng mình không thể thiên vị.

Tất cả vật ngoài thân đều không luyến không ngại. Hán đem đậm mực hòa vào trong máu, biến thành tính cách thâm căn cố đế.

Nhưng hôm nay, thực sự, hán muốn ném thử con cá nướng đó.

Editor: Trước nay đọc truyện Trung nên danh xưng “ta”, “ngươi” đã quen, lại quên mất nhiều người đọc không hợp. Nay tóm gọn lại, tiền bối xưng “ta”, đối với hậu bối xưng “ngươi” hoặc “con”; hậu bối đối với tiền bối xưng “con” (sau này sẽ còn phát sinh nhiều danh xưng khác). Trường hợp Húc Họa hãy nghĩ đơn giản. Mọi người tưởng nàng chỉ là cô bé 15 tuổi, nên đều gọi là “con”. Húc Họa thực tế hai trăm tuổi, địa vị cao, sẽ xưng là “ta”. Nhưng do đặc thù đại từ xưng hô của Trung Quốc nên sẽ không nhận ra điểm khác biệt. Nay thông báo để mọi người biết trước xưng hô sau này.

Các chương trước sẽ được sửa danh xưng dần dần. Sau này bản ebook chính là bản đã được cập nhật hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thái độ làm thầy

— Edit & Beta: Pianvy Kim —

Về đến phòng, Húc Họa liền thấy trên cửa một tấm thiệp mời được pháp thuật ngưng tụ thành. Trong thiệp viết, tối nay đệ tử ngoại môn mở tiệc, địa điểm hồ Phi Kinh.

Nàng không rảnh để ý. Việc cấp bách hiện nay là phải mau chóng khôi phục linh lực, rèn luyện thân thể trở lại ban đầu. Việc Thiên Cù Tử đưa nàng ra ngoại môn ở, kỳ thực nàng có chút cảm kích. So với ở bên trong viện, sống bên ngoài vẫn an toàn hơn nhiều.

Dù không quá thoải mái, nhưng cũng là nơi an toàn nhất để ẩn núp.

Nàng tiện tay để túi cá lên bàn, rửa mặt liền ngồi xếp bằng trên giường. Linh khí thâm hậu ở núi Dung Thiên giúp nàng không ít việc, có điều rèn luyện thân thể không phải ngày một ngày hai, không thể gấp.

Thiên Cù Tử thông qua Thần Ma chỉ tức quan sát Húc Họa, thấy nàng đang luyện công thì không quấy rầy nữa, nói với Liên Hoàn: “Chuyển lời đến nhà ăn ở Tâm Nham, tiền ăn của nàng...”

Hai chữ “giảm miễn” chưa ra khỏi miệng, Thần Ma liền hừ to một tiếng: “Thời cơ tốt vậy mà ngài còn muốn bỏ qua?”

Thiên Cù Tử hỏi lại: “Thời cơ gì?”

Thần Ma chỉ tức từ từ hướng dẫn: “Ngài không muốn mỗi bữa đều có thể cùng Khôi Thủ của ta ăn cơm sao? Không muốn có cơ hội vào phòng nàng sao? Không muốn lúc chủ nhân ta đói liền sẽ vào rừng Khô Trúc để nướng cá sao?”

Thiên Cù Tử trầm ngâm một lát, sau đó cho Liên Hoàn lui.

Hán nghĩ...

Thần Ma sẽ không phản bội hán, bởi tối qua khi Húc Họa đưa cho hán cái đầu cá, hán đã thấy, nó đột nhiên sáng lên.

Quả thực trong đầu Thần Ma đã nghĩ: nếu chủ nhân cùng lão già kia thân thiết như vậy, sau này kết bạn, sau nữa lại cùng lão trở thành cái gì gì đó, vậy thì Thần Ma ta không bị coi là đồ phản bội đúng không? Không đúng, ta vốn không phải đồ phản bội, mà là nội ứng mới đúng!!

Đúng thế, nội ứng!

Ngày thứ hai, chấp sự ở trai Tâm Nham bắt đầu đứng lớp.

Lần này không có đệ tử nội môn đến dự thỉnh. Húc Họa đi đến hàng đầu tiên, vừa định ngồi xuống, liền có một nam tu bên cạnh nói: “Ê, chỗ này có người ngồi rồi!”

Còn có chuyện giữ chỗ à! Húc Họa cũng lười so đo, đi xuống hàng thứ tư. Chung quanh mọi người nói chuyện rất ồn ào, thỉnh thoảng còn có thể nghe loáng thoáng tranh luận “chương viện nào mới là người giỏi nhất”.

Nhưng chỉ được chốc lát, khi có một người tiến vào phòng, lập tức không khí trở nên im lặng.

Húc Họa ngẩng đầu, ra lại là người quen — Doãn Như Bình, tiểu công chúa của Tào Tuyết trai.

Nàng ta mặc dù đã bái Yến Trần Âm, đại đệ tử Yến Hồi Lương, làm sư phụ, chính thức trở thành đệ tử nội môn, nhưng những quy củ cơ bản cùng quan hệ phe phái thì vẫn phải học mới biết, bởi vậy mới tới đây.

Năm nay Âm Dương Viện tuyển đệ tử vào vền vẹn một mình nàng ta, lại thêm gia thế tiểu công chúa Tảo Tuyết Trai, đứng giữa đám đệ tử ngoại môn, gọi là phượng hoàng khổng tước cũng không đủ.

Quả nhiên nàng vừa bước vào, liền có một nam tu nhiệt tình mời: “Sư tỷ, ngồi bên này, ngồi bên này.”

Doãn Như Bình không để ý, trực tiếp đến chính giữa hàng thứ nhất, nơi gần bục giảng nhất, ngồi xuống. Nam tu ngồi bên cạnh liền đưa nàng ty một ly linh thủy ướp lạnh. Linh thủy là loại nước lấy thủy pháp ngưng kết linh khí mà thành, uống vào có tác dụng cường thân kiện thể.

Húc Họa thân mang xác phạm, thăm nghĩ loại đồ uống này đúng là không tệ. Bất quá khỏi cần nghĩ, nàng mua không nổi. Lấy linh khí dóm đem chế lại rồi bán, Cửu Uyên Tiên Tông này thật nẹ nó, mắt nhỏ cũng biết thành mất to được. (*)

(*) *Góc: P nhân đồ hắc hoàn liễu (PTS mất đen) (连 p 眼都黑完了): có lẽ là đôi trắng thay đen, biến không thành có.*

[Rừng Khô Trúc]

Thiên Cù Tử nhất tâm nhị dụng, một bên nhìn Yến Hồi Lương cùng Yến Trần Âm thí luyện, một bên nhìn hình ảnh Thần Ma đưa đến. Húc Họa đang nhìn vào ly nước chứa linh khí. Đây là loại đồ uống ướp lạnh thịnh hành trong nhà ăn ở trai Tâm Nham, vì dùng linh lực chế tác, nên hiện lên màu lục nhạt.

Màu sắc giống như mầm xanh mới nhú, Văn Thanh từ nhỏ đến lớn rất thích uống.

Thực ra cái này chế tác cũng đơn giản. Hề chương viện cầm một cái cốc lưu ly, ngưng một chén linh khí, đông kết nó thành băng, lại chuyển đi một chút mật hoa. Thần Ma chỉ tức nhìn hân một cái, nhất thời cảm động muốn khóc – mười mấy năm nay, cuối cùng cũng thấy ngài làm ra được một chuyện nghiêm chỉnh.

Húc Họa thật vất vả xong một tiết học. Chấp sự này giảng như gây mê, nàng phải tự nhéo mình hai cái mới không bị ngủ gật.

Doãn tiểu công chúa hiển nhiên đã biết trước mấy cái thuật pháp này, nên không quan tâm lắm, lại thêm những nam tu ngồi bên cạnh liên tục xun xoe, trên mặt càng hiện vẻ mất kiên nhẫn. Húc Họa mặc dù là Ma Khôi, nhưng đối với đệ tử ngoại môn, tác dụng của Ma Khôi cũng không nổi tiếng lắm. Ma Khôi trân quý ở chỗ có thể thừa kế tài năng cha mẹ, còn bọn họ tự chất cực kém, cần gì thừa kế? Chẳng lẽ muốn đời sau càng lụi càng tàn ư?

Bởi vậy Húc Họa ở đây ngược lại được yên tĩnh, cộng thêm thân hình của nàng, tự nhiên chẳng ai thêm tới quấy rối.

Những cơ sở thuật pháp này cũng không hấp dẫn được Húc Họa. Nàng biết thời gian quý giá, thừa dịp chấp sự giảng đến cao hứng, nàng nhắm mắt lại, tu luyện linh khí.

Ai biết mắt vừa nhắm, liền có hạt châu ngưng tụ từ hơi nước, bóp một tiếng đập vào mặt nàng ướt nhẹp.

Húc Họa: “...”

Cái quái gì thế!

Ở trên bục giảng, chấp sự hiển nhiên phát hiện hôm nay đệ tử không chú tâm nghe giảng. Chuyện này cũng bình thường, hôm qua được nghe Thiên Cù Tử giảng, bọn chúng còn chưa ổn định lại tâm thần. Nhưng dám bé quan trọng lúc ông nói thì thực sự quá giới hạn rồi!

Chấp sự tiên sinh cảm thấy tự tôn bị đá kích, liền trút giận lên đầu Húc Họa.

Ông tức giận tới mức mấy sợi râu mềm mại cũng rung rung: “Ký Họa! Dám ngủ trong lớp, còn ra thể thống gì!”

Nghe ông la mắng, học đường xì xào bàn tán, những kẻ đang ngái ngủ cũng nháy mắt ngồi thẳng lại. Chấp sự chính là muốn giết gà dọa khỉ, đệ tử nhập môn bây giờ đúng là không ra gì!

Ông gõ thước, nghiêm nghị nói: “Đi lên đây, thuật lại một lần thủy pháp ta vừa giảng, sai một li thì ra ngoài cửa đứng!”

Húc Họa không có trong nhóm mấy đệ tử ngoại môn, đương nhiên không quen biết ai. Lúc này liền bị mọi người cười thầm.

Nàng bắt đầu dĩ đứng dậy, đứng trên bục giảng. Chấp sự lùi lại, cho nàng đứng ngay chính giữa, mặt đen như đất nòi: “Đọc lên!”

Lão tử đường đường là Trần tu a, sao có thể bị mấy cái thủy pháp thường thức làm khó được? Nàng đứng ở giữa, ở trước mặt mọi người, nói bốn chữ: “Thủy pháp thường thức...” thì bắt đầu nhũn mảy. Chấp sự hừ lạnh, đợi câu sau mà sai liền sẽ bắt phạt đứng.

Húc Họa moi hết ruột gan ra nghĩ. Mấy cơ sở môn pháp này, dù sao cũng đã lâu không cần tới, mất chút thời gian để nhớ là bình thường. Nàng thuận miệng nói tiếp: “Thủy pháp thủy thức, chính là gồm mười thập nhị Trường Sinh, tứ đại Cửu Bản, bát Sát Hoàng Tuyền, thất Tinh Đà Kiếp...”

(*) *thập nhị = mười hai, tứ, bát, thất = 4, 8, 10.*

Trường Sinh: sống thọ

Cửu Bản: cứu nguy (bản=nghèo/thiếu)

Sát Hoàng Tuyền: thu nhỏ suối vàng

Tinh Đà Kiếp: cướp sao

Nàng xoay chuyển ánh mắt, thấy chén trà của chấp sự, năm ngón tay chuyển động, nước trong chén liền ngưng tụ thành một sợi kim tuyến, theo đầu ngón tay nàng ôn nhu quay tròn. Tiếng cười nhạo bỗng chổng im bặt.

Húc Họa ngồi xuống ghế, sợi kim tuyến liền vây quanh nàng, nhẹ nhàng nhảy nhót, như tơ như quang. Thanh âm nàng nhẹ nhàng mà hữu lực: “Nước có thể hỗ trợ cho mọi loại pháp thuật, công thủ đều không bị sơ hở.” Năm ngón tay nàng khẽ nhúc nhích, kim tuyến đột nhiên ngưng kết trước người nàng, cứng như hàn băng. Bỗng dưng, chính giữa khối băng vỡ vụn, ngàn vạn băng châm bén nhọn đâm thẳng xuống sảnh đường.

Đám người đang kinh hoàng muốn bỏ chạy, thì đột nhiên băng châm ngưng lại, kết thành châu, theo chuôi mà bay khắp phòng, phản chiếu lại ánh mặt trời, đẹp đến lóa mắt. Cả sảnh

đường sợ hãi thán phục, lúc trước còn nghĩ tiết học khô khan, bây giờ nháy mắt đã lên tinh thần. Húc Họa viết pháp quyết lên bảng. Chữ của nàng tuôn ra từ bút lông mạnh mẽ hữu lực.

Chấp sự há hốc mồm, thủy pháp biến hóa phức tạp đến thế, vừa công vừa thủ, vậy mà có thể gom lại thành một cái pháp quyết ngắn gọn bốn dòng?

Mặt ông căng hết cả lại, hỏi: “Ai dạy ngươi pháp quyết này?”

Húc Họa đáp: “Có một hôm ta chơi nước, liền tự mình nghĩ ra.”

Tự mình nghĩ ra!! Sắc mặt ông lộ rõ chấn kinh, thấy cả sảnh đường môn đồ đang ghi chép, ông cũng lặng lẽ cúi đầu, đem pháp quyết ghi xuống.

Húc Họa nói: “Thủy pháp trọng ở chỗ phải luyện tập nhiều, mới có được lực đạo và tốc độ tốt nhất. Nếu cùng cao thủ quyết đấu, một chớp mắt chần chừ hay một ly sai lệch, cũng có thể dẫn đến ranh giới sinh tử.”

Có người bên dưới hỏi: “Tiên sinh, nếu vậy trình độ của cô đã là thuần thực chưa?”

Chẳng biết vì lẽ gì, hai chữ “tiên sinh” nói ra lại thuận miệng đến vậy.

Húc Họa đáp: “Không biết. Khi nào rảnh, ta tìm Điền Xuân Y thử một lần.”

Điền Xuân Y là Trận tông chương viện đó trời! Dưới đài vang lên một trận cười vang, chấp sự nghe vậy vội vàng nói: “Không được nói bậy.” Có điều lời ông như gió thoảng qua tai, lại có một môn sinh bên dưới hỏi: “Tiên sinh, nếu thật sự thuần thực, thủy pháp có thể đạt tới mức nào? Có giống như cô làm không?”

Cái này dễ trả lời, Húc Họa đáp: “Còn phải xem thiên phú thế nào. Bất quá cái này rất đơn giản, giả sử như công lực đầy đủ, đến đẩy sông dời biển cũng có thể làm được.”

Đẩy sông dời biển!!

Không khí triệt để sôi trào. Chấp sự mặt đầy hắc tuyến, cầm thước gỗ lên bàn – Con bé này nghĩ mình là thần chắc?

Ông vừa định đuổi Húc Họa xuống, nhưng thấy nàng mở miệng, liền đem lời nói nuốt trở vào. Không biết vì sao, ông còn muốn nghe xem tiểu gia hỏa này sẽ lại giảng cái gì.

Húc Họa nói tiếp: “Trước kia ở thế gian, sông Thạch Hà lũ lụt, đế Hoàng Đài giữ không nổi, vỡ vụn. Lúc đó ta cùng tri huyện ở đó có chút cơ duyên, từng thay hấn đẩy nước lại một lần.” Nàng tiện tay vẽ cái đế Hoàng Đài chắn giữa sông, tại một đoạn đánh một cái dấu: “Đem toàn bộ nước sông dời đi hai mươi dặm, cuối cùng hồng thủy không đập vào đế nữa, chảy đến cửa sông tụ hợp vào sông Hoàng Hà.”

Nàng đứng dậy viết khẩu quyết: “Bất quá cái này hơi khó, không tính vào cơ sở thường thức. Công lực mọi người chưa chắc đã làm được, mà mặt khác, việc đẩy sông dời biển, gấp địa thế phức tạp, rất dễ gây nên thiên biến. Uy lực lời kiếp, vẫn là không nên tùy tiện ném thư.

Bà nó, đây gọi là thần tích được không? Sao con bé này nói đơn giản như thế cha mẹ dạy con không được nghịch lửa vậy? Đây là cái chuyện gì a?

Nhưng chấp sự không đếm xỉa đến nàng – ông còn đang bận bịu nhớ khẩu quyết tâm pháp đó nha!

Húc Họa nhìn vào khẩu quyết, nhủ mảy mảy hồ không hài lòng. Đây là khẩu quyết hai trăm năm trước nàng tự sáng tạo ra, vì không thường dùng, cho nên viết đúng một lần, chưa hề gọt sửa. Bây giờ nhìn lại liền cảm thấy dài dòng.

Nàng đặt bút muốn sửa mấy lần, song cuối cùng nói: “Vẫn quá phức tạp, để như từ đầu vậy!”

Chấp sự muối ho ra máu – phức tạp chỗ nào? Người ta muốn đổi chỗ cái giếng, chú ngữ còn dài hơn người gấp mấy lần! Ngươi xài cái pháp quyết ngắn gọn này đẩy sông, lại còn chê phức tạp sao?

Nhưng ông không nói gì. Những pháp quyết này là thật? Là tự con bé này sáng tạo? Nếu quả thực con bé không nói dối, thì nó là người phương nào vậy?

Chuỗi hạt kim châu bên phải nàng sáng loáng, nước trong tay giống như sừng vật ngoan ngoãn nghe lời. Chấp sự trong lòng hỗn loạn, nói: “Được rồi, ngươi xuống đi.” Thanh âm có chút bất lực.

Húc Họa cảm thấy kỳ quái, trở lại chỗ ngồi xong thì hỏi nam tu ngồi cạnh: “Ta nói sai sao?”

Anh ta mò mẫm luống cuống: “Ta... ta không biết nữa. Lúc nãy chấp sự không có giảng cái này.”

Húc Họa nhủ mảy: “Vậy ông ấy giảng gì?” Cơ sở về thủy pháp, không nói cái này thì nói cái gì? Không lẽ dạy uống nước chắc?

Nam tu mặt ửng đỏ, lắp bắp trả lời: “Ông ấy giảng... giảng nước đối với phong thủy có ảnh hưởng thế nào a.”

Húc Họa: “...”

Mẹ nó, ông này là thầy phong thủy chắc?

Nhưng nàng không biết, đối với đệ tử ngoại môn, chỉ cần dạy cho có lấy danh đề ra ngoài làm chút việc lật vật mà thôi. Núi non thủy thế chẳng phải rất quan trọng nếu muốn chọn nơi ở? Húc Họa bối bối tóc, ồ quao... cái lớp này thực ra cũng khá là “giả trụ ăn cạp” đấy. (*)

(*) *Trang bức (装逼): từ Hán Việt chỉ hành động giả nghèo giả khổ, nhưng thực ra rất có thực lực.*

Sau khi học xong, nàng đang định về, đột nhiên sau lưng có người hô: “Kỷ... Kỷ tiên sinh.” Húc Họa quay đầu lại, thấy là một nam tu, có hơi ngạc nhiên. Chàng trai này có chút quen mặt, trông khá giống Tham tướng của nàng lúc còn bé.

Anh ta đỏ mặt: “Ta... có thể cùng cô ăn cơm không?”

Nếu là người khác mời, Húc Họa sẽ cự quyết, nhưng riêng chuyện này thì lại khá hấp dẫn – Huyền môn Ma tộc đều như nhau, gặp tiền liền mất hết cốt khí. Nàng nói: “Cậu mời ta?”

Nam tu càng đỏ mặt: “Kỷ tiên sinh m... mời.”

Mời cái lông!

“Ta không có tiền.”

Nam tu giống như không thể hận không thể độn thổ: “Không... Không phải. Ý ta là, ta mờ...mờ.”

Vậy còn tạm được. Húc Họa theo cậu ta ra ngoài.

Chàng trai này tên Hường Manh, là nhị công tử của Hường Gia bảo, cha hắn là Hường Tiểu Qua, một đại sư Huyền môn nổi danh về đức kiếm. Hắn có tiền, Húc Họa cũng không khách khí, mua luôn hai chén linh thủy uống.

Chẳng ngờ, người bưng nước đến lại nói: “Kỷ tiên sinh, món này đã có người thay cô trả tiền rồi.”

Húc Họa nhìn theo phương hướng ngón tay hắn chỉ, liền thấy một nam tu đang ngồi ở bàn khác đang nhìn nàng cười vô cùng khiêm tốn. Khôi Thủ không phải kiểu người khó tính, liền vẫy tay chào hắn một cái, mấy người xung quanh liền ồ một tiếng, vây xung quanh nhìn.

Thà đừng nói, nhưng đã nói thì Húc Họa đương nhiên nhận ra. Nàng chỉ vào tên nam tu kia: “Lúc ta vừa nhập môn, có phải người gọi ta là “Heo” không?”

Hắn tên gọi Đường Khắc, nghe nàng hỏi, khuôn mặt liền đỏ bừng: “Ta... ta...” Hắn thật không biết nên nói gì, cứng cổ lên nói: “Là ta gọi thì sao?” Sau đó, uống một hơi cạn sạch chén linh thủy, mắt một lát giống như đề đưa ra quyết định, nằm sấp xuống mặt đất kêu: “Gâu gâu gâu...”

... Một trận tiếng chó sủa.

Phải nói là, cực kỳ giống tiếng chó sủa. Kỷ tiên sinh người hào phóng, không câu nệ tiểu tiết, nghe vậy liền vung tay lên, buông tha cho hắn.

Đến chiều, lại tiếp tục lên lớp.

Chín vị chấp sự đều tới. Mọi người khẽ giặt mình, tưởng có đại nhân vật gì đến đây giảng bài mới khiến cả chín vị đến nghe, lại thấy một vị chấp sự rất nghiêm túc nói rằng: “Kỷ Họa, tiếp tục giảng về thủy pháp.”

Chín người bọn họ ngồi vào hàng cuối, móc một quyển vở, chuẩn bị lấy bút viết.

Húc Họa thật sự khó hiểu: “Muốn ta giảng gì cơ?”

Chấp sự sụ mặt: “Tùy người.”

Bà nó! Tên Thiên Cù Từ kia muốn bắt ta làm cu li cho hắn à! Kỳ thật muốn ta làm một ông thầy bà cô tốt bụng cũng được, vui vẻ hài hước cũng được, giảng dạy giải thích cho đồ đệ cũng được. Nhưng đây một ly trà cũng không có, ăn cơm còn phải để ta tự móc bạc là thế nào?

Loại đãi ngộ này, nói thế nào cũng thấy nóng ruột. Nàng đang định lên tiếng, đột nhiên bên ngoài có người đến gần. Học đường yên tĩnh, Thần Ma ngồi trên bà vai nàng phẫn chấn – Tới mau, đến lượt ngài biểu diễn rồi đó!

Cửa học đường mở ra, có mấy đệ tử đẩy một cái xe kéo nhỏ lại: “Hôm nay phát linh thủy miễn phí, số lượng có hạn, mỗi người một bình.”

Ồ... Một vị chấp sự không nhịn được hỏi: “Ai kêu người cấp linh thủy miễn phí?” Xưa nay đệ tử ngoại môn có bao giờ nhận được loại đãi ngộ vậy đâu à?

Một người trong nhóm bọn họ đáp: “Thưa tiên sinh, bên trên không nói rõ, nhưng hình như là có chương viện muốn thử làm loại linh thủy mới, không ngờ thất bại, lại lỡ làm dư nhiều quá...”

Húc Họa ngược lại vui vẻ, ngay lập tức tiến tới lấy. Thấy nàng thích, Hường Manh cùng Đường Khắc cũng lập tức mỗi người một bình, lại “tiện tay” để lên bàn của nàng.

Có linh thủy, rốt cục nàng cũng không thấy bức mình nữa, ngồi lên bực bắt đầu giảng.

Thần Ma chỉ tức nhìn cốc linh thủy trong tay nàng – Cái gì mà là “làm – dư – nhiều – quá”?

Được lắm, Thiên Cù Từ! Coi như ngài thắng!

Sao không đem ta trung nước sôi làm thuốc luôn đi!

Lược dịch lời tác giả: Khôi Thủ được chương viện tặng lễ vật đầu tiên. Nếu có gì cần nói thì chính là “mỗi người một lọ, không được lấy thêm” (ở đây Edit đã chỉnh lại về sau là “số lượng có hạn”).

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nổi nhục cả đời

– Edit & Beta: Piarvy Kim –

Húc Họa suốt một ngày nói về thủy pháp. Nàng không chuẩn bị gì, chỉ là nghĩ tới đâu nói đến đó. Ngày xưa khi tộc Ma Khôi không có chút binh lực nào, chính là nàng bốn phía du tẩu, mỗi nơi học một chút thuật pháp, miễn cưỡng lập được một quân đội.

Những thuật pháp sơ cấp này nàng đã từng giảng không biết bao lần, đến bây giờ đúng là thành thạo điều luyện.

Chín vị chấp sự đều hiểu trước mặt chính là cao nhân. Nhưng biết cũng không nói, đợi ta học xong hẵng báo cáo sau a. Bây giờ ở cái trai này, dạy cái gì cũng chỉ là mấy cái râu ria mà thôi. Nếu bây giờ đem báo lên cấp trên, chẳng phải bên trên sẽ đưa con bé về nội môn, bọn họ làm sao có cơ hội học được mấy bí thuật diệu pháp này nữa.

Huống chi Cửu Uyên Tiên Tông còn thường xuyên cấp pháp khí cho đệ tử ngoại môn, cũng đủ để bọn họ đối phó với yêu vật ở nhân gian. Công việc của bọn họ chính là luôn bình thường như vậy.

Nhưng hôm nay không giống, gặp Húc Họa chính là cơ duyên của bọn họ. Thứ nàng dạy là thuật pháp nội môn, hơn nữa còn thuộc trình độ tinh diệu. Cả đời này cơ hội bọn họ được tiếp xúc không nhiều, sớm biến thành thói quen ngồi ăn chờ chết, tự học lĩnh tinh rồi cho là đã đủ (*).

(*) Nguyên tác “đầu huyền lương, trùy thứ cổ” (头悬梁, 锥刺股): treo đầu lên xà nhà, đâm đùi vào cổ. Câu này trích trong Tam tự kinh, ý nói không cần thầy dạy cũng tự học thành tài. Tác giả có vẻ nhận lầm/thiếu nghĩa. Theo logic nên là chấp sự lười biếng an phận => đột nhiên gặp cao nhân => chăm chỉ nghe giảng. Cho nên theo ý tác giả thì câu này nghĩa là “đột nhiên chăm học”.

Húc Họa đứng giảng tùy ý. Thiên Cù Từ ban đầu thông qua Thần Ma xem, về sau dứt khoát sử dụng Liên Hoàn, đem toàn bộ học đường đưa vào mắt. Nàng gầy đi rất nhanh, mắt thấy đã hiện ra chút dáng vẻ mỹ nhân mê người rồi.

Khí chất phong vận thế này, không thể xài đến mấy từ tục tằn như “đẹp” hay “điểm” mà hình dung được. Nàng chỉ là ngồi trên ghế giảng bài, liền mang một khí chất thoải mái tiêu sái khó nói nên lời. Trước kia Húc Họa là thủ lĩnh một phương, phong thái tự tin thông dong sớm thấm vào xương tủy. Mỗi một câu chữ, một cái liếc nhìn cũng đều khiến người ta rung động, không dời mắt ra được.

Xong bài giảng, thời gian vẫn còn sớm, các chấp sự liền bắt đầu an bài chỉ đạo thí luyện.

Đệ tử ngoại môn sao có thể vừa nghe xong đã có thể thí luyện? Bọn họ suốt ba năm học nhập môn đều là một đồng lý luận, lấy đâu ra thực chiến? Nhưng các chấp sự không chờ nữa, bọn ông đã giảng này giảng nọ suốt một hai trăm năm rồi.

Huống chi hôm nay những thuật pháp Húc Họa nói đến hầu như đều từ thực tiễn mà nghĩ ra, bọn ông quả thực rất muốn thử xem, rốt cuộc con bé này đang ba hoa chích chòe hay là nói thật.

[Sân thí luyện]

Húc Họa uống hết một chén linh thủy, đi dạo trong sân, bộ dáng mười phần nhàn nhã.

Chín chấp sự nhìn nhau, đại chấp sự Tịnh Vô Nê nói: “Kỳ...” Thân phận ông hạn chế, không thể gọi người ta là “tiền sinh” được, đành nhắm mắt nói: “Kỳ Họa, người chọn một người cùng người giao đấu, thực hành bài học hôm nay một chút.”

Húc Họa nhấp một ngụm linh thủy: “Loại thí luyện này quá mức lý tưởng hóa rồi. Đệ tử nội môn ra ngoài, tư tưởng quá mức bảo thủ, nói là tu vi cao thâm, kỳ thực năng lực hết sức kém. Ví dụ như Hề Vân Thanh, chỉ có thể luận võ, không thể thực chiến, càng không biết sáng tạo.”

Hề Vân Thanh... Âm Dương Viện nhị sư...

Khóe miệng Tịnh Vô Nê giật một cái, lập tức cắt đứt: “Vậy người muốn thế nào?”

Húc Họa bước dọc theo bậc thang cảm thạch. Cửu Uyên thiên về nước, ở núi Dung Thiên có thể thấy sông suối khắp nơi. Trai Tâm Nham này cũng vậy, phía trên bậc thang, có một con suối nhỏ trong vắt róc rách chảy, bốc lên hơi nước.

Tay phải Húc Họa bấm niệm pháp quyết, chỉ thấy con suối đang sôi trong nháy mắt lắng lại, cũng không tiếp tục chảy nữa. Mà ở chính giữa vòng bát quái cách xa đây ba trượng, một tuyến nước suối phun ra ngoài.

Những giọt nước bung lên như “Thiên nữ tán hoa”, bắn tung tóe (*). Cả đám người đàn ra, Húc Họa thu tay: “Bài học hôm nay, di tuyền nhập đàn.” (**)

(*) Thiên nữ tán hoa: Thiên nữ là một trong bốn tiên nữ gồm Hằng Nga, Thiên Nữ, Nữ Oa, Ma Cô. Trong phòng Duy Ma Cật có một Thiên Nữ, rải thiên hoa bảy màu cho các chúng phật, phần lớn các hoa đều rơi xuống đất, riêng đệ tử Ngọc Đại mình bắm lấy hoa, Thiên Nữ nói trần duyên của ông ta chưa dứt.

(**) Di tuyền nhập đàn (移泉入坛): chuyển sông/suối về đàn tế.

... Chuyện này, có thể làm tùy ý được chắc?

Chín vị chấp sự trong lòng chấn động, chỉ có Tịnh Vô Nê nóng lòng muốn lên thử, nhưng vẫn bận tâm đến thể diện ở trai Tâm Nham, cho nên nói: “Ai muốn thử trước?”

Đường Khác lập tức kêu: “Con muốn!” Hần tiến lên trước, bắt đầu thi triển thủy pháp Húc Họa đã dạy. Nhưng linh lực hần quá thấp, không mất bao lâu đã đổ một đầu mồ hôi.

Nếu đứng ở sân thí luyện thì sẽ không khó khăn đến thế. Nhưng đúng như Húc Họa nói, đánh trận giả với thực chiến là hoàn toàn khác nhau.

Mồ hôi hần thấm ướt đầm quần áo, đột nhiên có người đẩy hần ra. Nhìn lại thì chính là Doãn Như Bình. Nàng ta trầm mặt, cười lạnh: “Chỉ là một cái tiểu kỹ, có gì phải khoe?”

Nói xong, niệm động khẩu quyết, trong chốc lát sau, liền thấy nước suối bất ổn, nàng ta giống như dốc toàn lực quát lên một tiếng. Con suối ngân vang một cái, chớp mắt nhập vào trong ao ban đầu.

Doãn Như Bình trên trán lấm tấm mồ hôi, lúc này lấy khăn lụa lau tay, nhìn chăm chăm Húc Họa, hừ lạnh một tiếng, tựa hồ muốn làm Húc Họa thấy mất mặt.

Không ngờ Húc Họa chỉ hơi gật đầu, bung linh thủy uống: “Người có thể về.”

Doãn Như Bình ngạc nhiên, Húc Họa không để ý đến nàng ta, đầu ngón tay động một chút, con suối lại bị dời vào trong bát quái. Hường Manh không đợi nàng hay chấp sự lên tiếng nữa, trực tiếp đi lên làm thử.

Doãn Như Bình cảm giác như vừa đắm vào bông, chỉ có thể oán hận không thôi. Nàng ta cả giận nói: “Người bắt quả chỉ là cái đệ tử ngoại môn vừa mới vào học, dựa vào cái gì mà đòi dạy ta?”

Húc Họa tu một ngụm linh thủy, nghe vậy liền chỉ thẳng vào các chấp sự: “Đã nghe chưa, rốt cuộc cũng có một người hiểu chuyện! Các ngài để ta dạy thay, mà một chút hậu đãi cũng không có sao?”

Chín vị chấp sự nghe vậy, dường như thở ra một hơi. Đại chấp sự Tịnh Vô Nê nói: “Người muốn gì thì thử nói xem”

Húc Họa cơ hồ không cần nghĩ, lập tức đáp: “Nếu vậy thì bao ăn cho ta đi.” Chuyện này đơn giản, chín vị chấp sự lộ vẻ vui mừng, lại nghe Húc Họa bồi thêm: “Linh thủy cũng phải miễn phí.”

Nào có đáng gì!

Chín vị chấp sự gật như gà mổ thóc, Doãn Như Bình tức giận: “Các ngài thân là chấp sự trai Tâm Nham, tại sao không làm đúng bổn phận? Hề chương viện coi trọng quy củ, vậy mà ở Cửu Uyên Tiên Thông này lại có thể để cho một nữ nhân mập mạp vô học tới dạy đệ tử ngoại môn? Không sợ bị tâu hòa nhập ma chắc?”

Lời nói này có chút nặng. Mặc dù trai Tâm Nham là nơi học của đệ tử ngoại môn, nhưng bổn phận của các chấp sự không hề thấp. Cửu Uyên Tiên Tông có rất nhiều cao nhân tiền bối. Đại chấp sự Tịnh Vô Nê so với Tái Sương Quy và Phó Thuần Phong đều có bổn phận giống nhau. Mặc dù thiên tư cao thấp không giống, địa vị thân phận cũng khác. Nhưng nếu phải nói, thì ngay cả chín mạch chương viện cũng phải gọi ông một tiếng “sư thúc” mới phải.

Tịnh Vô Nê nhũn mày, không khỏi trầm mặt: “Ngươi đã biết chúng ta là chấp sự, thì cũng biết chuyện nơi này chính là do chúng ta làm chủ. Lợi hại tự có chúng ta cân nhắc, một mình ngươi đệ tử nội môn ra đây dự thánh, cái lộn còn ra thể thống gì?”

Doãn Như Bình mặt đỏ bừng lên, chỉ cảm thấy bị cực lực sỉ nhục. Tào Tuyết Trai dù không thể so với Cửu Uyên về thực lực, nhưng cũng đều là thể lực trong Huyền môn. Vậy mà bây giờ nhìn xem, ngay cả một cái ngoại môn chấp sự cũng có thể giáo huấn nàng ư?

Doãn Như Bình cười lạnh: “Ngươi không phải rất lợi hại sao?” Nàng nhìn về phía Húc Họa, tiểu công chúa lúc này không thể xuống đài được nữa: “Ta muốn quyết đấu với ngươi!”

Mọi người nhất thời yên tĩnh. Đối với tu tiên, đúng là có quy định về việc song đấu, nhưng đó là nếu hai bên đều là người trong Huyền môn, có thù không thể hóa giải, được cha mẹ hoặc sư trưởng của hai bên chứng kiến.

Người quyết đấu phải mời trưởng lão làm bằng chứng, coi trận đấu là ân oán cá nhân. Kết quả dù sống hay chết đều là do mệnh trời, sau này bất luận kẻ nào cũng không được lấy lý do gì để trả thù. Trong Tông môn không thể tùy tiện kết thù kết oán với nhau được.

Húc Họa lại nhấp một ngụm linh thủy, hiển nhiên không hiểu: “Là Tịnh Vô Nê giáo huấn ngươi, ngươi cùng ta quyết đấu làm gì?” Bị bệnh chắc?

Hốc mắt Doãn Như Bình đỏ bừng: “Bớt nói nhảm! Ta là muốn quyết đấu với ngươi đó!”

Tịnh Vô Nê ngay lập tức trầm giọng: “Không được làm loạn!”

Ông biết nếu đến tai người trong Tiên môn, con bé sẽ khó được tha thứ, nhưng ông đối với tiểu công chúa này đã thấy phiền chán vô cùng, vẫn là lập tức thông tri cho Yến Hồi Lương.

Dù sao cũng là nữ nhi của trai chủ Tào Tuyết trai, nếu nó thực sự nháo, ông cũng không tiện xen vào.

Nhưng Yến Hồi Lương cùng Yến Trần Âm còn chưa tới, tiểu công chúa đã không nhịn được. Bạch quang trong tay nàng lóe lên, không khí xung quanh cuộn cuộn, tầm mắt nhất thời không nhìn rõ cái gì.

Không có thuật pháp ngăn cách như ở sân thí luyện, lập tức có người choáng váng nôn mửa. Húc Họa ánh mắt chăm chú, tựa hồ có phần hứng thú: “Trần Hồn Linh.”

Vừa dứt lời, Doãn Như Bình đã tới gần: “Coi như có chút kiến thức, tiếc là muộn rồi!”

Một chữ cuối cùng rơi xuống đất, bóng trắng trên tay nàng đột nhiên phát ra tiếng chuông cực lớn, ngay cả Tịnh Vô Nê cũng lui về sau ba bước. Ông tranh thủ thời gian gửi tin cứu trợ đến Liên Hoàn, trong khi Húc Họa vẫn đứng vững, không mấy may di chuyển.

Doãn Như Bình toàn lực thôi động Trần Hồn Linh: “Nhận chết đi!”

Có người đã hôn mê. Tịnh Vô Nê vội đưa mọi người rời khỏi đó trong bán kính hơn một trượng. Liên Hoàn phát giác nơi này thuật pháp dị thường, trong nháy mắt tách hai người Như Bình cùng Kỳ Họa ra. Tịnh Vô Nê nghiêm nghị nói: “Liên Hoàn, vậy Doãn Như Bình lại, ngăn nó với Kỳ Họa!”

Đáng tiếc tu vi hay quyền hạn của ông cũng đều không đủ để khống chế Liên Hoàn. Liên Hoàn tự làm theo suy nghĩ của nó – Húc Họa trên thân phát ra năng lượng, so với Doãn Như Bình cũng nguy hiểm không kém.

Doãn Như Bình xông đến trước mặt Húc Họa, Trần Hồn Linh chấn động càng lúc càng nhanh, tiếng chuông từ thanh thủy đến hỗn độn dồn dập. Sau một lát, thanh âm như đao phong, tám phía ập tới Húc Họa.

Trần Hồn Linh là một trong những chí bảo của Diệu Âm tu sĩ. Tiểu công chúa này quả nhiên không hổ là ái nữ của trai chủ Tào Tuyết trai, pháp bảo quý giá thế này cũng được dùng.

Tịnh Vô Nê đang lúc lo lắng, thì đột nhiên thấy Liên Hoàn ở giữa, còn thân thể Húc Họa đột nhiên trong suốt. Trần Hồn Linh truy hồn đoạt mệnh bay đến, xuyên qua thân thể nàng.

Toàn bộ thân thể Húc Họa như từ nước ngưng tụ thành, khoảnh khắc lưỡi đao vừa đi qua thì liền hồi phục như cũ. Doãn Như Bình kinh ngạc đến ngây người. Không đợi nàng ta kịp sợ hãi, sau khi Húc Họa khôi phục chân thể, dòng nước cũng nhảy mất ngưng lại tiếng chuông từ Trần Hồn Linh, cũng khiến Trần Hồn Linh bất động.

Pháp bảo bản mệnh bị chế ngự, Doãn Như Bình lập tức thúc thủ vô sách, liều mạng một lần nữa muốn thôi động, nhưng sao có thể chống lại ngoại lực đang đóng băng nó. Bởi vậy, trong nháy mắt, nàng ta liền phun ra một ngụm máu. Húc Họa cười khê: “Quý xuống dập đầu, ta sẽ tha cho cái mạng nhỏ của ngươi, thế nào?”

Doãn Như Bình chỉ cảm thấy hàn khí như châm, từng cái đâm thẳng vào lục phủ ngũ tạng, ngay cả nói chuyện cũng khó khăn, nhưng vẫn cứng rắn đáp: “Còn lâu!”

Bên ngoài có người nói: “Buông con bé ra!”

Húc Họa quay lại liền trông thấy Yến Trần Âm. Lúc trước ở Thái Sơ điện, nàng từng gặp hắn một lần: “Ồ, gấu mẹ tới rồi.” (*)

(*) Nguyên tác: “*đã liễu tiểu đích lai liễu đại đích*” (打了小的来了大的): đánh xong người nhỏ thì người lớn tới – dịch word by word

Doãn Như Bình im lặng. Việc báii nhập làm môn hạ của Yến Trần Âm không phải ý định của nàng, đối với người sư phụ này thiện cảm không nhiều, trong lúc này càng không thêm mở miệng cầu cứu. Tuổi trẻ coi nhẹ sinh tử, nói chết liền chết, mặc dù nàng ta giận dữ, nhưng cũng không muốn cầu xin tha thứ.

Nụ cười trên mặt Húc Họa không giảm: “Yến Trần Âm, ta sao phải tha cô ta? Chính cô ta đòi ta quyết đấu.”

Quyết đấu?

Yến Trần Âm sùng sốt, nghiêm trọng đến mức này? Y nói: “Ngươi đã thắng rồi, trước thả nó ra rồi hãy nói.” Y mặc dù là đại đệ tử của tam trưởng lão, nhưng không hay kết thân với đệ tử ngoại môn, chuyện tranh đấu trong này cũng là không hiểu được lý do.

Húc Họa không làm gì, cầm mấy chén linh thủy uống, mặc dù linh lực không nhiều, nhưng đối phó với một tiểu nha đầu thì chỉ bằng vài kỹ xảo liền có thể thủ thắng. Nàng hơi thúc linh lực, Doãn Như Bình liền rúm người ngã xuống đất: “Sao ta lại nhớ, ở Huyền môn, quyết đấu phải là đánh đến người chết ta sống thì.”

Yến Trần Âm cảm thấy lòng trầm xuống. Y biết Doãn Như Bình không muốn bái y làm thầy, nhưng đây là đệ tử đầu tiên của y, dù thế nào cũng không thể trơ mắt nhìn nó chết trước mặt mình.

“Thả nó ra đi.”

Húc Họa cảm ly linh thủy từ dưới đất lên: “Chỉ bằng một câu nói của ngài?”

Yến Trần Âm chậm rãi rút kiếm: “Thả nó ra.”

Húc Họa cười một tiếng. Trong tay nàng không có binh khí, liền không khách sáo đưa ngón trỏ tay phải phát một cái. Doãn Như Bình chỉ cảm thấy có một khí lực cực lớn tách Trần Hồn Linh ra khỏi tay mình.

Húc Họa tiếp lấy Trần Hồn Linh, cười một tiếng: “Mượn dùng!”

Doãn Như Bình nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiện nhân!”

Húc Họa nghiêm mặt: “Này Như Bình, ta niệm ngươi tuổi đồ không thêm so đo, nhưng ngươi mờ to mắt ra, nhìn xem Yến Trần Âm hôm nay đánh với ta một trận. Nếu sư phụ ngươi thắng, cũng chẳng được ích lợi gì, bất quá ngài ấy cứu được ngươi. Nếu như bại, thì bắt buộc phải làm đệ tử ngoại môn. Ngài ấy là đồ đệ thân truyền của tam trưởng lão, từ đây thanh danh mất sạch, bị người ta si nhục suốt đời.”

Doãn Như Bình kinh sợ. Cả đời này nàng ta được người khác bảo hộ, quen với việc có người ra mặt, vì nàng ta cống hiến sức lực. Cho dù lỡ gây họa, cũng chỉ cần trước mặt cha khóc nhè một trận, cha liền sẽ thay nàng ta giải quyết mọi thứ.

Ngày hôm nay, lúc Yến Trần Âm muốn Húc Họa thả người, Doãn Như Bình cũng không thấy có cái gì đáng xúc động. Nhưng những lời Húc Họa nói, thực sự vô cùng tàn nhẫn.

Doãn Như Bình đưa mắt hướng về phía Trần Âm, lại nghe Húc Họa tiếp: “Sư phụ không có dễ làm, tôi đi.”

Yến Trần Âm rút kiếm vào trận, Liên Hoàn hiển nhiên không dám can hấn. Húc Họa cũng không chú quan. Bây giờ thân thể của nàng chỉ là xác phàm, khó dùng pháp bảo, linh lực cũng không đủ.

Nàng coi bỏ băng phong đang giam giữ Trần Hồn Linh, Doãn Như Bình lập tức muốn triệu hồi nó, nhưng trong tay Húc Họa, nó hoàn toàn không cảm ứng được mệnh lệnh.

Húc Họa cầm pháp bảo trong tay, cảm giác mềm mại đưa đến, tiếng chuông thanh thanh đáp lại nàng. Nàng cười nói: “Chuẩn bị bài học ngày mai – dùng thủy pháp hỗ trợ Diệu Âm.”

Yến Trần Âm kiểm khí rền vang, nhưng lúc bỏ đến trước người Húc Họa, lại đột nhiên chém phải một bức tường nước. Yến Trần Âm hơi ngừng lại – bức tường này bố trí từ lúc nào? Mà tường nước trong nháy mắt vỡ vụn, phóng ra băng phiến như dao, mang theo hào quang cực đẹp bắn thẳng về phía hấn. Yến Trần Âm liền cấp tốc lấy kiếm tụ khí, khí tụ thành hình chuông, chặn lại những vụn băng sắc bén.

Nhưng những vụn băng lúc chạm phải kiếm khí liền hóa thành tường nước, càng đem hấn giam lại bên trong. Yến Trần Âm nhướng mày, muốn một kiếm phá mở, nhưng kiếm chưa vung, Trần Hồn Linh thanh âm ôn nhu, đã liên tục bám chặt vào tường nước.

Có gợn nước truyền âm, uy lực Trần Hồn Linh càng gia tăng gấp mười lần. Yến Trần Âm một kiếm cố sức vung ra, tường nước vỡ vụn, bên ngoài vẫn nghe sóng âm vọng tới từ Trần Hồn Linh.

Sóng âm trùng điệp, khiến hấn một mày may di chuyển cũng không thể. Vụn băng sắc như dao phóng đến, hấn vô phương tránh thoát. Tâm giật thót một cái, hộ thân pháp bảo Khí tông đặc chế “Kiếm Đàm Cầm Tâm” mở ra, rốt cuộc giúp hấn ngăn được một kích.

Băng đao gặp phải ngăn chặn, lập tức lui ra sau tường nước, sóng âm lần nữa công kích.

Húc Họa không để ý đến hấn, ở bên ngoài sắp xếp một cái trận cấp linh. Chỉ cần nguồn linh lực không cạn, Yến Trần Âm liền sẽ thua cuộc.

Yến Trần Âm cũng hiểu ra điều đó, nhưng cái này phối hợp lạ lùng, là Trận tu cùng Diệu Âm chăng? Y thấp giọng nói: “Ta thua rồi.” Thua vì chậm, không nhận ra ý định đối thủ. Nhưng cũng không thể biện minh, nhiều người chết cũng vì vô ý trước đối thủ, có thể tìm ai kêu oan được bây giờ?

Húc Họa cảm linh thủy trên đất lại uống mấy ngụm, nói: “Mặc dù ta ít khi bại trận, nhưng cũng biết bại như hấn chính là bại có tư thái.”

Yến Trần Âm sùng sốt, Doãn Như Bình cũng ý thức được chuyện xảy ra, gằm thét: “Ngươi đã phá hủy danh tiếng sư phụ, còn muốn làm gì?”

Húc Họa nhìn về phía nàng, chớp mắt một cái, cười cười: “Ngươi nhìn đi, ngay cả đệ tử cũng không cứu được.”

Yến Trần Âm chậm rãi buông kiếm, hai đầu gối đồng thời quỳ lên mặt đất. Y cúi đầu, nhẹ nói: “Ta tài nghệ không bằng người, không có gì biện minh.”

“Sư phụ!” Doãn Như Bình lúc này mới thật sự hiểu lời nói trước đó của Húc Họa. Yến Trần Âm là đại đệ tử của Yến Hồi Lương, bị bại trên tay một đệ tử ngoại môn, thì cũng chẳng ai để ý cái người đệ tử ngoại môn đó là người phương nào.

Bọn họ cũng sẽ không cho rằng hấn vì cứu đồ đệ mà sốt ruột, mà sẽ chỉ bàn tán rằng Yến Trần Âm phải quỳ gối van xin. Từ nay về sau, hấn mang theo nỗi nhục cả đời, giống như mình cháu bị trầy vỡ, không bao giờ còn trong sáng như xưa nữa.

Doãn Như Bình nhìn người đang quỳ trong trận, trong lòng nghẹn ra, lệ rơi đầy mặt.

“Sư phụ...” Nàng nghẹn ngào hô. Từ nhỏ đến lớn, tiểu công chúa chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày, nàng gây ra tai họa mà đến phụ thân cũng không giải quyết được, thì phải làm như thế nào đây?

Nhưng hôm nay, nàng ta đột nhiên ý thức được, người ta vì nàng mà xảy ra chuyện gì. Doãn Như Bình bỏ qua, nhặt kiếm của Yến Trần Âm lên, y vỗ vỗ đầu nàng, ngược lại nói: “Đồ

đệ tinh tình còn kém, nhưng hôm nay đã nhận đủ giáo huấn, còn xin Kỳ...” Tỉnh theo bối phận, Kỳ Họa là đệ tử ngoại môn, nhỏ hơn hẳn một bậc, nên mới nói: “Kỳ tiên hữu tha cho nó một lần.”

Húc Họa gật đầu: “Thái độ được, đi đi.” Nàng quét mắt bốn phía, cất giọng nói: “Hôm nay đã biểu diễn hết thường thức công thủ của thủy pháp, buổi học kết thúc.”

Người ta hay nói vui quá hóa buồn, khoảnh khắc nàng quay người lại, chớp mắt liền chạm phải cái mũi một người, hô hấp rất gần, cơ hồ đã chạm môi. Thiên Cù Từ tay áo sáng trắng, tóc đen như tơ. Đôi môi hân tron bóng, chạm vào lại lạnh lẽo. Húc Họa khẽ giật mình, lập tức lùi lại một bước.

Mà hân không hề di chuyển, lạnh lùng như tảng băng.

...Khôi Thủ trong lòng nháy mắt đem “Tam tự kinh” đọc lại một trăm lần! Mẹ nó, không để ý, hôn phải cái lão thất phu này rồi!

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Trương Lương tiến lí (*)

— Edit & Beta: Pianvy Kim—

() Điển tích được chủ thích dưới truyện. Đại ý giống như câu “kính già, già để tuổi cho”, “nhường một bước biển rộng trời cao”.*

Cục diện xấu hổ, người xung quanh toàn bộ hóa đá.

Nhưng Húc Họa rất giỏi giải quyết mấy loại tình huống xấu hổ như vậy. Nàng lễ phép gật đầu chào hân rồi cất bước đi ngay. Đang giảm béo không ăn cơm tối, nên nàng định về phòng luôn. Thiên Cù Từ sắc mặt như sương, hoa mắt một cái, trong đầu đều là – nàng cùng ta cao – bằng – nhau!!!

Bằng vóc người của hân, so với những nam tu khác đã xem là cao gầy, làm sao có thể...

Việc này thật sự...

Tái Sương Quy thấy hân đứng đơ một chỗ, đành phải tự mình tiến đến – Tông môn phát sinh đại sự “quyết đấu”, bốn vị trưởng lão sao có thể không đến?

Yến Hồi Lương đau lòng nhìn đại đệ tử của mình, đến bắt mạch cho hân thấy không bị thương mới thở dài một hơi. Tái Sương Quy nhìn Doãn Như Bình, sắc mặt khó tránh lạnh ngắt: “Người với Kỳ Họa thì có huyết hải thâm cừu gì, cùng là đồng môn, mắc gì lại nháo đến mức đòi quyết đấu?”

Doãn Như Bình giàn giụa nước mắt, khóc sụi sùi không nói được lời nào. Yến Hồi Lương cũng tức giận, sớm biết trước thì đã không thu con bé này làm môn hạ. Yến Trần Âm tu vi không thấp, qua vài trăm năm, cái ghế đại trưởng lão còn chẳng thuộc về nó sao? Nhưng bây giờ thử chuyện này lại phát sinh...

Bại dưới tay một đệ tử ngoại môn, còn quý xuống cầu xin người ta, Âm Dương Viện sẽ đồng ý sao?

Sắc mặt ông âm trầm, Yến Trần Âm ngược lại sờ lên đầu Doãn Như Bình, nói: “Ta lần đầu làm thầy, không biết làm sao mới là thầy giỏi. Người cũng lần đầu báỉ sư, có lẽ cũng không biết làm sao mới trở thành đồ đệ tốt. Về sau, chúng ta cùng nhau tìm hiểu đi. Có điều chuyện hôm nay đừng nên để bụng”, y cười khổ, “vi sư tu vi thấp, mà ở Huyền môn cao nhân như cá diếc sang sông. Ta không thể lúc nào cũng thắng mãi được.”

“Sư phụ!” Doãn Như Bình rốt cuộc không nhịn được bật khóc. Tái Sương Quy cùng Yến Hồi Lương nhìn hai thầy trò tình thâm, khó tránh khỏi thở dài một cái.

Tái Sương Quy gọi: “Doãn Như Bình.”

Doãn Như Bình ngẩng đầu, ông trầm giọng: “Lúc trước Đạo tông Phó Thuần Phong từng bại trước đệ tử của mình, nửa đời khuất phục, nhận hết trào phúng... Cho đến khi đệ tử y trở thành Đạo tông trưởng viện.”

Doãn Như Bình sững sốt. Lại nghe ông nói tiếp: “Trên thế gian này, biện pháp rửa nhục không nhiều, chuyện hôm nay, người nên nhớ cho kỹ.”

Nói xong, ông quay đầu nhìn về phía Thiên Cù Từ. Loại thời điểm này, không phải chương viện sẽ nói thêm vào vài lời sao? Nhưng Hề chương viện hôm nay lạnh như băng, đứng một đồng, trong mắt thấy toàn là không vui, càng không có ý định mở miệng.

Tái Sương Quy không chắc hân không vui vì bị con bé đệ tử ngoại môn kia “mạo phạm”, hay là vì tiểu công chúa tùy hứng gây chuyện này, hoặc cũng có thể là cả hai. Ông chỉ đành nói: “Còn đứng đây làm gì, trở về mau.”

Đám người giải tán, Tái Sương Quy đi đến trước mặt Thiên Cù Từ, thần sắc lo ngại: “Con không sao chứ?”

Thiên Cù Từ nhìn xuống đất, miễn cưỡng mở miệng, thanh âm mang vẻ buồn bã: “Không sư phụ.”

Hân luôn ghét đụng chạm thân thể, chuyện hôm nay nhiều khi là cố tình cũng không chừng. Tái Sương Quy hỏi: “Đứa bé Kỳ Họa kia rốt cuộc là ai?”

Việc đã đến mức này, giấu diếm cũng không nổi nữa. Thiên Cù Từ đáp: “Nàng ấy là Ma Khôi Khôi Thủ, Húc Họa.”

Tái Sương Quy lùi lại một bước, kinh ngạc đến ngây gười: “Vậy có nghĩa là... mười tám năm trước, con im lặng chịu ba trăm roi là vì cô ta?”

Thiên Cù Từ im lặng, bất động như núi.

Không ngờ chuyện lại là như vậy.

Tái Sương Quy thấp giọng cảm thán: “Vậy cũng tốt.”, Thiên Cù Từ nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn, “Vi sư cứ nghĩ con thành kiến với tộc Ma Khôi làm ảnh hưởng đến phán đoán, hóa ra là ta lo xa rồi.”

Thiên Cù Từ chưa hiểu ý, Tái Sương Quy sóng vai hấn dạo bước, thanh âm càng ép xuống thấp: “Lấy tính cách của Doanh Trì, tộc Ma Khôi sớm muộn gì cũng sẽ tách khỏi Ma tộc. Bây giờ Khôi Thủ nhận được đại ân, chỉ cần chúng ta giúp nàng ta trở lại Họa Thành, Ma Khôi tất sẽ về phe Âm Dương Viện.”

Thiên Cù Từ chau mày, Tái Sương Quy lại tiếp: “Nếu có thể nắm được Ma Khôi trong lòng bàn tay, chẳng khác chi nắm chắc được hương khói của Tiên môn. Nếu việc này thành công, vị trí Tông chủ đã để trống nhiều năm, đương nhiên gần như sẽ thuộc về con rồi.”

Thiên Cù Từ tương lai còn dài, triển vọng cao xa, Tái Sương Quy cũng muốn dốc hết tâm sức mà trừ định thay hấn. Vậy mà đồ đệ ông hình như lại chẳng vui vẻ gì cho cam.

Thiên Cù Từ cước bộ không ngừng, cảm thấy muốn thổ lộ với nàng thật khó. Vết xe đổ của Doanh Trì vẫn còn trước mắt, giả sử hấn có nói thật lòng mình với nàng chẳng nữa, thì cũng chỉ sợ là, nàng nghĩ mục đích của hấn chẳng qua cũng như Tái Sương Quy bảo mà thôi.

Tái Sương Quy lại thay hấn suy nghĩ biện pháp: “Phải rồi, vì sư thấy cô ta thân thể nặng nề, lúc làm cấm thuật mắc sai lầm gì sao?”

Thiên Cù Từ vừa đang suy nghĩ nên trả lời thế nào thì đã buột miệng: “Không có nữ nhân nào không thích đẹp. Con đến Y tông tìm chút thuốc cho nàng ta, nhất định làm nàng ta hài lòng.”

Hấn hơi ngừng lại bước chân, nghĩ người ấy giảm béo đến thống khổ, chuyện này phải làm càng sớm càng tốt.

Ở Y tông, Quân Thiên Từ đã sớm nghe chuyện về Doãn tiểu công chúa. Khấp Y tông cũng đã sớm lan truyền việc Yến Trần Âm quỳ xuống đất cầu xin người ta tha mạng cho đồ đệ. Thấy Thiên Cù Từ ngoài ý muốn tới đây, y hỏi: “Người bị thương rồi?” Không đúng, chẳng phải Yến Trần Âm mới là người đi đánh nhau sao?

Y có lòng thầy thuốc, vừa nói vừa giơ tay muốn bắt mạch. Thiên Cù Từ tránh khỏi tay y: “Ta cần được vật giảm cân...” Dừng một chút, đột nhiên bồi thêm: “Cùng được vật tăng chiều cao nữa.”

Quân Thiên Từ kỳ lạ: Thiên Cù Từ giữ vẻ ngoài như vậy đã nhiều năm, sao bỗng dưng lại muốn giảm béo? Y nói: “Chưởng viện nếu muốn sửa tướng mạo thì cần phải có ba mươi sáu trường lão làm bằng chứng mới được.”

“Cái này dành cho người khác sử dụng.”

Quân Thiên Từ càng khó hiểu: “Là ai mà khiến người tự mình tới đây xin thuốc vậy?”

Thiên Cù Từ đáp: “Sao dạo này người nhiều chuyện thế?”

Cũng may Quân Thiên Từ không phải người thích buồn chuyện, liền lấy bình dược nhỏ đưa hấn: “Không nói danh tính thì không được tính vào sổ công. Hai ngàn viên linh thạch thượng phẩm.”

Thiên Cù Từ không thêm đề ý, có được đồ liền đi ngay.

Húc Họa về tới phòng xong liền lắc lắc tay phải. Lúc Yến Trần Âm bỏ một kiếm vào Trần Hồn Linh, nàng theo bản năng đưa tay ngăn cản. Bàn tay bị kiếm khí xuyên qua, may mắn bị thương không nặng.

Nàng hít một hơi, vận công bức kiếm khí ra ngoài. Vết thương động khẩu, máu cũng theo đó tuôn ra ngoài.

Trong phòng không có gì, cũng chẳng thể lấy quần áo mà băng, Húc Họa nhủ mảy, nắm lấy Thần Ma chi tức trên vai chuẩn bị xài. Thần Ma chi tức liền kêu ầm lên như heo chọc tiết: “Buồng ra buồng ra, nữ nhân không được lấy ta thấm máu!!!”

Húc Họa đầu để ý tới nó, giữa lúc nàng đang cầm máu thì đột nhiên cửa bị đẩy ra. Thiên Cù Từ đứng chỗ cửa ra vào, Thần Ma chi tức lập tức im lặng.

Húc Họa nhìn hấn một cái, cảm thấy hôm nay hấn trông là lạ thế nào, nhưng cũng không nghĩ nhiều, cúi đầu tiếp tục công việc: “Ngài không biết gõ cửa à?” Thần sắc nàng bình tĩnh, trong lòng lại rủa thầm – lão thất phu tới làm gì?

Thiên Cù Từ trông thấy nàng bị thương liền lập tức bước nhanh đến, nắm chặt tay nàng đưa lên xem. Lòng bàn tay nàng máu chảy ồ ạt, hấn là do phạm phải kiếm khí, dưới da vẫn còn thấy mảnh kiếm nhỏ đang di chuyển.

Hấn bấm niệm pháp quyết, rất nhanh khiến máu không chảy ra nữa. Vết thương bằng tốc độ mắt thường cũng đã khép lại – quả nhiên là Y tông thuật pháp.

Húc Họa hỏi: “Hề chưởng viện đại giá quang lâm là có việc chi?” Hối đúng nghĩa khách khí.

Thiên Cù Từ cau mày: “Bị thương mà sao không nói?”

Húc Họa hơi hốt trả lời: “Vết thương nhỏ thôi, có gì phải kể. Huống chi lúc đó có nhiều người, ta không cần người ta phải tội nghiệp dùm.”

“...”

Thiên Cù Từ tiếp tục làm cho vết thương lành hấn, Húc Họa chợt phát hiện có điểm kỳ lạ – Sao lão thất phu này tự dưng cao thêm ba tấc vậy?

Nàng nhìn hấn từ đầu đến chân, tự nhủ nàng Khôi Thủ kiến thức phong phú, chuyện có thể kinh ngạc không nhiều, nhưng đây là một trong những chuyện đó.

Hấn đường đường là một chưởng viện, hơn một nghìn năm vẫn giữ đúng hình dáng tướng mạo, bây giờ đột nhiên cao thêm ba tấc, không phải khá kỳ lạ sao?

Thiên Cù Từ tránh khỏi ánh mắt dò xét của nàng, nói: “Y tông có chút dược giảm cân, ta nghĩ Khôi Thủ cần.” Húc Họa đương nhiên sẽ không cự tuyệt đồ tốt như vậy, hỏi lại ngay: “Ở đâu? Hiệu quả tốt không?”

Hấn lấy từ khư đỉnh ra một cái bình ngọc nhỏ, Húc Họa lập tức đưa tay ra lấy, đầu ngón tay hấn trong lòng bàn tay nàng lưu lại một chút, mới chậm chậm để bình ngọc xuống. Húc Họa trong nháy mắt hảo cảm về hấn tăng lên hai điểm. Tính ra thì số điểm của hấn là từ âm một nghìn, bây giờ thêm hai là âm chín trăm chín mươi tám điểm.

Thiên Cù Từ khẽ nâng mắt, liền nhìn thấy ánh mắt Húc Họa sáng rực, lung linh như hoàng hôn bình minh trên biển. Hấn nhất thời mê đắm, hành động luống cuống.

Thần Ma chi tức càng kinh ngạc – Sao hấn có một cái mà hấn liền thông minh ra vậy? Khôi Thủ đem trí thông minh truyền cho hấn sao?

Cũng may Húc Họa không đề ý, chỉ vui vẻ mở bình thuốc lấy ra một hạt đan rồi uống. Thiên Cù Từ lại lấy ra vài bình linh thủy để lên bàn. Húc Họa nhìn thấy có hơi ngạc nhiên, thuận

miệng hỏi: “Ngài thí nghiệm thuật pháp gì mà thất bại nhiều như vậy?” Hôm nay nghỉ giữa buổi, có mấy tên đồ đệ mang linh thủy đến, còn nói cái gì mà “chường viện thí nghiệm thuật pháp thất bại, làm dư hơi nhiều”. Hóa ra lại là hấn.

Thiên Cù Từ sắc mặt ứng đồ: “Không có...”

Tông môn bí thuật không thể nói với người ngoài. Húc Họa cho là thâm hiểu, cảm bình linh thủy kính hấn một cái: “Vậy đa tạ.”

Nàng ngửa đầu uống một ngụm. Một sợi linh khí từ bên môi tràn ra, thuận theo cổ chảy xuống. Thiên Cù Từ ép mình dời mắt: “Khôi Thủ thúc đẩy được lực thì để ta làm hộ pháp cho.”

Húc Họa có chút kỳ quái. Hôm nay coi như nàng đã bôi tro trát trấu lên mặt Yến Hồi Lương, vậy mà sao lão thất phu chút ý tứ khiển trách cũng không có, ngược lại còn ân cần như vậy?

Nàng hít một hơi, vận công hấp thụ đan dược. Một dòng nước nóng từ trong dạ dày bốc lên, rất nhanh khuếch tán toàn thân. Nàng lập tức cởi giày, nhảy lên giường ngồi xếp bằng.

Thiên Cù Từ ngồi bên cạnh, mây mờ bên ngoài chiếu qua khung cửa sổ, trong phòng nồng nàn mùi hoa hoa quế ngọt ngào, mê hoặc thần trí.

Hấn gỡ đàn tranh trên lưng xuống đặt lên bàn, khẽ vuốt một khúc nhạc, giúp nàng tĩnh tâm an hồn. Tranh âm hấn như gió mát, phản chiếu lại tâm hồn hấn u lạnh, chậm chậm đè xuống Thần Nữ Lộ cùng máu dâm xà sấp lên con phát tác.

Húc Họa thở dài một hơi, bây giờ mới an tâm hấp thụ đan dược.

Được lực quả nhiên mạnh mẽ, đúng là Quân Thiên Từ tự mình luyện chế thành.

Húc Họa vô cùng tập trung, mồ hôi túa ra như nước. Thiên Cù Từ bên cạnh tranh âm nhẹ nhàng không dứt. Ngoài cửa, Tái Sương Quy ẩn vào một nơi bí mật, đứng đợi rất lâu. Lúc trước, ông cảm thấy Thiên Cù Từ lãnh đạm, hai người còn thường xuyên cãi lộn, ông sợ gặp thì sẽ đánh nhau mất.

Nhưng bây giờ nghe thấy huyền âm Thiên Cù Từ phát ra nhu hòa, cũng thấy yên lòng. Cũng may vị Khôi Thủ này tính tình sáng khoái, hy vọng hai người sau này bớt tranh chấp đi.

Hôm nay lúc Húc Họa dạy học, ông đương nhiên cũng có xem, vì Liên Hoành có thể giám thị toàn bộ động tĩnh ở Âm Dương Viện.

Ông cũng như các chấp sự, vô cùng kinh dị khi thấy nàng không những giảm lược pháp quyết, mà còn thành thạo thuật điều khiển nước nữa. Lọc lại việc xưa ở Hoàng Đài, mới thấy Húc Họa quả thực không nói dối. Năm đó đệ Hoàng Đài trấn lưu sông Thạch Hà bị vỡ, đúng là có chuyện lòng sông đột nhiên dời đi hai mươi dặm. Mà sau khi nước sông đổ vào biển, lòng sông lại trở về chỗ cũ.

Tới bây giờ người ta vẫn coi là chuyện lạ.

Nàng chỉ mới năm trăm tuổi, kỳ tài đã ngút trời. Mà căn cốt của nàng cũng khó giải thích nổi, nếu có thể cùng Thiên Cù Từ đẻ ra một trai một gái...

Tái Sương Quy lắc đầu cười khổ: Đáng tiếc đồ đệ ông thập phần phản cảm chuyện này.

Ông ra lệnh cho Liên Hoành đưa hình ảnh từ chỗ phòng Húc Họa tới, muốn nhìn coi hai người ở chung ra làm sao. Nhưng Thiên Cù Từ lập tức phát hiện được vì Liên Hoành liên hệ chặt chẽ với hấn, lập tức đóng lại trận nhãn. Tái Sương Quy đành phải thôi.

Húc Họa hấp thụ xong đan dược, mở mắt ra, bên ngoài trắng sáng đã treo cao. Nàng vừa muốn xuống giường, đột nhiên thấy hoa mắt, đầu óc choáng váng. Người bên cạnh lập tức đưa tay đỡ.

Nàng không cần nhìn cũng biết là Thiên Cù Từ. Hơi thở của hấn rất đặc biệt, vừa lạnh lẽo, cũng vừa chua chất.

Thiên Cù Từ thấp giọng hỏi: “Thấy thế nào?”

Húc Họa lắc đầu: “Không sao, thân thể này xác phạm, chịu không nổi được tính mãnh liệt, phản ứng như vậy là bình thường.”

Thiên Cù Từ chẩn mạch cho nàng, liền biết nàng không nói dối, tiện tay đem linh thủy đến cho nàng. Húc Họa hớp mấy ngụm, sức lực cũng dần trở lại. Có điều thân thể đồ đầy mồ hôi, quần áo dính chặt vào người, trong phòng đệ tử ngoại môn lại không có phòng tắm riêng.

Nàng nhìn Thiên Cù Từ, lão thất phu cũng không tự giác, còn chưa có ý định đi về. Húc Họa tự nhận đối với ý đồ của hấn đã biết vài phần. Hấn cùng nàng luôn không hợp tính, sẽ không phải khi không tự dưng đưa nàng linh thủy.

Nàng ngồi ngay ngắn trên mép giường: “Được rồi, ngài muốn ta làm gì thì nói đi.” Thiên Cù Từ luẩn quẩn hoài không đi, nàng cười khê: “Muốn ta khôi phục thanh danh của Yến Trần Âm đúng không?”

Thần Ma chỉ tức nhếch miệng – chủ nhân a người nhầm rồi...

Thiên Cù Từ cúi đầu im lặng, có tâm nhưng không biết nên nói thế nào. Húc Họa ngược lại vô cùng tinh táo: “Bất quá ngài cũng biết, đồ đệ hấn chính là đòi ta quyết đấu, sư đồ hai người họ thay phiên đấu với ta, có thể còn sống đã là ta nhân từ. Lại nói, nếu chẳng vì ta động tay, Cửu Uyên Tiên Tông cái ngài còn lâu mới giáo hóa được con bé tiểu công chúa kia.”

“Ta... không phải có ý này.”

“Được rồi. Vô sự không lên điện Tam Bảo, ta hiểu. Ta có thể giúp y lấy lại tôn nghiêm, nhưng ngài chỉ đưa ta mỗi một viên đan dược thì đâu có đủ.”

Thiên Cù Từ ngẩng đầu lên. Nàng đang ngồi trên mép giường, đôi chân nhỏ vùng vẫy. Vì thân thể gầy quá nhanh, ông quần trông đặc biệt lớn. Hấn chỉ nhìn thoáng qua liền nghiêng mặt đi: “Khôi Thủ muốn thế nào?”

Húc Họa nửa thật nửa đùa: “Điện tích Trương Lương tiến lí, Hề chường viện có từng nghe qua?”

(* tiến lí = đưa giày)

“Ồ?” Thiên Cù Từ không rõ ý định của nàng, nhưng cổ sự này hấn đương nhiên từng nghe. Đại khái là Trương Lương lúc thể lực còn nhỏ, gặp Hoàng Thái Công vút gậy xuống, bắt hấn nhặt hấn cũng nhặt, kêu đeo gậy cũng đeo. Sau, ông tặng hấn cuốn “Thái Công binh pháp”.

(* lướt xuống cuối truyện để đọc nha)

“Ta nói, nhờ vả ai thì cũng phải có thái độ tốt nha.” Húc Họa chỉ chỉ đôi giày dưới mép giường, “Giày ta.”

Thiên Cù Từ chớp mắt cứng ngắc – Cái, cái gì?

Thấy hần thất thố, Húc Họa cực kỳ vui vẻ: “Không muốn cũng được. Vậy sau này ngài cứ để mặc Yến Trần Âm chịu tiếng xấu, cả đời bị chế nhạo đi nha.”

Nói xong liền nằm xuống định ngủ, nhưng Thiên Cù Từ đã đi mau hai bước, tới trước mặt nàng, cúi xuống nhếch lên, sắc mặt nhuốm đỏ. Húc Họa nâng bắp chân lên, nửa cái chân lộ ra, lúc ẩn lúc hiện dưới mắt hần. Hần thoáng qua do dự, cuối cùng cũng nghiêng mình ngồi xuống, một tay cầm giày của nàng lên.

Tay phải hần run run, nhưng vẫn nhấc mắt cá chân của nàng lên.

Thời gian đột nhiên như chậm lại. Mắt cá chân nàng hơi ướt, lòng bàn tay hần vừa chạm phải, liền truyền đến xúc cảm trơn mềm tinh tế. Quần của nàng quá rộng, chân vừa khê nâng, thì nửa bắp chân đã lộ ra. Thiên Cù Từ mấy lần muốn đeo giày vào cũng mãi không xong.

Thân mình hần khẽ run, hô hấp lộn xộn, sắc mặt ửng đỏ, hiển nhiên bị nhục nhã không nhẹ. Húc Họa mừng thầm, dùng cái chân còn lại đẩy một cái lên vai hần: “Nhanh lên nào, nhìn nhân nhỏ nhỏ, cứ như con gái.”

Nhưng Thiên Cù Từ lúc này chỉ thấy được mỗi làn da trắng như tuyết ngay trước mặt, tâm tư hần chật vật, còn đầu óc đầu mà bận tâm đáng về mình ra làm sao?

Thần Ma chỉ tức ngồi xồm trên vai Húc Họa, trợn mắt há hốc mồm – Khôi Thủ của ta ơi, đúng là Hoàng Thái Công kêu Trương Lương đi giày cho mình, nhưng mà khi đó Trương Lương đối với Hoàng Thái Công, không có sắc tâm a...

(*) *Trương Lương đưa giày (张良进履)*: Tục truyền nói, có một ngày, Trương Lương đang dạo bộ trên cầu thì thấy một lão nhân. Lão nhân cố ý làm rớt giày xuống cầu, nói với Trương Lương: “Tiểu tử, nhặt giày lên cho ta!” Trương Lương ngạc nhiên, muốn nói lý với lão, nhưng ngại người ta lớn tuổi, không đành lòng cãi ngang, nên mới xuống cầu nhặt. Nhặt xong, lão nhân lại kêu Trương Lương đeo giày cho mình. Trương Lương cũng cẩn thận quỳ xuống đeo giày cho lão. Sau đó, lão nhân ngược lại không cảm ơn, mà còn cười to bỏ đi. Một lát sau, lão nói với Trương Lương: “Trẻ nhỏ dễ dạy, sáng sớm năm ngày sau, gặp ta ở đây.” Trương Lương lỡ hẹn lần đầu vì trễ, lần hai mới gặp, được ông lão đưa cho một quyển sách và nói: “Cuốn sách này là quân sư để vương. Mười năm sau thiên hạ đại loạn. Mười ba năm sau ngươi qua sông Tê đến thành Bắc Cốc. Tàng đá vàng dưới chân núi chính là ta.”

Nói xong thì bỏ đi rất nhanh. Trương Lương kỳ quái, sáng hôm sau mở ra mới biết sách tên là “Thái Công binh pháp” (Thái Công tức Khương Thái Công, là quân sư của Chu Võ vương). Trương Lương ngày đêm đọc sách, trở thành một người thông minh thao lược, túc trí đa mưu, giỏi đều văn võ. Mười năm sau quả nhiên khởi nghĩa Trần Thắng bùng nổ. Mười ba năm sau, Trương Lương đi thành Bắc Cốc, dưới chân núi quả thực có một pho tượng làm từ đá vàng, mới thấy lời tiên đoán của lão nhân đều được ứng nghiệm. Chuyện xưa được hậu nhân hư cấu, nhưng tóm gọn lại vẫn là ca ngợi Trương Lương trí tuệ hơn người. Trong cuốn “Lưu Hầu Luận”, Trương Lương được ca ngợi là “Tốt nhiên làm chỉ nhi bất kinh, vô cố gia chỉ nhi bất nộ”. (Gặp sự không kinh, vô cố bị chọc cũng không giận – dịch nghĩa bóng)

~ Lược dịch từ baike

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Edit & Beta: Pianvy Kim –

Thiên Cù Từ vụng về đeo giày cho Húc Họa, nàng thập phần vui vẻ, đến cả ghét bỏ ngày trước cũng bắt đầu phai nhạt.

Nhưng vui chưa được bao lâu thì có thứ gì đó nhỏ lên giày nàng, ban đầu là một giọt, sau đó là từng giọt liên tục. Thiên Cù Từ nháy mắt bụm mắt, Húc Họa nghi ngờ cúi đầu xuống, thì thấy hần đột nhiên đứng dậy chạy mất.

Là sao vậy? Đường đường là chương viện mà không có chút hình tượng nào hết.

Húc Họa nhìn xuống định xỏ giày, thì thấy trên giày có mấy giọt nước đỏ như máu. Nàng chấm ngón tay vào, đưa lên mũi ngửi, chớp mũi liền nghe một mùi tanh tanh. Hóa ra không phải giống máu, mà thực sự là máu thật.

Tên Thiên Cù Từ kia... không ngờ lại chảy máu mũi.

.....

Mình cũng đâu có lộ hàng gì nhỉ? Húc Họa cẩn thận nhìn xuống chân, thực sự kín đáo không chề vào đâu được mà?

Hần ta sao lại chảy máu mũi được?!

Húc Họa hỗn loạn.

Nàng còn nghĩ, bắt hần đi giày cho mình sẽ khiến hiệu quả nhục nhã lên đến mười phần, hần còn hơi đầu nổi lên sắc tâm nữa...

Húc Họa đứng dậy, đuổi theo hai bước muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng lại sợ hỏi đến quá rõ. Lấy tu vi của Thiên Cù Từ mà nói, khó có khả năng hần vì một chút kích thích mà bị chảy máu lắm.

Húc Họa cầm bộ đồng phục lên, lại nhìn đến vết đỏ trên giày, không biết nên khóc hay cười. Lão nam nhân cô đơn ngàn năm đúng là không dám trêu, không dám trêu a.

“Thần Ma, người nói có phải trước giờ hần chưa từng chạm vào con gái không?”

Thần Ma chỉ tức nhìn hai người ngu xuẩn hoài cũng sinh ra cảm giác ưu việt, lúc này cao ngạo “hừ” một tiếng.

Húc Họa lắc đầu cảm thán: “Hắn đầu phải Phật tu, luyện công chỗ Âm Dương Viện cũng có ép buộc giữ thân trong sạch đầu. Đáng sợ quá đi. Ta còn cho rằng Bất Động Bồ Đề là đệ nhất Phật tu, nhin ghen muốn chết, không ngờ...” Nàng tặc lưỡi hai cái, lắc đầu rồi ra ngoài tìm chỗ tắm rửa.

Hồ Phi Kính là chỗ tốt, nàng đã để ý từ lâu.

Ngày hôm sau, buổi học ở trai Tâm Nham lại tiếp tục như cũ.

Húc Họa gầy đi quá nhiều, quần áo không còn vừa vặn, cho nên đến sớm để đổi lại y phục. Kết quả, Cửu Uyên Tiên Tông quy định: đệ tử ngoại môn muốn đổi y phục thì phải bỏ thêm tiền...

Húc Họa tức giận: “Ghi vào...” Nếu là trước kia, nàng sẽ không chút do dự kêu tính vào Thiên Cù Từ. Nhưng mà hôm nay... Nàng dừng lại một chút mới tiếp tục nói: “Ghi vào sổ Tịnh Vô Nê!”

Lão thất phu kia có chỗ kì quái, vẫn là không nên chọc người ta thì hơn. Thay quần áo xong thì tiến vào lớp học, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người. Húc Họa không hiểu, còn sờ sờ lên mặt – mình rửa mặt không sạch sao?

Thấy Hướng Manh ngồi ở bàn đầu, nàng lập tức bước tới.

Cậu ta hồ nghi: “Cô...”

Húc Họa nhướn mày: “Cậu với tôi không quen biết à?”

Thanh âm thật quen thuộc, xung quanh lập tức vang lên tiếng hít thở, Hướng Manh giật mình nói: “Sao cô lại gầy như vậy?”

Húc Họa tức giận ngồi xuống. Đường Khác bên cạnh tuy còn có chút dờ dẫm, nhưng cũng lập tức đưa linh thủy cho nàng. Húc Họa nhận lấy uống một ngụm, cảm thấy cả người chỗ nào cũng không thoải mái.

Nhưng chỉ chốc lát sau, đại chấp sự Tịnh Vô Nê đã tiến vào: “Bên trên có lệnh, hôm nay thực hành, các người cầm bùa hộ mệnh đi theo ta.” Ông nhìn thoáng qua Húc Họa, cũng rất đổi kinh ngạc.

Húc Họa tự mình giải thích: “Giảm cân thôi, giảm cân thôi.”

Tịnh Vô Nê thuận miệng nói: “Được của Y tông? Đừng nói là tính nợ lên người ta, giá đản được của bọn họ cao hù chết người.”

Đường Khác lập tức: “Tính hết vào ta đi.”

Hướng Manh theo sát nói: “Tính vào ta cũng được.”

Con bé được yêu thích tới vậy cơ à?

Thực ra Tịnh Vô Nê không phải người nhỏ mọn, nhưng làm tiên sinh lâu rồi, thích nhất là cảm râm, lập tức nói: “Được rồi, đi thôi đi thôi, ra ngoài thực hành.”

Húc Họa không thể hiểu nổi – các người đã dạy gì mà kêu đi thực tiễn? Đệ tử ngoại môn nếu thật sự gặp phải yêu quái quỷ quái, thì có khác gì lấy trứng chọi đá chứ?

Vừa ra khỏi lớp học, ngay lập tức nàng thiếu tự nhiên hẳn – Không ngờ Thiên Cù Từ lại ở đây.

Tối hôm qua, Hề chương viện bỏ chạy xong mới nghĩ, mình làm như vậy thật là mất mặt. Đang lâm trận còn bỏ trốn thì đầu phải tính cách đại trượng phu? Cho nên hôm nay hẳn mới muốn gặp nàng, có điều sợ nói sai làm bậy, vẫn chưa biết nên mở miệng thế nào. Trong lòng hẳn quần bách xấu hổ lắm, nhưng ngoài mặt vẫn như cũ không lộ vẻ gì cả.

Húc Họa chạm vào mắt hắn một lúc, hai người liền rất nhanh quay đi chỗ khác. Sắc mặt Thiên Cù Từ đông cứng, thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Đã có hắn ở đây, chín vị chấp sự chỉ có mỗi Tịnh Vô Nê là đến. Húc Họa đi bên cạnh ông, Tịnh Vô Nê so với nàng càng bất an hơn – trước nay đệ tử ngoại môn chỉ khi tốt nghiệp mới có thể nhìn thấy chương viện, mà còn phải nhìn từ phía xa đó.

Nhưng mà bây giờ... Chương viện giống như sắp biến thành chấp sự tới nơi rồi.

Thiên Cù Từ cùng đệ tử ngoại môn ra khỏi núi Dung Thiên. Ngọc Lam Tảo nhìn thấy, liền cảm thấy thật quái dị – đệ tử ngoại môn năm nay tiến bộ nhanh vậy à?

Nhiệm vụ lần này là ở núi Giao Chỉ, nơi đây có thôn dân đến báo bị “sơn thần” quấy phá.

Một nhóm đệ tử vừa đến đã thấy họ đang lập bàn thờ cầu tế dưới chân núi. Tịnh Vô Nê nhìn thoáng qua Thiên Cù Từ, cảm thấy tuy rằng hắn đã đến đây, nhưng chắc cũng sẽ không để ý. Quả nhiên, Thiên Cù Từ gật đầu với ông một cái, tiến về trước nâng một người dậy hỏi thăm tình hình.

Các đệ tử cũng bắt đầu tiến lên hỏi thăm, Húc Họa đi cuối cùng, không cần phải chạy lên bắt chước. Nếu là trước đây, nàng có lẽ sẽ cho rằng Thiên Cù Từ ăn no rừng mỡ, nhưng kể từ sau chuyện tình tối qua, giữa hai người đã không còn như xưa nữa.

Nàng ngẩng đầu nhìn lướt qua Thiên Cù Từ, thấy hắn đang cháy bóng nhìn mình, liền không khỏi nghiêng đầu quay đi. Thiên Cù Từ chậm rãi đi về phía nàng, trông thì như tùy ý, thực ra mỗi bước nặng ngàn cân.

Tiến lên thì một bước vực sâu, lui lại thì cả đời nhưng nhớ.

Hắn đến bên cạnh nàng nhưng lại không có lời nào để nói, không khí vô cùng xấu hổ trầm mặc.

Đương nhiên sẽ có người chú ý hắn, cũng có kẻ thăm đánh giá Húc Họa. Mỗi tội cả hai đang đứng thẳng tắp, tuy rằng sóng vai nhau, nhưng người này nhìn chim, người kia nhìn gió, ánh mắt chưa từng từng chạm, trong sáng đến không thể trong sáng hơn.

Đám người rảnh rỗi cũng không có cơ hội phỏng đoán.

Tịnh Vô Nê bẩm báo với Thiên Cù Từ về những sự việc kì lạ ở đây. Đại khái là cách đây vài ngày, tượng Sơn Thần trong miếu đột nhiên hiển linh, đáp ứng lời cầu nguyện của một tiểu phu tên Lý Nhị. Người này ở trên núi đảo được một củ sâm nghìn năm, bán được số tiền rất lớn.

Sau đó, nguyện vọng của những thôn dân cũng dần dần được thực hiện. Nhưng một tháng sau, Lý Nhị đột nhiên thất cổ mà chết. Tiếp theo, người thứ hai từng được Sơn Thần thỏa nguyện cũng chết cùng lý do, mọi người trong thôn bắt đầu bất an.

Tới khi tất cả những người từng cầu nguyện thành công ở miếu đều thất cổ tự sát, mọi người mới sợ quá, chạy đến Âm Dương Viện cầu cứu.

Thiên Cù Từ nghe vậy chỉ bảo: “Làm như bình thường.”

Tĩnh Vô Nê lập tức phái một nhóm đệ tử đối chiếu lời khai, kiểm tra vết thương, nhóm khác thì vào núi điều tra.

Húc Họa đương nhiên theo nhóm thứ hai, vào núi điều tra nguy hiểm hơn ở trong thôn đối chiếu lời khai nhiều. Những đệ tử ngoại môn ai cũng nhiệt tình háo hức, chỉ có Húc Họa bùng một cốc linh thủy, có chút thất thần.

Mọi người đi hướng về miếu Sơn Thần, còn nàng một mình leo lên đỉnh núi. Chợt nghe thoang thoang mùi rừng Khô Trúc, hóa ra Thiên Cù Từ này giờ im lặng, không biết từ lúc nào đã đứng cạnh nàng.

Núi sâu rừng già, trai đơn gái chiếc... Thật có chút kì nha!

Gió thổi rừng kêu, Húc Họa không quay đầu lại, nhưng khi tiếng lách cách do ngọc bội của hắn phát ra lọt vào tai, tâm can lại có chút loạn. Nàng miễn cưỡng cười nói: “Hề chương viện có chuyện muốn nói với ta?”

Thiên Cù Từ hơi ngừng lại, đúng là có chuyện, nhưng không biết nói thế nào.

Húc Họa muốn ngăn lại bầu không khí xấu hổ này. Nàng đứng là muốn cải thiện quan hệ với vị chương viện kia, nhưng cũng không phải là mối quan hệ kiểu đó. Cho nên mới lại nói: “Bên kia sơn cốc có oán khí bốc lên, xem ra có người chết thảm quá phách. Việc này không khó, nếu chương viện bận rộn thì cứ về trước. Ta có thể gánh vác, ngài yên tâm.”

Nhưng Thiên Cù Từ không nhận khách sáo của nàng, chỉ đáp một câu: “Mấy ngày gần đây ta cũng nhàn hạ, không có việc gì quan trọng.”

Vô lực quá. Hắn không hiểu tiếng người hay sao vậy?

Nàng đành nói: “Được... Vậy cũng được...”

Không khí lại rơi vào tĩnh lặng.

Ở cái chốn rừng nhỏ này, đi cùng một lão nam nhân ngàn năm cô đơn đang xấu hổ im lặng, thật sự thật sự không ổn.

Mấy cuốn kịch bầy bạ thường nói, trong tình huống này, rất dễ sinh ra cảnh tượng nam nữ làm chuyện “khẩu vị nặng”, lông tóc nàng dựng đứng, vậy thì nói chuyện thời tiết phong cảnh đi!

Nàng nhìn ra xa bốn phía: “Hôm nay thời tiết tốt quá, hợp để leo núi ghê.”

Thiên Cù Từ cổ quái nhìn nàng: “Lấy tu vi của Khôi Thủ, muốn leo núi còn phải sợ gió lạnh tuyết rơi ư?”

Đương nhiên không sợ, nhưng lão từ chẳng phải không còn gì để nói ngoài cái này sao?! Húc Họa đành thôi ý định nói chuyện với hắn: “Trong cốc nhiều oán khí, ta đi xem.” Nàng vừa mới động, Thiên Cù Từ liền lập tức đuổi theo.

Húc Họa thật sự không muốn cùng hắn tám nhảm nữa, bèn vậy kêu: “Lấy tu vi của bốn tọa, cũng không sợ mấy sơn yêu oan hồn nhỏ nhặt này. Không dám làm phiền Hề chương viện đi theo giúp đỡ.”

Hắn lại bảo: “Không có gì, ta cũng muốn qua xem.”

.....

Sơn cốc nhìn tưởng không xa, kỳ thật không hề gần. Thiên Cù Từ nói muốn tới đó, nhưng hắn không nỡ kiếm, cũng không thi pháp khoái hành (*). Hai người một trước một sau, trèo đèo lội suối leo lên núi.

(*Khoái hành: đi bộ nhanh)

Húc Họa uống xong linh thủy thì ném cái lọ không đi, Thiên Cù Từ ở sau hiếm khi nhiệt tình lại đưa tới một một lọ. Húc Họa hơi ngạc nhiên, hắn không nhìn nàng, giống như đang cố gắng giải thích chuyện xấu hổ tối qua, nhẹ giọng nói: “Gần đây ta thử nghiệm thuật pháp mới, thân thể khó tránh dị thường, mong Khôi Thủ đừng để bụng.”

Húc Họa nhận lấy lọ linh thủy, trong lòng càng kinh ngạc, không biết hắn nói thật hay giả. Nhưng xét đến tu vi của hắn, có thể tu luyện tới nổi chảy máu cam tùm lùm, nếu không phải thất thố trước nàng thật, thì là sắp bị tẩu hỏa nhập ma có phải không?

Cho nên dù cách hắn giải thích còn nhiều chỗ khả nghi, nhưng vẫn khiến nàng quan tâm một chút: “Thể chất Ma Khôi bẩm sinh có thể cân bằng Ma khí trong người. Nếu chương viện không khỏe, ta cũng có thể giúp ngài ít nhiều.”

Thiên Cù Từ vừa muốn từ chối, Thần Ma trong thần thức hắn đột nhiên kêu lên: “Đáp ứng mau đáp ứng mau!!” Thiên Cù Từ nhũn mỳ, nó sung sướng đến nỗi quay vòng vòng: “Cơ hội để khoe lưng khoe đùi đó!!”

Thiên Cù Từ đối với chuyện này lúc đầu thấy rất ngớ ngẩn, nhưng sau đó mặt tự dưng ửng hồng lên, nói: “Vậy cũng được, làm phiền Khôi Thủ.”

Húc Họa rất vui vẻ giúp đỡ. Hai người đi sâu vào rừng, Thiên Cù Từ tìm đập bùm bùm như trống nổi, do dự một lúc lâu mới chậm rãi cởi dây buộc eo lưng. Người phía sau lễ phép quay đi, tạm chưa nhìn hắn. Hắn cởi ngoại bào xong, lại cởi áo trong, ngay ngắn ngồi xuống.

Lão thất phu này đáng người không tề.

Húc Họa đặt hai tay lên, tay trái nóng như lửa, tay phải lạnh như băng. Tim Thiên Cù Từ đập loạn càng mạnh, lồng ngực muốn nổ tung tới nơi.

Húc Họa mất hai canh giờ để đưa Ma tức chạy hết người hắn, có điều thân thể hắn sạch sẽ, không có chút dấu vết Ma tức nào. Mặt khác kinh mạch cũng một đường thẳng, không hề có chỗ nào bị đình trệ cả.

Nàng thấy khó hiểu, đang muốn hỏi hần, bên ngoài đột nhiên nghe có người gọi: “Ký Họa! Người ở đâu?”

Thiên Cù Tử cũng ngoài ý muốn. Nãy giờ hai người mãi ngồi đây, đã quên mất thời gian. Hần vội vàng mặc quần áo, nhưng đám người Tinh Vô Nê thân là tu sĩ, trong tình huống cấp bách thì hành tẩu rất nhanh.

Nếu lúc này đám đệ tử ngoại môn mà xông tới, thấy nàng với hần cháy đầy mồ hôi, còn hần dây eo chưa buộc, quần áo lộn xộn... Chuyện xưa trong rừng cây nhỏ, thiết “khẩu-vị-nặng” quả đi mà!

“Hề chương viện, thất lễ!” Vì danh tiết cả hai, Húc Họa thấp giọng nhận lỗi, vừa dứt lời, chân liền đá một cái. Thiên Cù Tử bị bắt ngờ, “ùm” một tiếng, cả người chìm xuống mương.

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tự đa tình (1)

Edit & Beta: Pianvy Kim –

Húc Họa giữ giữ quần áo đi ra ngoài, Hường Manh nhìn thấy nàng, vẻ mặt vô cùng chào đón, nồn nóng hỏi: “Cô đi đâu vậy? Sao không báo trước một tiếng?”

Đường Khắc cũng nói ngay: “Làm ta lo lắng gần chết, còn tưởng cô bị yêu vật quấy nhiễu.”

Húc Họa cười nhẹ: “Ta đi tới đây xong mệt quá nên ngủ một chút, làm các người lo lắng rồi. Mấy con yêu vật nho nhỏ không đáng lo, mọi người đã tìm ra nguyên nhân vụ này chưa?”

Hề chương viện cả người trong mương, xung quanh không biết có bao nhiêu bùn đất cô hoang tích tụ ngày này qua năm khác.

Bên tai hần nghe được thanh âm của nàng, ôn lãng (*) như trăng. Còn giọng nam đang nói chuyện thì hần biết – một người là Hường công tử của Hường Gia bảo, người còn lại là Đường tiểu công tử của Bách Xảo đường. Bọn họ vừa quen nhau đã nói chuyện thân mật như vậy, có phải chỉ có mỗi mình hần mới bị nàng khách khí một câu “làm phiền chương viện”, hai câu “bồn tọa thất lễ” hay không?

(*) *Ôn lãng: ấm áp và trong sáng*

Hường Manh ở ngoài nói: “Đã tìm ra được chút manh mối rồi, nhưng cô cũng phải cẩn thận, đại chấp sự đang tức giận lắm.”

Húc Họa gật đầu, thực ra không cần hần nhắc, khi nãy nàng vừa bước ra ngoài đã sớm gặp phải Tinh Vô Nê vẻ mặt đỏ bừng. Ông tìm nàng nửa ngày, trong lòng sớm đã bốc hỏa, lúc này cả giận nói: “Húc Họa, ta đã phân phó người làm cái gì? Tại sao dám hành động một mình, người có nghĩ tới những đồng môn khác không? Vì một mình người mà mọi người đều chậm trễ, người có thể giải thích được không?”

Húc Họa đâu có để tâm tới mấy vấn đề này, lập tức đáp: “Hề chương viện kêu ta lên đây xem xét. Chưa xin chỉ thị của ngài là ta sai.” Tinh Vô Nê lập tức biến thành người câm. Có Thiên Cù Tử trực tiếp phân phó, đương nhiên không cần ông cho phép.

Thiên Cù Tử vô cùng nhẫn nại nằm dưới mương, nghe thấy nàng lấy hần làm lá chắn, hiển nhiên trong lòng rất hường thụ.

Sắc mặt Tinh Vô Nê thoát hồng lại trắng, một lúc lâu sau mới nói: “Vậy có phát hiện được gì không?”

Húc Họa dẫn đầu đoàn người đi ra chỗ khác – cũng không thể để Hề chương viện phải chui rúc dưới cái mương đầy mủi được. Nàng nói: “Thế còn mọi người có tra được gì không?”

Hường Manh lập tức đáp: “Chúng ta có lên chỗ miếu Sơn Thần coi thế nào, nhưng bức tượng thần kia rất bình thường...”

Đoàn người vừa nói chuyện vừa đi về phía trước, thẳng tới khi tiếng người đã rất nhỏ, Thiên Cù Tử mới yên lặng nhảy lên bờ, gạt bỏ đi mấy cọng cỏ dính trên áo, xong lại rửa sạch vết dơ trên ngoại bào.

Không một ai dò hỏi hần đi đâu, bởi hành tung của chương viện, không cần phải khai báo với bất kỳ ai.

Các thôn dân nghe nói có nhóm tiên trưởng tới đây giúp bọn họ “trừ yêu”, từ sớm đã sôi nổi đến xem. Tinh Vô Nê thân là chấp sự, theo bốn phận chỉ ra tay lúc nguy hiểm, những lúc khác thì mặc kệ.

Nhưng lần này mang đệ tử ngoại môn đến đây, học thì chưa được mấy buổi, thật sự không nghĩ ra chương viện định cho bọn họ thực hành thế nào. Bởi vậy lúc gặp thôn dân, ông đành phải đem hy vọng kí thác lên người Húc Họa. Nàng nhận được ánh mắt của ông, đành phải hỗ trợ các đệ tử khác đối chiếu lời khai của thôn dân.

“Theo lời nói của thôn dân, thì những người đến miếu “Sơn Thần” để cầu tài thì sau này đều chết, hơn nữa nguyện vọng của bọn họ đều được hoàn thành. Xem xét thì thế cũng chứng thực được lí do từ vong là thất cô. Các sư huynh đệ đến miếu Sơn Thần cũng xác nhận trong miếu không có dị trạng. Mọi người đối với vấn đề này thấy thế nào?”

Tất cả đều im lặng suy nghĩ, Đường Khắc nói: “Kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần một người trong chúng ta ra đó cầu tài, sau đó đợi yêu vật tìm tới, chẳng phải sẽ biết được ngọn nguồn sao?”

Tinh Vô Nê còn chưa mở miệng, Húc Họa đã rất tự nhiên trả lời: “Biện pháp không tồi, cũng rất can đảm. Nhưng thứ nhất, những người từng cầu nguyện ở miếu chỉ sợ không chờ nổi. Thứ hai, nếu đối phương sử dụng khế ước thần ma, người giao dịch cái gì cũng sẽ có hiệu lực, như vậy quá nguy hiểm. Về sau nếu gặp trường hợp thế này thì cố gắng không nên làm như vậy nữa.”

Có người nhỏ giọng: “Khế ước thần ma thì sao? Cao nhân ở Cửu Uyên chúng ta nhiều như mây, lo gì phá không được một cái khế ước nho nhỏ chứ?”

Húc Họa không cho là ngộ nghịch, còn kiên nhẫn giảng giải: “Khế ước thần ma là cái giá phải trả, đã cầu nguyện là đã nhận kế ước, không thể thu hồi.”

Người hỏi thấy nàng không trách móc mình, cho nên nói thêm: “Nhưng bọn họ không có chết ngay lúc cầu nguyện.”

Húc Họa vận lại: “Đưa vào bằng chứng nào?”

Bằng chứng để làm gì? Bọn họ cầu được ước thấy, người hỏi về mặt vẫn không hiểu.

Húc Họa lại nói: “Không nên dễ dàng loại bỏ bất cứ khả năng nào. Cách đây hơn trăm năm cũng từng phát sinh một vụ án, có người đã chết mấy tháng, vậy mà vẫn lao động bình thường, không khác gì còn sống.”

Những đệ tử khác không nhịn được hỏi: “Kỷ tiền sinh thấy nên làm như thế nào?”

Húc Họa cũng biết bọn họ chỉ học nghệ sơ sai, yêu cầu không cao, nên dễ dàng phân tích thay họ: “Chuyện này xảy ra trên núi Giao Chi, con yêu vật chắc chưa đi quá xa, nhưng cũng không hẳn là sống trong miếu Sơn Thần. Huống chi, giả sử bị nó mai phục, đối với những ai mới tu tiên mà nói là rất bất lợi. Cho nên sau khi lên núi, mọi người nhất định phải quan sát toàn cảnh đầu tiên.”

Thấy Thiên Cù Từ chậm rãi đi tới, mọi người định hành lễ thì hần giờ tay cho ngừng. Húc Họa đang đưa lưng về phía hần, giọng nói nhàng ôn hòa, rất có khí chất thầy giáo: “Xem núi trước phải xem khí, khí gồm có mùi màu, linh khí màu lục nhạt, ma khí màu tím đen...”

Nàng tiếp tục giải thích: “Mới vừa rồi ta xem qua núi Giao Chi đã phát hiện một cổ oán khí ở phía chính tây miếu Sơn Thần cứ ngưng đọng không tan. Cổ quái ở chỗ là, so với màu đen thì nó nhạt hơn đôi chút, có lẽ là oán khí phẩm nhân sau chết không được tiêu tan.”

Các đệ tử ngoại môn đều có pháp bảo, nghe vậy lập tức hưng phấn: “Kỷ tiền sinh, chúng ta qua đó xem thế nào?”

Húc Họa gật đầu, lại dặn dò nói: “Trước tiên phải bày trận, phòng lỡ như con yêu vật kia phản phệ thì còn có đường chạy trốn. Cửu Uyên hay kêu các người làm theo quy trình, tuy rằng ta không tán thành lắm, nhưng đối với những ai không có thiên tư quá cao, dùng biện pháp này quả thật có thể giữ mạng lâu hơn một chút.”

Mọi người nổi lên một trận cười nhỏ, đi thẳng tới dưới cây hòe mà Húc Họa chỉ. Tịnh Vô Nê tiến lên bày trận, vài đệ tử cầm kính Tô Nguyên (*) đi xung quanh, chỉ chốc lát sau đã có người kêu lên: “Có một khối nữ thi dưới cây!”

(*) Tô Nguyên: truy tìm nguồn gốc

Lần này không đợi Húc Họa nói, Tịnh Vô Nê đã lần nữa bày trận, những người khác nhanh chóng đào khối nữ thi ra ngoài.

Tức khắc có vài người rời khỏi đám thôn dân đang vây xem, Tịnh Vô Nê hỏi người thôn dân đã báo tin cho mình: “Chuyện này là thế nào?”

Người đó vừa thấy lập tức luôn mồm kêu oan: “Tiên trưởng, đây là vợ của Lý Nhị...”

Tịnh Vô Nê gắng hỏi: “Bị ai giết? Sau đó bị ai chôn?”

Thấy hần cứ ề ề lẩm bẩm, Tịnh Vô Nê nói: “Ngươi nghe ta nói, chuyện này không đơn giản, nếu ngươi không chịu nói rõ ngọn nguồn, chúng ta cũng không có cách nào giúp được.”

Người thôn dân nghe vậy đành trả lời: “Tiên trưởng, có trời đất chứng giám, cô ta tự sát mà chết. Ngài có thể nhìn vết xước trên cổ cô ta, mọi người cũng đã nhìn thấy rồi. Ngài nói xem chính cô ta tự mình tìm chết, lẽ nào lại liên quan đến chúng ta, còn quay về hại chúng ta nữa?”

Đệ tử ngoại môn phần lớn xuất thân nhà giàu, làm gì đã từng nhìn thấy một thi thể đang phân hủy? Lúc này tất cả đều lui ra xa, nhưng thấy Húc Họa chuẩn bị bước lên, tất cả bọn họ đều vây quanh lại, không muốn tỏ ra nhát gan trước mặt nàng.

Húc Họa nhìn thoáng qua thi thể, gật đầu nói: “Đúng là tự sát.”

Người thôn dân kia càng lớn tiếng kêu oan: “Ta đã nói mà! Tiên trưởng, các ngài mau thu cô ta lại đi, đừng để cô ta hại chúng ta tội nghiệp...”

Tịnh Vô Nê liếc mắt nhìn Húc Họa một cái, nàng nói: “Khi này ta đứng trên đỉnh núi, thấy trong thôn có một khu nhà lớn cửa đỏ, lệ khí dâng cao tận trời. Đây là sân nhà ai?”

Mọi người ngẩn ra, ánh mắt lập tức né tránh, thấp phần khả nghi. Tịnh Vô Nê thấy vậy trầm giọng quát: “Các người nếu lại định lừa gạt, thì ta cũng không khuyên nữa. Hậu quả thế nào các người tự hiểu!”

Kê kia mấp máy cái môi, lúc lâu sau nói: “Đó là... nơi mọi người trong thôn cùng nhau sở hữu. Thôn Giao Chi chúng ta nghèo như vậy, làm gì có ai đủ tiền mua tòa nhà lớn đó...”

Tịnh Vô Nê thuận miệng hỏi ngay: “Xây để làm gì? Làm từ đường?”

Hần nhanh chóng gật đầu: “Đúng đúng, tuệ nhân tiên trưởng sáng như đuốc, tòa nhà này đúng là được xây để thờ cúng tổ tiên.”

Húc Họa nói: “Mọi người ở thôn này nghèo đến không có gì ăn, cũng không thấy bao nhiêu phụ nữ, trong khi trẻ con lại nhiều. Nữ nhân trong thôn ở đâu?”

Người thôn dân tức khắc thay đổi sắc mặt, mắt một lúc lâu mới trả lời: “Tiên trưởng nếu đã đến đây trợ giúp chúng ta, liền mong bắt được yêu quái là đủ. Vợ của bọn ta không rành thế sự, không hiểu quy củ, chỉ sợ làm mất lòng tiên trưởng, cho nên không ra gặp khách.

Húc Họa đi đến tàng cây hoa hòe, khí đen ở nữ thi sau khi bị đào càng thêm sẫm màu. Có điều nó bị nhốt trong pháp trận, không có bay ra ngoài.

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Thiên Cù Từ, cười nhẹ nói: “Lấy vụ này để cho đệ tử ngoại môn thực hành, hình như có hơi quá.”

Thiên Cù Từ quần áo nghiêm chỉnh sạch sẽ, hiển nhiên đã dùng pháp quyết tinh tế làm sạch. Nghe nàng nói vậy thì bảo: “Hành tẩu tám phương, cũng nên gặp qua nhân gian. Không ngại.”

Húc Họa vì vậy đáp: “Được rồi.” Nàng nhìn một lượt đám đệ tử, đột nhiên trước mắt mọi người, một bức tường nước xuất hiện, đem tòa nhà màu đỏ kia kéo lại gần. Đệ tử ngoại môn hít sâu một hơi, quả nhiên đại sư về Trần tu, im lặng bày trận từ lúc nào không biết.

Nàng cao giọng nói: “Tòa nhà này chắc là để trong thôn dùng lúc cưới vợ có phải không? Bởi vì thôn Giao Chi này nghèo quá, không có nương nào tình nguyện gả vào, cho nên các người mới cùng xây cái tòa trạch này, đợi nhà nào cần cưới vợ, thì kêu là trạch viện nhà mình. Khiến những cô gái ở xa không biết, tin là thật, tưởng lang quân tương lai là phú hộ, cho nên mới đồng ý cưới gả, ta nói đúng chứ?”

Thôn dân kinh ngạc đến ngây người, còn muốn phản biện lại, nhưng thấy nàng một lời chắc chắn thì không dám nói đối nữa. Chư đệ tử xung quanh ồn ào, một thôn dân đang đứng đó vây xem nhìn không được kêu lên: “Tiên trưởng, ngài bắt yêu thì cứ bắt yêu, quản chuyện này làm gì?”

Húc Họa đáp: “Vạn sự trên thế gian đều có nhân quả. Các người giấu diếm nguyên nhân, làm sao chấm dứt được hậu quả?”

Ngữ khí người đó bắt đầu nóng nảy: “Thì cứ để các ngài giải quyết không được sao? Xem ra Cửu Uyên Tiên Tông gì đó cũng chỉ là cái danh mà thôi!”

Tĩnh Vô Nê cá giận: “Câm miệng!”

Người thôn dân đang tức đến thở không ra hơi kia, trên người hần lập lòe khí đen, hiển nhiên cũng là một người từng đến miếu cầu tài, hần lớn tiếng: “Chẳng lẽ không phải sao? Các người luôn mồm kêu trăm yêu trừ ma, hiện giờ yêu ma ngay dưới mắt các người giết người rồi đó! Chúng ta chết nhiều người như vậy, các người còn ở đây trách này trách nọ, chúng ta thờ phụng Cửu Uyên thì có ích lợi gì?”

Thiên Cù Từ đang đứng một bên, thôn dân không biết thân phận của hắn, còn hắn nghe chửi xong sắc mặt cũng vẫn như thường. Húc Họa ngược lại có chút bội phục người này, nghe hắn nói xong liền hỏi ngược: “Người luôn mồm kêu thờ phụng Cửu Uyên, vậy tiên sinh cho ta hỏi, người mỗi năm có dâng lên Cửu Uyên Tiên Tông chút ngân lượng nào không?”

Người nọ tức khắc nghẹn lời – hắn lưu lạc nghèo khổ tới cái thôn này, ngân lượng đâu ra mà cúng phụng? Dẫu vậy vẫn cực nhanh lớn tiếng đáp trả: “Chúng ta ở cái thôn này cơm áo còn không đủ, làm gì có dư dống bạc nào?”

Húc Họa: “Nói cách khác, thờ phụng mà người nói, kỳ thật cái gì cũng không làm.”

Hắn ta mặt nóng đỏ bừng: “Ta... Chúng ta nhớ kỹ trong đầu các tiên trưởng là người tốt!”

“Gặp nguy thì xin giúp đỡ, hơi không hợp ý liền lập tức làm phản chối bỏ, vậy cũng gọi là thờ phụng?”

Người nọ tựa hồ thấy đuối lý, nhưng vẫn như cũ tiếp tục cãi chày cãi cối: “Các người đều là tiên nhân, chẳng lẽ còn ham muốn tiền bạc hay sao? Chẳng lẽ chúng ta không có tiền bạc phụng dưỡng các người, liền không đáng để được thương xót sao? Nếu như vậy, các người có khác gì mấy con yêu ma chứ?”

“Thương xót? Tốt lắm, người cũng hiểu hai chữ này.” Nàng chỉ chỉ vào nữ thi dưới cây hòe, “Cô nương này bị lửa gả tới đây phải không?”

Hắn bức mình: “Lừa? Cô ta nếu không phải vì hám lợi, muốn mình được gả vào nhà giàu thì bị lừa kiểu gì? Cô ta vốn dĩ chính là mộ đàn bà tham hư vinh, bị lừa cũng xứng đáng! Nếu cô ta không tham lam, giữ mình trong sạch, làm một nữ tử thật tốt, tự nhiên cũng sẽ không bị tiền tài mờ mắt! Chúng ta là giáo huấn một mộ đàn bà tham lam thì có gì sai chứ?”

Chung quanh vang lên tiếng hít sâu, những đệ tử ngoại môn nhà giàu hiển nhiên cũng kinh ngạc.

Húc Họa hỏi: “Vì tham tiền nên chết ư?”

Thôn dân cá giận: “Không nên sao?”

“Vậy những kẻ cầu tài với thần phật, cũng nên chết sao?”

Bọn họ ngấy người, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Nhưng... chúng ta không giống vậy, chúng ta chỉ mong cuộc sống tốt hơn chút, cũng không biết là sẽ chết...”

“Các nàng kia cũng chỉ là mong cuộc sống tốt hơn, cũng không biết cái giá phải trả là tuổi già sống không bằng heo chó. Có gì khác các người?”

Từng câu từng chữ hữu lực, những kẻ thôn dân vậy xem đột nhiên phát hiện bản thân mình cũng giống như loại đàn bà bị cho là ham hư vinh kia. Nhưng ngay lập tức liền có kẻ la hét ầm ĩ: “Ý cô là muốn chúng ta thả vợ chạy hết hả? Mơ tưởng!”

Một người nói, lập tức có đám khác phụ họa: “Không được, tuyệt đối không được!”

Tên lúc ban đầu nói chuyện hình như là thôn trưởng, hần thấp giọng: “Các tiên trưởng, chuyện này thật sự không được. Thả các nàng ra, thôn Giao Chi sau này còn ai dám gả...”

Chư đệ tử chỉ cảm thấy lạnh cả người, Đường Khắc nói: “Loại người như các người cũng dám cầu xin chúng ta giúp đỡ?”

Không ai nói gì, nhưng chắc chắn không phải mình hắn nghĩ vậy. Có người nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tĩnh Vô Nê nhìn thoáng qua Thiên Cù Từ, thấy hắn không tỏ vẻ gì nên đành nói: “Im miệng, đừng quên mục đích lần này.”

Nhìn đám thôn dân vẫn còn ầm ĩ không thôi, thậm chí còn cảnh giác nhìn họ, đám đệ tử ngoại môn nhà giàu thật muốn chạy về cho rồi.

Húc Họa nhìn về khí đen ngày càng nồng đậm dưới cây hòe: “Tất cả những cô nương ở thôn Giao Chi đều sẽ được Cửu Uyên an trí. Cô hắn đã có nơi tốt để đi, không nên vì những người này mà hóa yêu ma, như vậy chẳng đáng.”

Khí đen tụ lại, vòng theo cây hòe mà đi. Húc Họa quay đầu nhìn Thiên Cù Từ: “Ngài chắc là có thể hóa giải lệ khí của cô ấy?”

Thiên Cù Từ gật đầu, đối với pháp thuật của Phật tu, hắn cũng hiểu được khá nhiều. Oán thể của phạm nhân không tốn nhiều sức để hóa giải. Đầu ngón tay hắn nhẹ điểm, kim quang chiếu vào trận, hắc ảnh nhanh chóng biến tan, để lại hình ảnh một nữ tử dung nhan vô cùng thanh tú.

Nàng ta hướng đến Húc Họa và Thiên Cù Từ mà bái lạy, trong nháy mắt, thân như sương khói, theo gió bay đi.

Editor có lời nhắn nhủ:

1/ Chương này dài quá, đành phải cắt

2/ Cắt chương chỗ này cho nó bí ẩn

3/ Chương sau dài gấp đôi chương này, đúng kiểu “tự mình đa tình” như cái tên, hãy mong chờ nha!

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Tự đa tình (2)

Lúc thấy cô gái hiện hình, những người thôn dân đều sợ hãi, ồn ào cũng nhò lại một phần. Giờ thấy linh hồn cô đã phiêu tán đi, lá gan bọn họ lại to lên, vây quanh đám người Tịnh Vô Nê âm ỉ không ngớt, muốn đuổi bọn họ lập tức rời khỏi núi Giao Chi.

Chư đệ từ tức giận tới dưng hết lòng mảy – hóa ra trăm ma trừ yêu, bảo vệ chính nghĩa không hề giống như tưởng tượng!

Ý cười ôn hòa trên mặt Húc Họa biến mất không còn chút tung tích, nàng lãnh đạm nói: “Đệ tử nghe lệnh, tiến vào thôn Giao Chi, cứu đàn bà con gái trong thôn ra. Nếu còn về nhà được thì cho về, còn không...” Nàng nghĩ nghĩ, nửa đùa nửa thật nói, “Mang về làm thị nữ cũng được.”

Đám đệ tử này giờ nhin giận đầy một bụng, lúc này mặc kệ Thiên Cù Tử có đồng ý hay không, liền lớn tiếng đồng thanh: “Được!”

Thôn dân thấy vậy huyên não càng dữ, thậm chí còn có người lấy đá, gây gộc từ trong núi ra chuẩn bị đánh. Bọn họ ở cái thôn này luôn rất đoàn kết. Tính tới nay, nhà ai cưới vợ cũng đều được những người cùng thôn hỗ trợ lửa gát che đậy. Gặp chuyện, cũng là toàn bộ thôn trang cùng nhau chống trả.

Cho nên dù đã qua nhiều năm, trừ mấy nơi phụ cận nghe được phong phanh chút tin đồn, những chuyện xấu hơn thì chưa từng bại lộ.

Hôm nay nghe Húc Họa nói xong, bọn họ lập tức hề nhau chống đối.

Nàng nhấn mạnh từ chữ lạnh như băng: “Ai chống lại, giết.”

Thiên Cù Tử hơi nhủu mi nhưng chưa nói gì.

Hôm nay tới đây mặc dù chỉ là đệ tử ngoại môn, nhưng đối với bọn đàn ông trong cái thôn này thì vẫn xứng đáng với hai chữ “cao nhân”. Bọn họ rất nhanh đánh thắng, xông vào làng, cứu ra mấy chục người vợ bên trong.

Những nữ nhân này phần lớn bị cầm tù giam giữ, bạo lực gia đình, nhưng khi nhắc đến về nhà mẹ đẻ, thì nhiều người không quyến luyến con cái thì cũng sợ hãi thị phi, bởi vậy mà không về.

Mọi người dờ khóc dờ cười, đành phải cho các cô tiền bạc hoặc an bài đến nhà bạn bè làm việc. Ai cũng hăng hái làm việc thiện, bận rộn đến hơn nửa đêm, vậy mà vẫn bị rất nhiều người trong thôn chửi mắng, nói họ cướp mất phụ nữ, nhất định sẽ bị trời phạt.

Tịnh Vô Nê dờ khóc dờ cười, Húc Họa đứng một bên đợi mọi người làm xong chuyện mới bày tỏ: “Giàu nghèo không phải ranh giới thiện ác, khắp nơi trong nhân gian đâu đâu cũng chứa tạp niệm. Mọi người chưa từng bị nhúng chàm, chắc chắn sẽ gặp phải vài việc khiến bản thân hoài nghi tín ngưỡng, thay đổi mục đích ban đầu. Rằng chúng ta rốt cuộc đang giúp đỡ loại người nào? Đang rửa oan cho ai? Chúng ta trăm yêu trừ ma, rốt cuộc có phải là trăm yêu thật không, cuối cùng đã nhận được cái gì?”

Thần sắc nàng ôn hòa vui vẻ, từng chữ trong sáng thấu hiểu: “Thanh kiếm dù ngộ đạo, cũng chẳng chặt được sự ác lòng người. Nhưng có thể xem nó như gương để nhìn lại bản thân, đường đi có xa xôi hay nặng nề bao nhiêu, khó khăn hay trắc trở cách mấy, cũng vẫn được giữ đôi mắt cương trực, bụng sáng như trăng.”

Nàng vỗ nhẹ vai đệ tử trước mặt: “Con đường chúng ta chọn chưa chắc sẽ đem lại vinh quang hay yêu mến, nhưng vẫn nguyện cầm chắc kiếm trong tay, bảo hộ chúng ta tâm như trăng sáng. Một mục hướng đạo mà đi, phải hết bụi trần, đừng để biến thành những linh hồn chìm trong bùn nhơ mà chúng ta xem thường.”

Thiên Cù Tử vẫn y nguyên không nói, nhưng rất nhiều năm sau, hắn vẫn hồi tưởng lại hình ảnh Húc Họa khi đó.

Mọi nhan sắc trên cõi đời này, đều phải chịu thua vì nàng.

Húc Họa kết thúc mỹ mãn khóa học thực hành hôm nay, Tịnh Vô Nê đưa đám đệ tử trở về trai Tầm Nham. Mặc dù trong lòng vẫn còn đầy lửa giận, nhưng mọi người đều cố gắng thoát khỏi cảm xúc đó.

Con đường theo đạo dằng dặc vô biên, sớm hay muộn tâm hồn cũng sẽ nên chai sạn, bấy giờ trải qua sớm một chút cũng không có gì xấu.

Húc Họa đi giữa đám đệ tử, Hương Manh cùng Đường Khắc vây quanh nàng hỏi lung tung rất nhiều, hai vị tiểu công tử này trong đám đệ tử ngoại môn năm nay có gia thế cao nhất. Có hai người bọn họ ở cạnh, những đệ tử khác liền không tới gần Húc Họa nữa.

Thiên Cù Tử đi đầu, bên tai nghe thấy nàng đang kiên nhẫn trả lời, trong lòng không vui nhưng ngoài miệng lại không thể nói. Thân là chương viện, ngay cả một cái nhìn cũng cần có lý do.

Mà mọi người Cửu Uyên Tiên Tông khi nhận thấy Thiên Cù Tử đột nhiên cao lên ba tấc, ánh mắt đều có chút quái dị.

Hắn một khúc gổ ngàn năm, tự nhiên để ý tới ngoại hình, chỉ sợ đã có gió xuân quét tới.

[Truy cập “Trúc Hiền Thanh Băng để đọc truyện trên website chính chủ]

Đối với các loại ánh mắt dò xét, Thiên Cù Tử vẫn giữ nguyên trầm mặc.

Ngày tiếp theo, chín chương viện Cửu Uyên nhận được báı thiệp từ Giang Hà kiếm phái. Lần trước Thiên Cù Tử tự mình ra tay bắt tiền chương môn Giang Hà kiếm phái Hạ Tâm Bích, toàn bộ kiếm phái liền lâm vào khủng hoảng.

Bây giờ Hạ Tâm Bích đã bị xử tử, bọn họ đương nhiên mong được Cửu Uyên tha thứ, chương môn tương lai của bọn họ, dù thế nào cũng muốn được Cửu Uyên tán thành. Giang Hà chỉ là một môn phái nhỏ, tuyệt đối không thể đắc tội với một đại tông Huyền môn được.

Thiên Cù Tử không thể không đi, nếu hắn không đi, chỉ sợ Giang Hà kiếm phái sẽ bất an, không chừng còn sinh ra thị phi.

Đến không chỉ có mỗi tám thiệp mời này, khi trời sắp sáng, liền có một khí tức cường đại tiến gần rùng rợn Trúc.

Đó chính là đám người Ngọc Lam Tảo, Bất Động Bồ Đề cùng Mộc Cuồng Dương.

Mộc Cuồng Dương mặc kệ Thiên Cù tử đồng ý hay không mà bá vai hắn, nói: “Lần trước Hạ Tâm Bích động sát tâm với đệ tử của ngươi, Giang Hà kiếm phái bây giờ có lẽ chỉ có

ngươi mới là người cần mới nhất. Bất quá chúng ta là bạn tốt, cùng chung chí hướng, nên sẽ cùng ngươi đi đến nơi, về đến chốn vậy.”

Thiên Cù Từ chau mày: “Giang Hà kiếm phái cũng là một thế lực trong Huyền Môn, đồng đạo đã mời, chúng ta tất nhiên nên tới. Mộc chương viện xin hãy buông tay.”

Mộc Cuồng Dương chợt cười to như chuông kêu: “Sao ngươi tự dưng cao lên vậy? Này... Lão cùi khô ngàn năm ngươi tự dưng để ý tới ngoại hình, không phải là tự dưng phun trào xuân tâm đó chứ?” Thiên Cù Từ nghe vậy nhăn nhó, cô lại cười đến đen tối, dùng sức vỗ vỗ bả vai hắn, “Ta nhớ ngươi vừa mới xuất quan, thương thế đã tốt lên chưa? Nếu chưa tốt, thì để gia ôm ngươi?”

Mộc Cuồng Dương là một Đạo tu tuyệt đỉnh, tiện tay cũng có thể nện đổ tường. Tất cả pháp trận hộ thân của Thiên Cù Từ đều dồn lên bả vai, Tái Sương Quy từ xa thấy cô hành hạ trò cưng của mình liền trầm giọng nói: “Vân Giai, còn không mau qua chào Mộc chương viện?”

Hề Vân Giai sau lưng ông đành phải đau khổ tiến lên thì lễ: “Mộc...Mộc chương viện.”

Mộc Cuồng Dương tự dưng thấy một mầm non tươi xanh, liền lập tức buông Thiên Cù Từ ra, vù một cái đến gần: “Tiểu Vân Giai, đạo này công pháp tu luyện thế nào rồi?” Cô vượt vuốt cầm Hề Vân Giai, lại xoa xoa bóp bóp cánh tay hắn, “Hôm nào ngươi tới Đạo tông, để sư thúc dạy bảo ngươi một chút nào.”

Hề Vân Giai chỉ cảm thấy tay như bị kim sắt vận kéo, nhưng không dám phản kháng, lòng mày mi mắt run rẩy, như thể sắp khóc tới nơi.

Trẻ nhỏ không có tội!

Hề chương viện đau lòng đỏ đê, than nhẹ một tiếng: “Đã có việc quan trọng thì nên lên đường sớm.”

Mộc Cuồng Dương lúc này mới buông tha cho đại đệ tử đáng thương, quay đầu bá vai Thiên Cù Từ nói: “Ta nhớ lần này ngươi bị thương, vậy mà một nữ nhân hiểu chuyện bên cạnh cũng chẳng có. Ta biết nữ tu trong Tiên môn rất hiếm ai xứng đôi với ngươi, nhưng có một người rất thích hợp, còn đang đứng trước mặt ngươi nữa...”

Cô trắng trợn tự khen chính mình một phen, Thiên Cù Từ mi mắt run rẩy, vẻ dạm mị bên ngoài sém chút nữa không duy trì nổi.

Cũng may Bất Động Bồ Đề cùng Ngọc Lam Tảo đều ý thức thời gian quý giá, liều mạng tăng tốc Phi Chu, cuối cùng cũng thấy Giang Hà kiếm phái ở trước mặt.

Đề khỏi phiền phức, trước khi đến bọn họ không có báo trước. Lúc bọn họ đang đi trên con đường dẫn vào Giang Hà kiếm phái, thì lại nghe loáng thoáng thanh âm cãi nhau, hơn nữa còn được bịt lại bằng pháp trận ngăn. Mọi người không hẹn mà dừng bước, đều là nhân vật đại tu, đối với pháp trận luôn miễn cảm hơn bình thường.

Nếu là tranh chấp bình thường thì thôi, nhưng đảng này còn lấy cả pháp trận ra che giấu, muốn không lưu ý cũng không được.

Tiền chương môn của kiếm phái đã đến tội, chương môn mới còn chưa chọn được người, rốt cuộc ai ở đây cãi lộn?

Mọi người nhìn nhau một chút, trực tiếp đi hướng về chỗ pháp trận. Càng đi càng không ngờ, phía sau cây ngô đồng hiu quạnh, cảnh khô rớt xuống kêu vang, lại chính là một cái sân sạch sẽ vắng vẻ. Ở đó còn treo mấy cái màn hiệu (*), chính giữa là một chữ “Điện” đập vào mắt.

(*) Màn hiệu: màn treo lúc có tang

Linh đường này, không cần nghĩ nhiều cũng biết linh chủ của ai đặt ở đây – Hạ Tâm Bích.

Kỳ thật, Hạ Tâm Bích không phải người nhát cáy. Dù sao buôn bán Ma Khôi cũng là loại mua bán không vốn to lời, những năm nay Giang Hà kiếm phái chi sớ đã vơ vét được không ít của cải, sinh chính cũng được làm lớn ra mấy lần, hoàn toàn không còn đáng về môn phái nhỏ xúi nghèo nàn thiếu thốn khi xưa.

Giang Hà kiếm phái từ hai trăm môn đồ tới nay đã hùng cứ một phương, thật sự không thể không nhắc tới công lao của Chu Tâm Bích. Trong Tông môn, đại đa số môn nhân đều từng được hắn giúp đỡ, chỉ tiếc vào lúc cuối cùng này, một người đến dâng hương tể bái cho hắn cũng chẳng có.

Nói chung chính là vì không thể chọc vào quyền uy, nên không ai muốn cùng hắn dính dáng dù chỉ một chút.

Bốn người nhìn thoáng qua linh đường, liền nghe thấy tiếng nữ tử vì giận mà bật khóc: “Cha ta xương cốt chưa lạnh, ngươi lại làm chuyện cảm thù như thế, rốt cuộc có phải người nữa hay không?”

Giọng nam trả lời: “Thời đại, cha cô chết rồi, cô không biết ông ta đắc tội với ai ư? Là Hề chương viện Cửu Uyên Tiên Tông được chưa! Cô làm ơn đừng có ra vẻ kiêu cách thiên kim tiểu thư đáng tôn đó nữa! Nếu chẳng vì ta có hôn ước với cô, thì một ngón tay cô ta cũng không thêm đụng.”

Người nữ cả giận nói: “Quý Kiều Sương! Huyền môn có quy củ, vợ con không liên quan! Cha ta phạm sai lầm, cũng đã chịu trừng phạt, ta hà cớ gì lại phải chịu liên quan? Hôn ước này chính là chủ ý của sư bá, nhưng ông ta có quyền gì mà đòi quyết định chuyện chung thân đại sự của ta? Ta căn bản không hề đồng ý! Ngươi rút đi!”

“Cô không đồng ý?” Giọng nam cười lạnh, tiếp đó truyền đến một trận tiếng áo lụa bị xé rách, “Bọn họ vì đề tranh chức chương môn mà hận không thể lập tức đuổi cô ra khỏi cửa. Chẳng phải cô đang nghĩ vì sao đột nhiên toàn thân vô lực, còn ta đột nhiên xuất hiện ở đây ư?”

“Ngươi! Không được... Cha ta xương cốt chưa lạnh, các người sao có thể lấy cha ta ra làm... Cầm thú! Đồ cầm thú!” Giọng nữ tràn đầy vẻ không dám tin.

Giọng nam kia cười to: “Đến lúc này mà cô còn không biết lấy lòng lão tử để được hưởng lợi nữa, đúng là ngu xuẩn.”

Bốn vị chương viện nhũ mày, Ngọc Lam Tảo nói: “Một người là con gái của Hạ Tâm Bích, Hạ Chi Lan. Còn người kia... là con trai của Quý cung chủ Bốc thiên cung.”

Hắn không nói thêm, mà thực ra cũng chẳng cần nhiều lời. Hạ Tâm Bích chết rồi, Giang Hà kiếm phái nói hắn đắc tội với chương viện của Cửu Uyên, xem hắn là tội phạm tổn hại đến kiếm phái, hận không thể mau mau phân rõ giới tuyến. Con gái của hắn Hạ Chi Lan không thể nghi ngờ chính là chậu nước bẩn mà bọn họ nóng lòng muốn tạt ra ngoài gấp.

Chẳng quan tâm cô đang chịu đại tang, mà đã vội vàng quyết định việc hôn nhân đại sự thay. Thậm chí vì đề phòng ngừa cô phản kháng, còn sắp đặt pháp trận, nhốt cô cùng Quý Kiều Sương vào một chỗ. Mục đích là gì, cũng chẳng cần nhiều lời đã hiểu.

Ngọc Lam Tảo vừa dứt lời, liền thấy mặt hoa một cái, Bất Động Bồ Đề đã biến mất không thấy tăm hơi.

Pháp trận ở linh đường lập tức bị một quyền đánh nát. Cuồng phong không có gì ngăn trở ập đến, Quý Kiều Sương vừa ngẩng đầu, liền bị một quyền đập thẳng vào mặt. Trong đầu hắn “ong” một tiếng lớn, cả người bay ra ngoài, rơi vào đồng nước bẩn, bất tỉnh nhân sự.

Hạ Chi Lan chỉ thấy cuồng phong đang nhắm ngay mặt mình mà bay đến, khoảnh khắc tưởng mình sắp bị đập tan nát rồi, thì một sức mạnh kéo cô rơi vào một thân mềm mại, chính là

lồng ngực một người.

Chóp mũi đưa đến mũi đàn hương, cuồng phong kia chỉ lướt qua gò má, cho nên không bị thương chút nào. Trong đầu Hạ Chi Lan một mảnh hỗn độn, lúc lâu sau ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy người ấy đang cầm một chiếc chùy hàng ma. Trên chùy khắc tên “Từ Bi Thần Dược”, bên trên cái chuông vàng, tiếng chuông kêu như thể gặp gió nhẹ chứ chẳng phải là cuồng phong.

Hạ Chi Lan ngây người, bản thân còn tựa trong ngực hắn, cánh tay cầm chùy của hắn chỉ quấn nửa vòng eo cô, thuần túy là bảo vệ, không hề chạm vào da thịt. Kinh khí hộ thân hắn bảo vệ cô khỏi cuồng phong bão táp, thân hình hắn như núi lớn, mặc cho trọc khí cuồng thổi, góc áo cũng chẳng mảy may rung động.

Thiên Cù Từ khẽ nhủ mảy, lập tức không dấu vết cách xa Hạ Chi Lan. Ngọc Lam Tảo thì thào vào tai Bất Động Bồ Đề: “Lấy bạo lực thu phục người sẽ làm ảnh hưởng xấu đến tu hành đó!”

Mộc Cuồng Dương nói: “Đúng vậy, để người xuất gia động chân động tay, trông thiếu khí chất.”, lại rút thanh đao dài sáu thước Càn Khôn Nhật Nguyệt ra, “Trực tiếp chém chết hay hơn.”

Ngọc Lam Tảo vội gờ tay ngăn cản, Thiên Cù Từ tiến lên đá Quý Kiều Sương một cái. Bất Động Bồ Đề khi này chỉ bằng một quyền đã đem pháp bảo hộ thân của tên công tử Bốc thiên cung nghiền thành bột mịn, hiện giờ Quý Kiều Sương chẳng khác chi một đồng nhào nhọt bần thủ, bốc mùi tanh hôi.

Thiên Cù Từ nhủ mảy, đối với Bốc thiên cung vẫn muốn để lại chút mặt mũi, nói với hắn ta rằng: “Người may mắn cưới được Hạ cô nương, đáng lý nên tôn trọng bảo vệ, Bốc thiên cung cũng coi như danh môn chính phái, không nên làm mất mặt Tiên môn mới phải.”

[Vào “Trúc Hiên Thanh Băng” để ủng hộ editor nhé]

Mặc dù giọng nói hắn ôn hòa trầm tĩnh, nhưng mang nặng phong thái uy nghi. Trên thân áo bào hắn, chín đầu hoa văn đen giao hoa tung hoành, hỗ trợ lẫn nhau, cuộn lại thành hình con cá kinh, ám chỉ chín mạch Cửu Uyên gồm Chỉ thủy, Lưu thủy, Lạm thủy, Ốc thủy, Qủy thủy, Ung thủy, Khiên thủy cùng Phỉ thủy.

Bên hông hắn đeo ngọc bội Âm Dương Song Ngư, sau lưng đeo đàn tranh cùng bảo kiếm.

Quý Kiều Sương có mù cũng đoán được hắn là ai. Huống chi một quyền sấm sét của Bất Động Bồ Đề cũng đủ khiến hắn sợ cả đời. Bốn vị chương viện Cửu Uyên Tiên Tông đều ở đây, một cái Bốc thiên cung còn chẳng đáng sợ lông gà, hắn đâu còn dám giao biện, chỉ có thể cuống quýt dập đầu thưa vâng.

Thiên Cù Từ nói: “Đi đi.”

Đợi đến lúc Quý Kiều Sương rời khỏi, Hạ Chi Lan mới quý xuống khấu tạ. Bất Động Bồ Đề hỏi: “Hôn sự này ngươi không nguyện ý, vậy sao còn phải gả?”

Hạ Chi Lan cúi đầu, lúc lâu sau đáp: “Ta...” Một chữ vừa kêu, hốc mắt liền ửng đỏ, dù thế nào cũng mở miệng ra nói thêm được gì. Cha cô đắc tội với chương viện Cửu Uyên, còn cô biến thành con gái của tội thần, từ thiên đường rơi xuống địa ngục chỉ trong một ngày ngắn ngủi.

Ngọc Lam Tảo nói: “Được rồi, dẫn đường cho bọn ta, mặc dù Hạ Tâm Bích tội ác tày trời, nhưng cũng là một người can đảm, chớ làm phiền đến linh tiên của hắn nữa.” Đương nhiên can đảm, người bình thường làm gì có ai dám hạ sát thủ đối với Hề Vân Thanh chứ?

Hạ Chi Lan vừa lo lắng, vừa bất an thoáng qua Thiên Cù Từ – đây chính là người mà phụ thân cô đắc tội, khiến chỉ trong một đêm, cha cô từ chương môn một phái biến thành tội đồ. Cô và nẫu thân đã thất vọng vô cùng.

Hạ Chi Lan đứng dậy, thi lễ với các chương viện rồi dẫn họ ra nội đường.

Thân phận của Hạ Tâm Bích không chịu nổi bối vị kia dâng hương cho, cho nên bọn họ chỉ đứng viếng bên ngoài, coi như đã hoàn thành lễ nghi. Ra khỏi linh đường, Bất Động Bồ Đề hỏi: “Ngươi cùng Hạ Tâm Bích không ngờ còn kéo thù tới tận đây.”

Lời hắn đương nhiên là nói cho Thiên Cù Từ, nhưng thật ra tất cả mọi người đều biết, thân phận địa vị họ như vậy, đối với kẻ như Hạ Tâm Bích còn có nỗi thù oán gì? Quả nhiên Thiên Cù Từ chau mày, đáp: “Không đến mức vậy.”

Bất Động Bồ Đề nói: “Huynh môn có lệnh, tội không liên quan đến vợ con. Chuyện bất bình này Cửu Uyên chúng ta không để tâm được sao?”

Ngọc Lam Tảo tiếp lời: “Quản gì được? Hạ Tâm Bích là việc của Thiên Cù Từ, trong khi Hạ Chi Lan là việc riêng của Giang Hà kiếm phái.”

Bất Động Bồ Đề đáp: “Việc nhà cũng là chuyện thiên hạ, tại sao không thể quản?”

Ngọc Lam Tảo nói ngay: “Còn hỏi tại sao? Hay là ngươi đi cưới người ta luôn đi. Ồ...” Hắn tựa hồ cảm thấy mình mới nghĩ ra một cái chủ ý tuyên diệu vô cùng, liền đắc ý nói: “Ta nói ngươi nghe một biện pháp cực hay. Nếu ngươi cưới cô ta, chẳng những Bốc thiên cung sẽ không còn dám gây phiền phức, mà cô ta nhiều khi còn có thể kể nhiệm chức chương môn của Giang Hà kiếm phái nữa. Ngươi khi không vớ được một kiểu thế, chẳng phải quá tuyệt sao?”

Bất Động Bồ Đề mặc kệ hắn, Mộc Cuồng Dương hiểu kỳ: “Nếu hắn cưới vợ thì còn làm chủ được Phật tông à?”

Ngọc Lam Tảo đáp: “Để hắn làm trước, coi như khơi mào cho đệ tử Phật môn cưới vợ đi?”

Bọn họ vốn dĩ thích đùa cợt, Bất Động Bồ Đề nghe xong cũng không để ý.

Thiên Cù Từ cũng không bận mà với mấy trò đùa kiểu này, lát sau có mấy người ứng cử chức vụ chương môn của Giang Hà kiếm phái đến đón, bốn người bọn họ lập tức trở về về mặt nghiêm trang.

Linh đường, thời điểm trời còn chưa sáng.

Hạ Chi Lan trông coi quan tài phụ thân, vừa đốt tiền giấy vừa khóc sung vù mắt. Đột nhiên, bên tai vọng đến tiếng chuông reo. Cô kinh hãi tưởng mình nghe nhầm, nhưng vừa quay đầu lại, liền thấy Bất Động Bồ Đề đang đứng tại chỗ cửa ra vào. Hạ Chi Lan giật mình đứng dậy, liên tục hành lễ: “Tôn giả.”

Bất Động Bồ Đề nói: “Nhân sinh là bể khổ, nhưng chỉ cần giữ lòng trong sạch, thì nhất định có thể vén mây tìm trăng. Ta truyền cho ngươi chín thức Bồ Đề chân pháp, ngộ được bao nhiêu, đều phụ thuộc tạo hóa.”

Dứt lời, thật sự đem chín thức diễn luyện một lần. Mặt trời chưa mọc, ánh trăng soi chiếu. Cà sa của hắn như mây như khói, vô cùng phiêu dật, tự thân phát ra vẻ trang nghiêm, cực kỳ khác biệt người thường.

Hạ Chi Lan thuở nhỏ đi theo phụ thân, căn bản về thuật pháp coi như vững vàng. Mặc dù trong lòng cô còn kinh sợ lẫn nghi ngại, nhưng vẫn ghi nhớ lại yếu quyết.

Chín thức biểu diễn xong, cô đang định nói lời cảm tạ, thì đột nhiên búng tỉnh khỏi giấc mộng.

Ánh mặt trời sớm mai đập vào mắt, lĩnh đường lạnh lẽo, lấy đầu ra một Bất Động Bồ Đề?

Sau ba ngày, Hạ Chi Lan kiên quyết muốn hủy cuộc hôn nhân với thiếu cung chủ Bốc thiên cung.

Đây cũng chẳng phải cái gì khó lòng, và cũng chỉ là việc tư giữa hai môn phái nhỏ mà thôi. Nhưng chuyện ngay sau đó mới bắt ngờ – Hạ Chi Lan vốn dĩ tu vi chỉ dưới hạng trung đẳng, lúc đánh nhau với tên thiếu cung chủ đang thẹn quá hóa giận, không ngờ lại xuất ra Bồ Đề chân pháp!

Mà Quý Kiều Sương cũng không quên, lúc kia ai là người đã giải vây cho cô ta.

Không cần mấy ngày sau, Tiên môn bắt đầu dấy lên đồn đại, giữa Bất Động Bồ Đề và Hạ Chi Lan nhất định có một mối quan hệ khó nói.

Lời đồn càng truyền càng nhiều dị bản, nhưng tóm gọn lại là trong chiêu thức của Hạ Chi Lan, không thể giấu được có dấu vết của Bồ Đề chân pháp.

Ngọc Lam Tảo cùng Mộc Cuồng Dương ban đầu còn cần hỏi dư luận xem kịch, nhưng sau đó liền có chút đứng ngồi không yên. Ngọc Lam Tảo vừa châm trà cho Bất Động Bồ Đề vừa nói: “Đại sư, người không phải đã làm chuyện gì khó nói với người ta đó chứ? Ta nói, người làm cũng được, nhưng cũng không nên để lại dấu vết rõ ràng như vậy a! Người truyền cái gì không truyền, lại đi dạy Bồ Đề chân pháp! Người làm vậy rồi ai tẩy trắng nổi nữa?”

Bất Động Bồ Đề nhấp một ngụm trà thơm, đáp: “Thời gian không nhiều, chỉ có Bồ Đề chân pháp là dạy nhanh nhất. Huống chi đời là bể khổ cuộn cuộn, nếu có thể cứu được một người, thì ta cũng sẽ không bận tâm đến khen chê người đời.”

Mộc Cuồng Dương vỗ vỗ vai hắn: “Đúng là cao thượng! Người không bận tâm thị phi, vậy Cửu Uyên Tiên Tông thì tính là gì?”

Bất Động Bồ Đề khẽ thở dài một hơi: “Nếu chỉ vì hư danh mà không cứu độ chúng sinh, thì Phật nào mới có thể làm được?”

Giới luật của Phật tu cực kỳ nghiêm ngặt, Cửu Uyên Tiên Tông lo nghĩ rất nhiều, ngay cả Tái Sương Quy cũng phải cùng Phật tông đại trưởng lão Phạm Liên mật đàm nhiều lần. Đương nhiên không thiếu biện pháp làm sáng tỏ chuyện Hạ Chi Lan, nhưng rồi sẽ có bao nhiêu người tin? Lỡ như càng tỏ càng đen thì phải làm thế nào?

Mà Hạ Chi Lan nhờ học được Bồ Đề chân pháp, tình cảnh sau này hoàn toàn thay đổi. Những người từng đi theo Hạ Tâm Bích sau khi quan sát rõ thị phi, đã bắt đầu ủng hộ cô lập môn hộ mới.

Hạ Chi Lan cắn răng, mặc kệ thế diện Nhậm chương môn mới của Giang Hà kiếm phái, tự lập nên Giang Hà khí tông.

Chương môn đương nhiên không chịu, ngay vào ngày thành Giang Hà khí tông tuyên bố thành lập, hẳn dẫn người mang danh nghĩa “trừ phản nghịch” đến. Mắt sắp thấy một trận đổ máu, thì Âm Dương Viện của Cửu Uyên lại bất ngờ gửi thiệp mời cho khí tông nọ.

Nhận được thiệp “Ngân Thiềm Ngọc Hoa Yên” đại biểu cho việc được Âm Dương Viện thừa nhận, chớp mắt sóng yên biển lặng. Giang Hà kiếm phái không dám hành động thêm nữa.

Mà những lời đồn về Hạ Chi Lan cùng Bất Động Bồ Đề ngày càng khó phân biệt thật giả. Trước mắt thì xem ra, nàng ta còn có một mối quan hệ khó nói với Thiên Cù Từ nữa!

Thiên Cù Từ thân là chương viện Âm Dương, còn là bạn tốt lâu năm của Bất Động Bồ Đề, nhiều khi cũng là vì hắn biết được vài chiêu thức của Bồ Đề chân pháp nên mới truyền lại cho Hạ Chi Lan cũng không chừng.

Lập tức, trong Tiên môn lại ngập tràn nghị luận.

Và thế là chuyện Hề chương viện đột nhiên cao lên vài tấc lại lần nữa bị lôi ra bàn tán trong những dịp trà dư tửu hậu.

Xem ra vị này không bận tâm tới thân phận Huyền môn đại năng nữa, thật sự đã động phạm tâm rồi. Chắc chắn.

Sự tình về chương viện Âm Dương, trai Tâm Nham đương nhiên hứng thú chi nhiều hơn chứ không ít. Sau học đường, Húc Họa coi dây mây xanh như xích đu mà đưa đẩy, bên cạnh nàng là Đường Khắc cùng Hường Manh, sau lưng còn có một nam tu nữa. Trai Tâm Nham đúng như tên gọi, được xây trên một khối nham thạch lớn. Nàng lúc này đang ở ngoài rìa, Hường Manh và Đường Khắc thì đang thử dây góc cây, trong khi nàng đu đưa xích đu.

Hóa ra là nữ nhi của Hạ Tâm Bích. Khôi Thủ nhẹ nhàng thở dài một hơi, suýt nữa đã tự mình đa tình rồi.

“Nghe nói Hề chương viện chỉ mới gặp Hạ Chi Lan một lần, chuyện này có thật không vậy?” Một nam tu nhỏ giọng hỏi.

Đường Khắc nhanh miệng đáp: “Vị Hạ tiểu thư kia đúng là lợi hại thật, một đêm liền ăn xong chương viện của chúng ta.”

Đám người thấp giọng cười, cảm thấy bất quá về chương viện nhà mình rất ư kích thích. Khôi Thủ khẽ nhấp một hớp linh thủy, vài lọn tóc bị gió thổi bay, hơn phân nửa tạt qua nửa sườn mặt bên kia. Nàng một thân y phục trắng tinh ngồi trên xích đu, trong sáng đến chói mắt.

Húc Họa nghe bọn họ xong thì bảo: “Có những người bên nhau đến già vẫn thấy mới mẻ, lại có kẻ chỉ yêu đương được vài hôm đã hết hứng thú. Trong chuyện nam nữ, thời gian không quan trọng.”

Đường Khắc nghe vậy, liếc vợ nàng một cái, sắc mặt ửng đỏ. Hường Manh cũng hơi ngại ngùng, cho nên lên tiếng đổi chủ đề: “Cũng không biết cô ta yêu điệu tới mức nào, mà lại có thể khiến chương viện chúng ta vừa gặp đã thích.”

Húc Họa cười khê: “Ừa, tính cả Huyền môn, chọn ra người tu vi cao nhất thì mới khó. Nhưng nếu nói kẻ nhạt nhẽo nhất, chương viện các người khẳng định là số một. Hẳn là lão nam nhân an phận thủ thường nhất, phẩm vị có thể cao đến đâu chứ?”

Hề chương viện ẩn trong một nơi khuất gần đó, thỉnh thoảng bị một lời gây thương tích, hết như ám tiễn xuyên tim.

Đau khổ.

Editor: Các chương đầu sẽ được editor sửa lại xưng hô dần dần. Tôi cứ tưởng mấy chương viện đều kiểu già cả các cô ạ, phải sửa đi thôi a...

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Tiểu hài tử đáng ghét

Edit & Beta: Pianvy Kim –

Mấy ngày nay, Thiên Cù Tử không còn tiếp tục đến trai Tâm Nham nữa. Đối với lời đồn về Hạ Chi Lan, hắn luôn giữ im lặng, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận. Tái Sương Quy mấy lần làm bộ vô ý nhắc tới, có điều bị hắn đánh trống lảng nhiều quá nên đành phải thôi.

Ông ít nhiều vẫn có chút nuối tiếc, với thể chất của Hạ Chi Lan, cho dù sau này có thai, hài tử sinh ra vẫn phải tập luyện lại từ đầu, sẽ mất thêm một quãng thời gian dài đằng đặc. Đối với căn cơ Thiên Cù Tử thì thật sự đáng tiếc.

Nhưng ông trước kia cũng từng có một bạn hữu, mặc dù người ấy đã sớm qua đời, nhưng vẫn coi như ông đã từng trải, hiểu được tình cảm nam nữ không thể miễn cưỡng, cho nên không nói gì thêm.

Ngược lại, Bất Động Bồ Đề toàn thân thoát khỏi tin đồn, Phật tông không bị ảnh hưởng xấu nào.

Húc Họa mấy ngày gần đây trôi qua tự tại. Nàng mỗi ngày phải giảng bài, mấy vị chấp sự lên lớp chỉ nói một khắc đồng hồ, để bảo đảm việc học của đệ tử ngoại môn không bị chậm trễ, thời gian còn lại thì khá rảnh rỗi.

Nàng theo phái nuôi thả, nghĩ đến đâu giảng đến đó. Nhưng suy nghĩ kỹ thì sẽ thấy những bài học của nàng không hề tùy tiện chút nào. Nàng từng dạy học ở Họa Thành lâu như vậy, kinh nghiệm giảng dạy so với mấy vị chấp sự phong phú hơn nhiều.

Đệ tử ngoại môn năm nay xem như gặp may, Húc Họa cũng không phiền giảng cho bọn họ – nàng đang nương nhờ linh khí trên núi Dung Thiên mà tu luyện, coi như có qua có lại, dạy học cho đệ tử ngoại môn của Âm Dương Viện.

Nhờ chín linh mạch trên núi Dung Thiên, linh lực của nàng tiến triển thần tốc.

Một đêm, nàng đang ngồi xếp bằng trên giường, để từng sợi linh lực du tẩu trong cơ thể, thấm sâu vào mỗi giọt máu tắc nghẽn thì bỗng dưng ngực nổi lên cảm giác khác thường. Tất cả linh lực giống như một vật gì đó hấp thu, cuộn xoáy một chỗ quanh ngực.

Nàng cau mày lại, ngưng tụ thần thức, sau một lúc tỉ mỉ quan sát, lúc thấy rõ ràng vật kia là vật gì, trong lòng lập tức chấn động.

Là nguyệt tủy!

Sao lại là nguyệt tủy?! Hèn chi ngay cả những được hiệu ngoạn cố như Thần Nữ Lộ cùng máu dâm xà mà còn bị áp chế. Dạng trân bảo hiếm có thế này không thể vô tình chạy vào trong lòng ngực nàng được.

Mà cố tình nàng còn biết vật này vốn là của ai nữa!

Hề Vân Giai đúng chứ?

Mồ lấy vật hộ tâm sẽ để lại tổn hại vô cùng to lớn, lấy tu vi của Hề Vân Giai mà nói, nếu y thực sự đã mổ vật này cho nàng, thì sao có thể vẫn bình yên vô sự được? Lúc trước Thiên Cù Tử đánh nhau với bọn Hạ Tâm Bích, nàng đã tận mắt nhìn thấy Hề Vân Giai.

Y không giống như từng bị thương chút nào.

Ngón trỏ tay phải Húc Họa chạm vào ngực, lấy linh lực thăm dò. Nguyệt tủy bên trong nàng thanh lọc hết tạp chất trong linh lực, đem từng tia mát lạnh đưa đến toàn thân.

Vật hộ tâm không thể mở ra linh trí, cũng không có ý thức riêng. Nhưng vậy mới tốt. Chẳng ai hy vọng trong ngực mình có một thứ cứ rảnh rỗi là lại mở mồm tám nhảm cả. Húc Họa ban đầu định lấy Thần Ma chi tức làm hộ tâm, nhưng về sau gia hỏa này mở được linh trí, nàng không đành lòng diệt bỏ thần thức của nó, cho nên còn lưu đến tận bây giờ.

Húc Họa nắm lấy Thần Ma chi tức đang ngủ gật trên vai mình. Nó bị gật mình tỉnh dậy, đang muốn ồn ào, thì đã bị Húc Họa rót một tia thần niệm vào, lập tức ngậm miệng.

Húc Họa không chút kiêng kỵ dò xét mọi nơi trong pháp bảo, rốt cuộc phát hiện ra bất thường – khế ước của nàng và nó đã bị đổi rồi!

Nàng tập trung niệm lực, cẩn thận xem xét, lúc này mới phát hiện mình đã bị giáng làm thứ chủ. Mà chủ nhân chân chính của nó... Nàng cố gắng nhìn kỹ, trên lạc khoản khế ước là ba chữ rồng bay phượng múa – Hề Huyền Chu.

Thần Ma chi tức không dám thở mạnh, lúc lâu sau mới dám trộm liếc Húc Họa, giống như một con chó nhỏ làm sai.

Hề Huyền Chu – Húc Họa nhớ kỹ ba chữ này, trong lòng nhất thời dậy sóng. Nếu Thiên Cù Tử cứu nàng chỉ vì tộc Ma Khôi còn sống trong Họa Thành, như vậy không cần nghĩ nhiều, nhưng hắn còn mổ lấy nguyệt tủy cho nàng, vậy thì không cách nào giải thích nổi.

Đôi bên hợp tác, mỗi bên đương nhiên phải bỏ ra một phần, thế nhưng nào lại có chuyện bỏ cả tính mạng?

Nàng ra đời đã 500 năm, nhân gian âm lạnh muôn màu đều từng nếm trải, nhưng vẫn nghĩ mãi không hiểu được.

Thiên Cù Tử đường đường là chủ viện một mạch, đưa tay tương trợ đã là cảm ơn, lý do gì còn mổ lấy vật hộ tâm của hắn ra cho nàng?

Nếu nói là hắn đang dùng khổ nhục kế, thì cũng vẫn hơi quá mức trượng nghĩa rồi.

Húc Họa càng lúc càng chìm vào suy nghĩ cùng nghi ngờ. Thần Ma chi tức đem hết quang mang trên người giấu đi hết, biến lại chỉ lớn hơn hạt gạo một chút, lặng lẽ trốn phía sau cổ nàng.

Húc Họa vẫn không phản ứng gì, tiếp tục xuất thần.

Trước đó vài ngày, Thiên Cù Tử đang đi giày cho nàng thì đột nhiên chảy máu cam, thật sự là vì thân thể hần dị thường, nhất thời thất thố ư? Nếu không phải vậy, thì những ngày gần đây, hần luôn tặng linh thủy ra ngoài, liệu có phải có hàm ý gì không?

Nàng lắc đầu, lần đầu tiên trong lòng không thể phỏng đoán ra được nguyên nhân. Mà thêm nữa, chuyện giữa Thiên Cù Tử và Hạ Chi Lan là thế nào?

Càng nghĩ càng rối. Trong lòng tựa như vùng tuyết bị ngựa dẫm đạp, chỉ còn lại một mảnh vùng bùn. Nói tóm lại, chính là lẽ quá dày quá nặng, khó mà báo đáp nổi.

Nghĩ đến báo đáp, gương mặt nàng nổi lên tầng ửng đỏ.

Suy nghĩ như dây rối, nàng dứt khoát định ra ngoài tắm rửa. Nhưng cửa vừa mở, cả người liền sững sốt. Ngoài kia ánh trăng như tuyết, có một người khoác ánh trăng đứng đó, bị nàng đột nhiên mở cửa mà giật mình, cái tay người ấy đang còn nâng giữa không trung, giống như vừa định gõ cửa.

Chính là Thiên Cù Tử.

Húc Họa thềm rên một tiếng, trên mặt chỉ có thể làm bộ mỉm cười, cố nén xấu hổ để không thất lễ: “Hề chương viện đêm khuya đến đây, có chuyện gì quan trọng sao?”

Thiên Cù Tử thả tay xuống, ho nhẹ một tiếng, ánh trăng sáng trắng cũng chẳng thể che được rắng đỏ trên mặt: “Ta...”, hần nhìn xuống đất, vội vàng nói, “Ta cùng Hạ Chi Lan chỉ mới gặp nhau một lần, không hề giống như người ta đồn đại.”

“Ồ?” Mảnh tuyết trong lòng Húc Họa không còn bị móng ngựa chà đạp, mà là bị người biến thành bùn loãng luôn. Không khí rơi vào trầm mặc, nàng đành lung tung đáp: “Ồ... vâng.”

Cho nên người đêm khuya không ngủ, đứng trước phòng ta nửa ngày chỉ để nói câu này thôi? Nàng cơ hồ giả ngu: “Việc liên quan đến thanh danh chương viện, có lẽ phải nên làm sáng tỏ cho bên ngoài biết mới đúng.”

Thiên Cù Tử hơi nghiêng mặt đi, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi luôn vào tay áo,: “Trước mắt không nên.”

Bởi vậy người tới đây là muốn giải thích cho ta?

Nhịp tim Húc Họa tăng nhanh, cảm thấy giữa hai người chỉ có một tờ giấy mỏng, nhẹ tay dẫm một cái cũng sẽ thủng.

Nhưng nàng biết, nếu tờ giấy đó bị dẫm thủng thì sẽ có hậu quả gì.

Thiên Cù Tử giải thích xong mới sực nhớ khi nãy nàng đang chuẩn bị ra ngoài, đành nói: “Trời đã khuya rồi, Khôi Thủ định đi đâu?”

Húc Họa ngậm thở phào nhẹ nhõm: “Ta ra ngoài tắm rửa.”

Thiên Cù Tử nhú mày, hần nhớ rõ ràng đệ tử ngoại môn đều phải múc nước vào phòng tắm rửa, lập tức nói: “Ngoại môn không có bể tắm.”

Húc Họa không để ý: “Đất trời làm giường, sông núi làm chăn.”

Đúng là nàng thường xuyên ra chỗ hoang vắng tắm rửa.

Thiên Cù Tử hơi suy nghĩ, đột nhiên nói: “Trong rừng Khô Trúc có ao sương tên là Lan Hương, nếu Khôi Thủ không ngại...”

Lời sau đó có chút không tiện nói. Hần là một kẻ độc thân, đêm hôm khuya khoắt còn mời con gái nhà người ta qua nhà mình tắm rửa, nghĩ thế nào cũng thấy hơi dâm tục.

Húc Họa đương nhiên chỉ có thể uyển chuyển từ chối, nàng nói khẽ: “Hồ Phi Kính rộng ba mươi dặm, vô cùng hợp với sở thích của ta. Đêm nay trời đẹp, trời tối người cũng yên, ta không quấy rầy chương viện ngủ ngon nữa.”

Thiên Cù Tử đang cảm thấy khi nãy mình đường đột quá, nghe nàng nói vậy thì gật đầu ngay: “Vâng cũng được.”

Nói xong liền rời đi.

Húc Họa nhìn bóng lưng hần, đột nhiên lên tiếng: “Hề Huyền Chu.”

Thân thể Thiên Cù Tử cứng ngắc, chậm chạp quay đầu.

Quả nhiên là hần. Trong lòng Húc Họa thở dài một hơi, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Hôm qua công lực ta vừa khôi phục thêm một chút, mới biết được trong cơ thể có nguyệt tủy. Loại trân bảo này xin hỏi có phải là vật của Hề chương viện hay không?”

Thiên Cù Tử không dám nghe tiếp, muốn nhanh cắt đứt chủ đề nên đáp vội: “Sắc trời đã tối, Khôi Thủ nên nghỉ ngơi sớm.”

Húc Họa không để ý tới hần đánh trống lảng: “Ngài đem vật hộ tâm ra tặng Húc Họa, Húc Họa thật sự được sủng mà kinh. Thịnh tình này của chương viện có lẽ không phải vô tình. Bản tọa trong lòng vô cùng cảm kích, nhưng cũng mong chương viện có thể giải đáp nghi vấn của ta.”

Thấy nàng không chịu buông tha, Thiên Cù Tử cũng không có biện pháp tránh né, nhưng hần biết, một khi hần mở miệng nói, tất sẽ bị nàng cự tuyệt.

Húc Họa có thể hiểu ý hần bao nhiêu? Nàng có thể phân rõ thật giả trong lời nói của hần không? Doanh Trì chắc chắn đã từng nói yêu nàng, “khô nhục kế” của hần so với sự cảm tử của Doanh Trì thì có khác biệt gì đâu?

Cho dù hần có hy vọng cách mấy, nàng cũng sẽ không ở lại Âm Dương Viện, cũng như hần không thể cùng nàng trở về Họa Thành.

Nguyện vọng của hần với nàng, nàng sẽ chấp nhận sao?

Bởi vậy hần tránh đi ánh mắt của nàng, sắc mặt lần nữa đóng băng, rốt cuộc lại biến thành Hề chương viện cao cao tại thượng, thân nhiên nói: “Chỉ là muốn giao hảo với Ma Khôi mà thôi, không có mong muốn gì.”

Lời hần nói tương đối thuyết phục. Hần đã không nói, nàng cũng coi như không biết, vậy chuyện dễ dàng. Húc Họa biết như vậy chỉ có lợi chứ không có hại, nhưng được đối phương thí ân, bản thân lại không thể báo đáp, nghĩ sao cũng thấy cắn rứt.

Nàng chưa từng nghĩ đến chuyện lấy thân báo đáp. Tính đến đêm hôm qua, trong mắt nàng, Thiên Cù Từ từng là một kẻ không có mấy phân càn khôn kính.

Nhưng hẳn luôn trăm mặc nhường nhịn, ngược lại khiến cho nàng mềm lòng.

Nàng thích loại người vì yêu mà cố chấp tranh đoạt như Doanh Tri, vì chỉ có như vậy, nàng mới có thể đón đầu công kích, ăn miếng trả miếng, cuối cùng cắt đứt ân nghĩa, trở mặt thành thù.

Nhưng Thiên Cù Từ thì ngược lại, vô cùng hiền. Hắn hoàn toàn làm theo ý muốn của nàng, sử dụng phương thức tương trợ một không quấy rầy, hai không can thiệp. Tính hắn ôn hòa như nước, suýt nữa khiến người ta quên hẳn có tồn tại, khi phát giác ra thì đã nguy hiểm cận kề.

Nàng không thích loại dây dưa thế này, liền dứt khoát nói thẳng: “Hề chương viện sẽ không có ý với ta chứ?”

Toàn thân Thiên Cù Từ trở nên căng thẳng, thanh âm vậy mà vẫn ấm áp nhu hòa: “Khôi Thủ phong nghi khuynh thế, được làm bằng hữu, Hề mỗ đã đủ vui mừng.”

Thật thông minh.

Húc Họa bất đắc dĩ, chỉ là bạn bè thôi thì cũng được, lập tức xuất ra vẻ mặt bằng hữu thân thiết: “Tối nay trăng thanh gió mát, nếu chương viện không muốn ngủ, thì lát nữa cùng ta xuống núi tìm từ quán nhậu một chút đi, có được không?”

Thiên Cù Từ ngạc nhiên, không biết tại sao nàng bỗng dưng đổi chủ ý, mơ mơ hồ hồ lập tức đáp ứng: “Được.”

Húc Họa nhấc quần áo trong tay lên, thực ra nàng bấy giờ đã có thể sử dụng khư đỉnh rồi, nhưng vẫn thích ôm quần áo như vậy: “Ta đi tắm rửa trước.”

Thiên Cù Từ “ừ” một tiếng, trong đầu hát ca nhảy múa, mắt hờn mắt vía, tự dung buột miệng nói một câu: “Hồ Phi Kính không cho phép nghịch nước.”

...

Cái tên này!

Húc Họa im lặng: “VẬY... ta ra rừng Khô Trúc được không? Chương viện đã xem ta là bằng hữu thì không cần ngại nữa. Cơ mà, chắc ngài cũng muốn thay đồ chứ hả?” Hắn mà mặc bộ quần áo này đi ra ngoài, muốn không bị chú ý cũng khó.

Thiên Cù Từ tìm đập như điên: “Được.”

Gió đêm thổi hiu hiu, Liên Hoành thích thú phủi linh quang màu xanh nhạt lên con đường mòn. Thiên Cù Từ đóng vai Húc Họa mà đi, một đường đưa nàng đến ao sương Lan Hương.

Nước trong ao ấm áp, thoang thoảng mùi thơm, xung quanh không bày biện cái gì hoa mỹ, chỉ có đá cuội trơn bóng đen có trắng có, ướt át tinh tẻ.

Thiên Cù Từ cùng Húc Họa đi tới tận mép ao, Thần Ma chỉ tức ngồi vực – lão nam nhân đi theo chủ nhân ta tới đây làm gì? Muốn nhìn trộm Khôi Thủ ta tắm rửa ả?

Nó uyển chuyển nói: “Chương viện, ta cảm thấy loại hành động Ngưu Lang nhìn lên tiên nữ tắm rửa xong còn trộm quần áo của người ta, rất ư thấp hèn.”

...Cám ơn, người uyển chuyển ghê.

Thiên Cù Từ nắm tay, bắn bay luôn thần trí của nó.

Húc Họa nhìn hắn gật đầu cười một tiếng, trong lòng hắn rơi mất một nhịp, khẽ khàng nói: “Ta... về phòng thay đồ, Khôi Thủ cứ tự nhiên.”

Húc Họa đồng ý, chờ hắn đi xa mới cởi áo xuống nước. Bên trên ao phủ một tầng sương trắng, như mộng như ảo. Thần Ma chỉ tức cực kỳ cảnh giác ngồi lên y phục của nàng, hệt như một con khuyển dữ trung thành.

Thiên Cù Từ đương nhiên sẽ không đến nhìn trộm, hắn thay một bộ y phục ở nhà màu trúc xanh xong, liền đứng ở rừng trúc cách đó không xa, bị hơi nước phủ lên thành cái bóng mờ. Hắn nghĩ đến việc cuối cùng cũng được nắm tay cùng nàng đi dạo, vui thích đến mức ngay cả hồ nước ánh trắng cũng có thể xuất khẩu thành thơ, trong đầu làm gì có ý nghĩ muốn khinh nhờn nàng như Thần Ma nói?

Dưới núi Dung Thiên, vì đệ tử ngoại môn hầu bao rừng rinh, nên có rất nhiều trà lâu từ quán được mở. Tiên tông không phân chia ngày đêm nghiêm ngặt như phàm nhân, nên bây giờ chỗ này vẫn thật náo nhiệt.

Húc Họa bước đi cùng Thiên Cù Từ, hẳn mặc ngoại bào màu xanh trúc, làm nổi bật lên áo trong màu trắng tuyết. Thiếu đi sắc bén, lại thêm phần ôn nhu. Húc Họa tâm tình không tệ, hỏi: “Chương viện có thích ăn uống không?”

Thiên Cù Từ hơi nhú mày: “Bình thường ta chỉ pha trà, đối với ẩm thực cũng không quá hứng thú.”

“Ừ.”

“Khôi Thủ không thích uống trà?”

Húc Họa đáp: “Ta thích rượu, nhắm chung với tai lợn, đuôi heo hay thịt bò chung tương đều ngon... Mấy cái thứ trà chẳng khác gì nước lã, đối với ta luôn thiếu hương vị.”

Thiên Cù Từ mỉm cười: “Tu tâm trước tu miệng, ít có ai tu vì như Khôi Thủ mà vẫn còn thích những vật tanh.”

Hắn vừa nói chuyện vừa đi về trước dẫn đường. Húc Họa bước theo hắn đáp: “Ta đến nhân gian chính là vì chợ búa phồn hoa, nhà nhà sáng đèn. Siêu phẩm thoát tục gì đó không phải cái ta muốn.”

Thiên Cù Từ nghe vậy gạt mình, cảm thấy lời này có chút kỳ lạ, giống như nàng không phải tới từ nhân gian vậy. Nhưng điều tra chuyện riêng tư của người ta luôn không nên, hắn nói: “Ẩm thực chỗ này ta đã lâu không thử qua, không biết chỗ nào ngon dở. Hay là để Khôi Thủ chọn vậy?”

Húc Họa cũng không khách khí: “Vậy thấy quán nào có vẻ ngon thì vào đi.”

Thiên Cù Từ mỉm cười, hẳn chính là thích tính cách hào phóng thoải mái như thế.

Hai người ra ngoài không nên để lộ thân phận, liền dùng thuật pháp che đi khuôn mặt thật, vào một tửu quán không quá đông người. Đắt trời tối mờ, đêm khuya uống rượu, hai người chọn một chỗ khuất, không làm ai chú ý.

Húc Họa không chút khách khí gọi rượu thịt, còn đặc biệt kêu thêm đĩa tai lợn thái lát. Chủ quán và con ông ta chạy tới chạy lui trong quán, có lẽ vì gây ồn quá, mà trong tiệm không nhiều khách vào.

Hạt châu của đứa bé lăn xuống dưới bàn, nó đang muốn hắt khăn trải bàn lên để chui xuống nhặt, thì Thiên Cù Từ đã xốc cổ áo nó lên, tiện tay nhặt hạt châu ra cho nó. Chương quỹ liền tục xin lỗi, lại tặng bọn họ một đĩa đậu phộng.

Húc Họa nhấp một miếng rượu, ăn một miếng tai lợn, thoải mái hưởng thụ đến híp cả mắt.

Thiên Cù Từ trong lòng mềm mại, gọi thêm một đĩa đùi dê nướng, sau đó hắn phát hiện, Húc Họa là một kẻ phàm ăn. Hèn chi trước kia giảm béo lại thống khổ như vậy.

Húc Họa gấp một khối thịt bò kho tương cho vào đĩa hắc, thấy Thiên Cù Từ ngạc nhiên, nàng nói: “Nằm thử đi, ngài tu hành gì mà đoạn tình tuyệt dục, chưa từng nằm thử vị nhân gian có phải không?”

Thiên Cù Từ khẽ đáp: “Ta không có đoạn tình tuyệt dục gì, nhưng do trường bối nghiêm khắc, từ nhỏ đã dạy ta sự bất thành đều do không nghiêm khắc với bản thân. Sau đó hầu hết thời gian ta chỉ dành cho việc tu luyện, không rảnh bận tâm mấy chuyện khác.”

“Nhưng vẫn còn thời gian để pha trà mà. Ngài thích trà gì nhất?”

Thiên Cù Từ suy nghĩ, cũng không biết đáp sao.

Trong khu đình của hắc mang không ít danh trà, nhưng bản thân hắn lại không đặc biệt thích uống trà. Hắn nói: “Pha trà, chủ yếu để tĩnh tâm. Không quan trọng trà gì, nước nào.”

Húc Họa cười phì một cái, lại nhấp rượu: “Vậy thì cứ nấu nước thôi, bỏ trà vào làm gì? Ngài có kiêng thịt không?”

Thiên Cù Từ đáp: “Cũng không nhất thiết.”

Húc Họa gấp một khối tai lợn đưa đến miệng hắn: “Ăn.” Nàng dùng đũa của mình để gấp cho hắn.

Thiên Cù Từ nhìn thoáng qua, chậm rãi mở miệng.

Ừa, sao bỗng dưng không khí đen tối vậy?

Húc Họa cảm thấy là lạ, liền bung rượu lên uống một ngụm. Đột nhiên bên ngoài truyền đến một thanh âm quen thuộc: “Dọn cho ta đồ nhắm ngon chút đi.”

Húc Họa cùng Thiên Cù Từ run lên. Là Phó Thuần Phong! Đi theo ông ta còn có Đạo tông chương viện Mộc Cuồng Dương nữa!

Nếu bị bọn họ trông thấy sẽ rất không ổn! Mà thuật che mắt của hai người, đối với người cao thâm như Mộc Cuồng Dương ngược lại sẽ gây chú ý. Thiên Cù Từ còn chưa lên tiếng, đã thấy Húc Họa phản ứng cực nhanh, cầm hết chén đĩa của mình xoay người một cái, chui xuống đáy bàn.

Thiên Cù Từ: “...”

Khăn trải bàn đủ dài để che kín nàng, nhưng cũng vì thế mà khiến hắn cảm thấy hai chân mình có hơi không được tự nhiên.

Húc Họa vừa chui xuống cũng liền cảm thấy thật quái dị – Thiên Cù Từ chân vô cùng thon dài, tầng chiều cao ba tấc đều là vì chân dài ra sao? Rồi giữa hai chân hắn...

Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn!!

*** Hãy đợi editor cười xong đã ***

Quả nhiên, Phó Thuần Phong và Mộc Cuồng Dương vừa bước vào đã phát hiện ra Thiên Cù Từ. Phó Thuần Phong hơi ngạc nhiên, những năm gần đây Thiên Cù Từ rất hiếm khi ra ngoài, sao tối nay lại có hứng thú đi chơi vậy nhỉ?

Lại nhìn đến đồng đồ ăn trên bàn, ông nín cười, đột nhiên hiểu được lý do hắn dùng thuật che mắt.

Mộc Cuồng Dương sớm đã bước nhanh về trước: “Ăn một mình không vui đâu nha!”

Lời chưa dứt, trên tay đã cầm một chân dê nướng nhỏ.

Phó Thuần Phong thờ dài, đành phải ngồi xuống bên cạnh cô. Trong số mấy đại trưởng lão, chỉ có ông là thất bại nhất. Mộc Cuồng Dương ham mê rượu thịt, đêm nào cũng vụng trộm xuống núi, còn ông thì sao? Ngăn không được thì phải đi theo thôi, nếu không lỡ như Mộc chương viện mà say rượu, mặt mũi Đạo tông sẽ khó giữ nổi lắm.

Thêm nữa, Mộc Cuồng Dương thân là chương viện Đạo tông, dù phần lớn người gặp người tránh, nhưng cũng có kẻ mang ý khác, đợi cô lộ sơ hở liền tận lực tiếp cận. Lấy tính tình không tìm không phối của cô, chỉ sợ sẽ không chỉ là vấn đề liên quan đến thể diện của Đạo tông nữa.

Ông đổ rượu ra ly, trước mặt Thiên Cù Từ hóp một ngụm. Thiên Cù Từ mười phần thông cảm cho ông, quay đầu gọi chương quỹ dọn thêm chút đồ ăn nóng.

Sao vẫn chưa xong thế?

Húc Họa ngồi dưới bàn, tâm tình giống như hồi thực hành trên núi Giao Chỉ, có điều vị trí hai người đã đổi – thật không vui chút nào!

Thiên Cù Từ tựa hồ biết được tâm tư nàng, thừa dịp Phó Thuần Phong nói chuyện với Mộc Cuồng Dương, hắn lén cầm một cái đùi cừu, xuyên qua khăn trải bàn đưa cho nàng. Húc Họa nhận lấy, khó tránh khỏi có chút mắc cười.

Nàng thì được gặm thịt, còn Thiên Cù Từ thì không, trong lòng hắn chỉ nghĩ biện pháp ứng phó hai người kia, nhất định không thể để bọn họ phát giác ra Húc Họa. Nếu hỏi ở Cửu Uyên có cái gì nhanh hơn dao của Mộc Cuồng Dương, thì nhất định là mồm mép cô nàng.

Cũng may Mộc Cuồng Dương lúc ăn cơm cũng như lúc vung dao, nhanh như vũ bão đã xong bảy tám phần thức ăn cộng thêm hai vò rượu. Cô nhấc tay lên, Phó Thuần Phong liền đưa qua một tấm lụa.

Mộc Cuồng Dương nhận lấy lau miệng, vỗ vỗ vai Thiên Cù Từ: “Lần sau không ngủ được thì tới chỗ ta. Cô đơn uống rượu, thật là đáng thương.”

Thiên Cù Từ mất nhìn mũi, mũi nhìn tâm, ngồi ngay ngắn bất động: “Đa tạ Mộc chương viện quan tâm. Nhưng Mộc chương viện đã có Phó trưởng lão làm bạn rượu rồi, cần gì phải đổi người?”

“Sư tôn á?” Mộc Cuồng Dương về mặt thành thật đáp, “Ông ấy đã lớn tuổi như vậy rồi, nhiều khi không bao lâu nữa sẽ chết già, còn có thể đối ẩm với ta được bao lâu? Ta cũng phải chuẩn bị sớm chứ, đúng không?”

Phó Thuần Phong mặt đen sì như đất nồi.

Thật vất vả mới mời được Mộc Cuồng Dương về, Thiên Cù Từ thở dài một hơi, nói: “Ra đi.”

Húc Họa đang gặm chân dê, nghe vậy liền đóng trận pháp lại. Trận pháp này lấy kinh dịch bát quái bố trí thành, vì không hao tổn linh lực nên sẽ không thu hút chú ý. Nàng vừa giải khai trận nhãn xong, thì bỗng nhiên có một hạt châu lăn tới, tiếp đó là một tiểu hài tử xóc khăn trải bàn lên bờ vào.

Một lúc sau, toàn bộ quán ăn vang vọng tiếng con nít gào to: “Cha, dưới bàn ăn có một tỷ tỷ đang ăn trộm thịt với “chân” (*) của ca ca!”

(* Nguyên tác “bồng”: ẩn dụ cho cái “chân giữa” ahihi)

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

— Edit & Beta: Pianvy Kim —

Toàn bộ quán ăn chìm vào yên tĩnh, tất cả mọi người quay đầu lại nhìn.

Thiên Cù Từ tái mặt, chân dê nướng trong miệng Húc Họa rơi bịch xuống đất, nàng yên lặng chui khỏi đáy bàn.

Dù là con nít cũng không thể thiếu kiến thức như vậy!

Dù là con nít cũng không thể thiếu kiến thức như vậy được!!

Thiên Cù Từ dưới ánh mắt tò mò của mọi người trà tiền ăn, Húc Họa ê cả mặt rời khỏi tửu quán. Hai người dù đi một đoạn rõ xa, nhưng bên tai vẫn nghe được loáng thoáng tiếng cười ồ của đám người trong quán.

Trăng đã lên cao, ánh trắng như tuyết.

Hai người một trước một sau mà đi, một lúc lâu sau, Húc Họa lên tiếng: “Năm đó Phó Thuần Phong bị Mộc Cuồng Dương đè lên đất mà đánh, có xấu hổ như chúng ta hôm nay không?”

Thiên Cù Từ nghiêm túc suy nghĩ, vô cùng thành thật trả lời: “So với hôm nay, vẫn đỡ hơn một chút.”

...

Ông trời ơi, từ nay sổ sách của Cửu Uyên Tiên Tông lại có thêm thứ hay ho để chép lại rồi.

Húc Họa đang muốn quay đầu lại nhìn Thiên Cù Từ, nhưng vừa bắt gặp cái eo thon của hắn, trong đầu liền lập tức vang lên tiếng nổ bùm bùm.

Chút con thèm ăn còn sót lại cũng biến mất, nàng nói: “Ta về trước đây, sáng mai còn lên lớp.”

Thiên Cù Từ không nhìn nàng, chỉ trong sáng “ừ” một tiếng.

Có những lời quan tâm không thể ngày ngày nói ra, chỉ sợ dần biến thành thói quen, sẽ sinh ra dục vọng.

Húc Họa rời đi rất nhanh, ngay cả bóng lưng nàng, hắn cũng không dám nhìn.

Kỳ thật thế này đã tốt lắm, có thể sống vai nhau bước, nâng cốc đối ẩm, không nồng nhiệt nhưng cũng đủ dài lâu, hắn còn cầu gì hơn thế?

Có điều, giấc mộng đêm nay sao lại chẳng yên?

Người con gái kia vì sao mang đèn vào giấc mộng hắn, tự nhiên đi lại, đáng người thướt tha đến vậy?

Rừng Khổ Trúc, con đường mòn lót bạch ngọc ánh lên sắc xanh.

Thiên Cù Từ ngồi ngay ngắn trên bàn thạch, không hề cử động. Hắn biết mình bị yểm bùa ngủ, đối với những kẻ tu vi như hắn mà nói, là mười phần nguy hiểm. Mà mỹ nhân đêm qua, người khoác tinh tú, tỏa đảm hương hoa.

Định lực ngàn năm thua một ánh nhìn, hắn tu đạo đến mức núi nặng nước dày, mà nay bị dẫn đến cùng đường bí lối, làm thế nào mới có thể vịn hoa bẻ lá, đưa mình thoát khỏi giấc mộng này đây?

Húc Họa đứng trước cửa sổ, ánh trăng sáng rõ bao khóa lấy nàng. Nguyệt tùy trong cơ thể nàng tỏa ra từng tầng ánh sáng. Thiên Cù Từ nhất định không biết, nguyệt tùy trong cơ thể nàng đã hòa hợp đến mức nào.

Nàng vươn tay vuốt ve ánh trăng, cả vầng trăng như nước mặc cho nàng đùa bỡn.

Mây đen trên trời đột nhiên ập đến, tựa như thiên đạo có biến. Chúng tỏa ra màu đỏ sẫm, như thể không phải che đi trăng sáng, mà là ẩn giấu tầng tầng máu tươi.

Húc Họa thu tay, trắng khuyết mỉm cười, bắt mắt sao?

Bắt mắt, thì đã sao?

[Rừng Khổ Trúc]

Tái Sương Quy vội vàng chạy tới, quần áo theo bước chân bị hất tứ tung. Thiên Cù Tử cũng giật mình, Thái Sương Quy đẩy cửa kêu lên: “Pháp trận Thập Vạn Đại Sơn có dị động!”

Thiên Cù Tử nào cần phải báo, xảy ra chuyện lớn như vậy, sẽ không có chuyện hán không cảm ứng được, liền đáp ngay: “Thông báo mọi người, tập hợp ở Liên Phùng.”

Vừa dứt lời, người liền biến mất.

Thập Vạn Đại Sơn, đỉnh Liên Phùng, tháp Vạn Hồi.

Nơi này tuyết ngừng rơi lại rơi, khắp nơi phủ trắng xóa.

Thiên Cù Tử lại gần pháp trận xem xét, chỉ thấy trong trận là biển cả dậy sóng, dòng nước đục ngầu đập vào pháp trận như đang phẫn nộ thét gào. Những việc này đều được gương đồng dưới mặt đất ở tiền sảnh tháp Vạn Hồi phản chiếu vô cùng rõ.

Thiên Cù Tử tiến lên, đưa tay lau những mảnh tuyết đọng trên kính. Quang ảnh trong kính chậm chậm chuyển động, vừa mơ hồ vừa vẩn vơ, pháp chú cuộn cuộn, nhìn lâu làm người ta choáng váng.

Hán đứng yên dưới tháp, một lúc sau, tám mạch chuông viện lần lượt chạy đến. Mộc Cuồng Dương sắc tính nóng nảy, lập tức hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Trận tông Điền Xuân Y cùng Khí tông Cửu Trần Đăng cấp tốc tra xét pháp trận, kết quả cũng ngờ vực nhìn nhau.

Một lúc lâu sau, Ma tôn Doanh Trì tới.

Hán nhìn thoáng qua chín chuông viện. Hai bên vốn như nước với lửa, vậy mà bây giờ không lập tức ra lệnh chiến đấu. Hán phái người tiến lên kiểm tra pháp trận, rốt cuộc cũng chẳng tìm được lý do.

Nơi này là cửa sông Nhục Thủy Thiên Hà, giả sử chỗ này bị hư hỏng, nước từ sông sẽ tràn vào nhân gian. Nhục Thủy nhấn chìm vạn vật, ngay cả thứ nhẹ như lông còn không thoát nổi, nếu nó thật sự xuất thế, tam giới liền sẽ tan biến, ngay cả Huyền môn Ma tộc gì đó cũng thế.

“Xem ra Trận tu Cửu Uyên đời sau không bằng đời trước.” Doanh Trì châm chọc nói, “Nếu đã làm không tốt, hay là đến Thiên Ma Thánh Vực của ta học hỏi đi?”

Điền Xuân Y phát tay áo: “Ha ha, Trận tu Ma tộc chẳng phải mười tám năm trước đã tiêu đời rồi sao? Thế nào, năm đó Ma tôn dưới Họa Thành khẳng khái tặng người ta một đầu linh mạch, bây giờ cũng muốn tặng cho Thập Vạn Đại Sơn một đầu nữa ư?”

...

Quý Dạ Lai quay đầu nhìn sắc mặt Doanh Trì, trận chiến ở Họa Thành, quả thực là một nỗi sỉ nhục của Ma tôn.

Có điều về mặt hán vẫn duy trì lạnh nhạt, đôi mắt nhìn chăm chú vào thiên thủy cuộn cuộn trong pháp trận, đáp lại: “Họa Thành Khôi Thủ chính là Trận tu xuất sắc nhất đương thời. Ta dù bại, cũng vẫn phục.” Thanh âm hán mang theo gió tuyết, vừa rét lạnh lại vừa mềm mòng, nhưng chớp mắt liền khôi phục sự kiêu ngạo, “Bất quá tuy không xứng giao thủ với nàng, nhưng bằng trình độ thủ hạ của bản tôn cũng đã đủ để dạy người rồi.”

Điền Xuân Y có chút ghen ghét, nghĩ thầm Doanh Trì tôn sùng Khôi Thủ thật, ngay cả nỗi nhục vạn binh chết dưới Họa Thành cũng có thể cho qua.

Nhưng Thiên Cù Tử biết rõ Doanh Trì chẳng phải tôn sùng hay tôn kính gì cả, hán nhìn chăm chú vào gương đồng, tay trở ra sau gáy tranh, dây đàn rào lên một tiếng, tện Trận tu Ma tộc đang kiểm tra pháp trận nháy mắt như bị sấm sét đánh vào, cả người bắn ra hơn một trượng, một lúc sau cũng không dậy nổi.

Mọi người đều khẽ giật mình.

Thiên Cù Tử rõ ràng đưa lưng về phía mọi người, sóng âm đàn tranh xuyên qua pháp trận, vậy mà vẫn không làm suy suyển pháp trận cửa sông chút nào.

Thực lực của người này thật là đáng sợ.

Doanh Trì âm trầm nhìn hán. Trong những chuông viện bây giờ, Thiên Cù Tử là người có tính cách trầm ổn nhất. Bây giờ đột nhiên động thủ với thuộc hạ của hán, đúng là khiến mọi người bất ngờ. Mà hán sau khi đánh một kích, vẫn chưa hề quay đầu lại.

Doanh Trì cũng không muốn giao thủ tại đây – chín mạch chuông viện Cửu Uyên đang tập hợp, không một ai là đền cạn đầu.

Năm trăm năm trước, nơi này diễn ra đại chiến giữa Huyền môn cùng Ma tộc. Cửu Uyên Tiên Tông tổn thất nặng nề, tông chủ Thủy Không Tú bị hủy mất nhục thân, linh hồn bị vấy nơi cửa sông Nhục Thủy. Ma tộc cũng chẳng tốt hơn là bao, cha mẹ hán đều bỏ mình, chiến sĩ mười hai tộc hi sinh hơn một nửa.

Đỉnh Liên Phùng thực ra không khác gì một cái nghĩa địa, mỗi hạt cát hạt bụi đều là mộ bia.

Hán phát tay ra hiệu cho thuộc hạ rời đi. Quý Dạ Lai vội giữ nhìn Thiên Cù Tử, vết sẹo do đao kiếm gây ra trên má phải càng tăng thêm vẻ hung ác. Thấy hán hừ lạnh, Mộc Cuồng Dương xắn tay áo lên, quát: “Bại tướng không phục thì đánh, trừng cái gì mà trừng! Đến đây, ta chơi với người.”

Khi chưa rút đao, người ta sẽ tưởng cô là nữ lưu manh. Nhưng một khi mang thân phận chuông viện Đạo tông, thì chỉ cần còn đao trên tay, cô liền chính là vị chiến thần bất bại!

Đao khí sắc bén như có linh hồn, tua rua trên chuôi đao tung bay trong tuyết, bá đạo ngoan lệ.

Quý Dạ Lai bản thân cũng là một Đạo tu. Thanh đao bên hông hán bị kích thích chiến ý, nhưng hán thì không thể thoải mái đánh được.

Năm trăm năm trước, tiên ma đại chiến, lúc đó hán chưa phải Ma tướng, một lòng muốn giết địch lập công, sau đó liền đụng trúng Mộc Cuồng Dương.

Vừa đối mặt, cô liền đề lại trên mặt hán một vết đao, cơ hồ đã xuyên đứt mũi hán. Những năm gần đây, mặc dù tu vi hán đã tăng tiến rất nhiều, nhưng vẫn không hề có ý định xóa vết sẹo trên mặt đó đi.

Trước đây, hán một lòng muốn làm Ma tướng, dưới một người trên vạn người, hô phong hoán vũ, quyền nghiêng Thánh Vực. Nhưng sau lần gặp kia, hán lại muốn đi theo con đường tu đạo tu kiếm hơn.

Tâm nguyện cả đời của hán chính là chiến thắng Mộc Cuồng Dương, sau đó thì sao?

Sau đó, tất nhiên chính là một hồi hương điền

Đương nhiên, ý nguyện này hán sẽ không nói ra ngoài.

Hán không biết lúc nào mới là chín muồi, nhưng có thể tưởng tượng được, biện pháp để Mộc Cuồng Dương chà đạp hán khẳng định nhiều hơn cách hán rửa nhục rất nhiều.

Hán đề tay lên bảo đao bên hông, một kẻ luôn cường hãn ngang ngược như hán lựa chọn trầm mặc – nếu có một ngày, một ngày ta hái được nữ nhân này, thì đó chính là...

Nhưng mà, liệu có phải do hán quá cố chấp ao ước, cho nên nhiều năm như vậy, cũng chỉ có một mình nữ nhân này khiến hán nổi lên dục vọng hay không?

Hán xám mặt theo Doanh Trì rời đi.

Mà Doanh Trì dĩ nhiên đâu thể cứ vậy mà về, lúc hán đi qua chỗ Diệu Âm tông chưởng viện Bái Tinh, phụt một tiếng, một hạt mạn bắn vào mặt Bái Tinh.

Y làm sao ngờ tới đường đường là một Ma tôn mà có thể làm ra loại chuyện vô si như thế? Thu Kết Ý bên cạnh lập tức “soạt” một tiếng rút kiếm, nhưng vẫn không theo kịp thuật độn hành của Doanh Trì, trong chớp mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Bái Tinh và Thu Kết Ý là bằng hữu, quan hệ cực kỳ thân thiết, lúc nào cũng đi chung một chỗ.

Bái Tinh phong nhã, Thu Kết Ý phóng khoáng, một người đàn một người múa kiếm, vô cùng hòa hợp thú vị.

Có điều, Bái Tinh thích sự phồn hoa, một thân đeo đầy châu ngọc phi thúy, mỗi viên đều mang giá trị liên thành.

Trong khi đó, Thu Kết Ý tâm tính xuề xòa, thường đem lông chồn đồi lấy rượu ngon, một thân từ đầu đến chân, ngoài thanh kiếm ra, thật chẳng có thứ nào đáng đồng tiền.

Hai người này thế mà ý hợp tâm đầu, coi như cũng là ý trời.

Lúc này, Bái Tinh lấy khăn lụa ra, lau đến mức cả mặt nổi đỏ.

Chín chưởng viện cần hán tìm kiếm thần thức của tông chủ trong trận. Pháp trận hiện giờ dao động quá mạnh không rõ nguyên nhân, trong lòng ai cũng sốt sắng lo lắng. Nếu là do tông chủ thức tỉnh thì tốt rồi, nhưng đến mức này, Thủy Không Tú vẫn chưa truyền lại một chút ý thức nào cả.

Mà nhìn đi – mọi người đồng loạt cúi mắng Doanh Trì – Bái Tinh chỉ sợ còn phải đó ngồi lau mặt đến nửa canh giờ nữa! Doanh Trì ngơai thật quá thất đức!

Bái Tinh quả thực lau mặt rất lâu, lau mặt xong lại lấy một tấm khăn khác trong ngực ra lau tay. Loại người như Bái Tinh thật sự là một quý ngài ưa sạch sẽ, phàm là đồ vật sinh hoạt, thì mỗi ngày đều phải đích thân lau cả ngàn lần mới chịu dùng.

Còn khăn lụa gì đó trên người, hễ xài qua một lần, liền lập tức vứt bỏ, không bao giờ dùng đến lần thứ hai.

Đàn hay tiêu của y, bất kỳ ai cũng không thể chạm vào.

Mỗi y uống rượu càng kinh khủng hơn. Mộc Cuồng Dương đã uống đến ngất ngưỡng, y còn ngồi đó tiếp tục lau sạch cái chén.

Trừ Thu Kết Ý ra, thực sự không ai chịu nổi y. Mỗi lần lên Thận Khôi lâu nghị sự, y lúc nào cũng mất nửa canh giờ để lau rửa bàn ghế. Tứ đại trưởng lão của Diệu Âm tông riết rồi mặc kệ y luôn, dù sao cũng là bình thường là mạnh ai nấy sống, bọn họ cấm y tới chỗ mình, miễn cho mỗi lần gặp lại chuốc bực vào người.

Đương nhiên, thân là chưởng viện một mạch, bản lĩnh y đương nhiên tương xứng với thói quen.

Bái Tinh lau tay xong, một khúc cầm âm quét triệt để pháp trận ngăn cách Nhục Thủy Thiên Hòa, nói: “Thần thức tông chủ mạnh khỏe.”

Nói xong ôm đàn đứng dậy, cùng Thu Kết Ý tách khỏi đám người.

Thiên Cù Từ hỏi: “Vẫn chưa biết lúc nào thức tỉnh sao?”

Bái Tinh lúc này vẫn còn vô cùng mắc ói, lấy pháp quyết làm sạch mười mấy lần, lại đem khăn lụa ra lau mặt, đáp: “Chưa phát hiện dấu hiệu thức tỉnh.”

Chẳng còn biện pháp nào, mọi người đành trở về núi Dung Thiên.

Ngày thứ hai, mặt trời so với bình thường càng khó chịu hơn, nắng gắt như châm đâm vào lỗ chân lông, như thể xuyên thẳng vào lục phủ ngũ tạng

Húc Họa gió tay che trán, bước trên đường mòn cây mây xanh mướt, chỉ cảm thấy hai gò má đang bốc khói. Nàng bước nhanh, vô tình ngẩng đầu lên, đã thấy nơi cuối đường dưới hàng mây đan nhau, chính là một Thiên Cù Từ áo trắng sinh động.

Phơi nắng sáng sớm chắc, hán ở đây làm gì?

Húc Họa chậm chậm bước đến, ánh mắt Thiên Cù Từ dõi theo nàng. Nàng như từ thiên cung bước xuống, càng tiến lại gần càng thấy chói sáng. Ánh mặt trời tuy quá mức chói mắt, nhưng vẫn chẳng thể át đi sự xinh đẹp của nàng.

Húc Họa đi tới trước mặt hán, khó hiểu hỏi: “Hề chưởng viện chờ ai sao?”

Thiên Cù Từ từ chối trả lời, kỳ thật muốn từ Thập Vận Đại Sơn trở về rừng Khố Trúc thì sẽ không đi qua con đường này, nhưng hán biết hôm nay nàng có lớp học ở Tâm Nham, nhất

định sẽ đi qua đây. “Kỷ tiền sinh” đúng là một kẻ đúng giờ, tác phong không sớm cũng chẳng muộn.

Hắn lấy một bình linh thủy đưa cho nàng: “Ta đi tản bộ, vừa lúc qua đây thì gặp cô, thật khéo.”

“Ừ thì khéo, đi từ Thập Vạn Đại Sơn tới đây đúng, chắc cũng đợi mất nửa canh giờ rồi phải không? Cũng không sợ bị phơi cháy người nhì.” Thần Ma chỉ tức ngồi xồm trên đầu vai Húc Họa khinh thường nhếch miệng. Đáng tiếc dưới ánh trời gay gắt, tia sáng của nó cực kỳ yếu ớt, khó mà thấy được.

Húc Họa nhận linh thủy, linh khí đã được ướp lạnh, ngọt lành như nước, đựng trong chiếc bình xanh lá có đáy nhỏ tằm một bàn tay đứa trẻ. Nàng đưa lên môi hớp một ngụm: “Đa tạ Hề chương viện.”

Thiên Cù Tử mỉm cười nhẹ nhàng. Cho dù phải đứng đợi dưới mặt trời nóng như lửa cháy, nhưng chỉ cần nàng coi trọng hắn một chút, chào hỏi hắn một chút, tâm can hắn cũng liền vui sướng rung động.

Húc Họa lại nói: “Phải rồi, lần trước ta đáp ứng ngài giúp Yến Trần Âm khôi phục tôn nghiêm, chương viện đã nghĩ phải làm thế nào chưa?”

Thiên Cù Tử hơi giật mình nhớ ra, bản thân hắn là chương viện Âm Dương, đương nhiên không hy vọng cánh tay đắc lực tương lai của mình gặp phiền toái gì, hắn nói: “Vậy ý Khôi Thủ thế nào?”

Húc Họa đáp: “Mấy ngày gần đây, công lực ta đã khôi phục hơn một nửa, nếu có chương viện tương trợ, ta cũng có thể ước chiến với Điện Xuân Y một trận.”

Ước chiến với Điện Xuân Y ư? Thiên Cù Tử nhũn chặt mày, Húc Họa thấy vậy hỏi: “Không được sao?”

Thiên Cù Tử trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng: “Điện Xuân Y vô cùng tò mò về tu vi của cô, nếu như cô đề nghị ước chiến, y có lẽ sẽ không từ chối. Có đối chiến với y, quả thực sẽ giúp Yến Trần Âm thoát khỏi khốn cảnh hiện tại. Có điều Điện Xuân Y thân là chương viện, hậu quả dù thắng hay bại cũng sẽ ảnh hưởng lớn hơn Yến Trần Âm nhiều. Lấy cùi cứu hỏa, thật sự không nên.”

Trên thực tế, hắn không cho rằng Húc Họa hiện tại có thể đánh thắng Điện Xuân Y.

Điện Xuân Y, nếu có người nói y là đương kim đệ nhất Trận tu, thì sẽ chẳng ai dám ý kiến ý cò.

Trong khi đó, công lực của Húc Họa chỉ mới khôi phục một nửa, pháp bảo hộ thân cũng đã tổn hại. Chiến đấu với Điện Xuân Y, chỉ sợ nghiêng về thất bại là nhiều. Mà kể cả khi nàng có tình che giấu thực lực, thì hắn cũng sẽ không đáp ứng. Dù sao đi nữa, hắn thà tình nguyện để Yến Trần Âm thất bại, chứ chắc chắn sẽ không để Điện Xuân Y thua cuộc.

Yến Trần Âm chẳng qua chỉ là đệ tử một trưởng lão, mặc dù hắn bại trận thật đáng tiếc, nhưng dù sao cũng chỉ là vinh nhục một người. Điện Xuân Y thì khác, y mà bại trận, thanh danh Cửu Uyên Tiên Tông từ đây khó cứu vãn.

Húc Họa cũng biết hắn lo lắng, thân là chương viện, đứng trên lập trường của Cửu Uyên mà suy nghĩ là chuyện đương nhiên. Nàng nói: “Sân thí luyện, chỉ đấu trăm chiêu, sẽ không phân thắng bại.”

Trăm chiêu, bất phân thắng bại. Thật là tự tin.

Thiên Cù Tử hỏi: “Sao phải là Điện Xuân Y?”

Húc Họa hơi ngạc nhiên, còn chẳng phải vì nàng cũng là Trận tu sao?

Thiên Cù Tử đã nói ngay: “Ta thay y, hiệu quả như nhau.”

Húc Họa nhướng lông mày: “Thứ cho ta quá phận, nhưng tu vi pháp trận của Hề chương so với Điện Xuân Y thì thế nào?”

Thiên Cù Tử trầm ngâm nửa ngày, đáp: “Những thứ về pháp trận, ta chỉ là cười ngửa xem qua, tất nhiên thua xa.”

Húc Họa liền có chút thất vọng, thuận miệng nói: “Nhờ Hề chương viện giúp ta chuyển đạt tâm ý đến chương viện Điện Xuân Y, có lẽ ngài ấy chưa chắc đã nguyện ý.” Nếu là so tài giữa các Trận tu, đương nhiên phải so cùng cao thủ, như vậy mới là sáng khoái nhất.

Về mặt thất vọng của nàng hiển nhiên đã kích thích Hề chương viện, khoe môi hắn trở xuống, cả người lộ ra lạnh lẽo cứng rắn: “Xế chiều hôm nay đến rừng Khô Trúc tìm ta. Chúng ta thí luyện pháp trận, nếu cô thắng được ta, ta thay cô mời Điện Xuân Y ước chiến.”

Hắn nói xong liền quay người rời đi. Lần này rời đi mười phần quả quyết, không một chút lưu luyến.

Húc Họa nhấp một ngụm linh thủy: này, sao lại tức giận ta chứ?

[Rừng Khô Trúc]

Hề chương viện lời hết đồng điển tịch pháp trận nhiều năm bỏ bê ra. Tái Sương Quy lúc đem theo ghi chép về Thập Vạn Đại Sơn do Trận tông, Khí tông, Diệu Âm tông đến cho hắn, liền bắt gặp cảnh hắn cắm mặt vào sách, trong lòng muốn hết cả hồn.

Hề chương viện ngẩng lên nhìn, trông thấy chữ viết của Điện Xuân Y, sắc mặt bỗng dưng lạnh lùng. Tái Sương Quy lập tức nhận ra có gì đó không ổn.

“Sự phụ đề đó đi.” Hề chương viện không chịu đưa tay ra nhận.

Tái Sương Quy không so đo với hắn, tiện tay đặt quyển da cừu lên bàn, nhìn thấy trên tay hắn là cuốn pháp trận thông điển.

Những thứ này chẳng phải nó đã sớm thuộc hết rồi sao? Sao hôm nay đột nhiên muốn học lại?

Tái Sương Quy quái dị trong lòng, có cảm giác đồ đệ phản bội sư môn, muốn chuyển qua tu Trận tông.

Thiên Cù Tử sắc mặt vẫn nguyên lạnh lùng, mở miệng nói: “Sư tôn nếu không có việc gì thì mời ra ngoài.”

Tái Sương Quy nghe hắn nói thế, lại lần nữa cảm thấy hôm nay đồ đệ mình không đúng lắm. Nhưng sau khi ra ngoài, ông nhận được một bái thiếp, đột nhiên (tưởng là) hiểu ra vì sao hôm nay đồ đệ cộng lại cục súc – là bái thiếp của Hạ Chi Lan, chương viện Khí tông.

Tái Sương Quy suy nghĩ một lúc, không báo cho Thiên Cù Tử mà sai người mời Hạ Chi Lan đến chỗ mình dùng trà.

Tối đi, ta muốn xem, rốt cuộc là mỹ nữ phương nào mà lọt vào mắt xanh đồ đệ nhà ta đây...

Buổi chiều, trai Tâm Nham kết thúc buổi học. Húc Họa mang theo linh thủy chuẩn bị đến rừng Khổ Trúc. Vừa tới cổng liền chạm mặt Hường Tiêu Qua – bảo chủ Hường Gia bảo. Nếu có một loại công pháp gì mà Cửu Uyên Tiên Tông không dám xưng là đệ nhất trong Huyền môn, thì đó chính là Khí tông.

Hường Tiêu Qua bỏ ra một ngàn năm, đúc một thanh thánh kiếm, đem trấn trụ ở cửa sông Nhực Thủy, từ đó thanh danh Khí Thánh vang dội.

Ngày kiếm đúc thành, trên trời sấm sét đùng đùng, giống như thần linh độ kiếp. Hường Tiêu Qua khó đề nén kích động, như cá chép vượt vũ môn hóa rồng, cuồng hi điên cuồng suốt mấy chục năm. Bây giờ mặc dù tâm tính đã ổn định, nhưng cũng đã đại biến.

Chính là, dung nhan đại biến.

Húc Họa không tiến lên, lẳng lặng nhìn ông ta đi cùng mấy trưởng lão vào rừng Khổ Trúc. Nàng không đi theo bọn họ, muốn tránh gặp mặt với Hường Tiêu Qua.

Trong rừng, năm nhân vật đứng đầu Huyền môn gồm Thiên Cù Tử, Điền Xuân Y, Cửu Trần Đăng, Bái Tinh cùng đọc lại ghi chép về pháp trận trấn giữ sông Nhực Thủy. Hường Tiêu Qua càng đọc, sắc mặt càng nghiêm trọng. Thiên Cù Tử hỏi: “Hường đại sư, ngài thấy thế nào?”

Ghi chép vô cùng tường tận, Hường Tiêu Qua xem qua xem lại mấy lần, cuối cùng thốt lên một câu chấn kinh: “Trận này không có thánh kiếm chống đỡ.”

Có ý gì? Mọi người chau mày.

Hường Tiêu Qua lại nói: “Thánh kiếm mất tích rồi.”

Thánh kiếm trấn thủ làm sao có thể bỗng nhiên mất tích được? Mất từ khi nào, là ai đem đi? Coi như có kẻ trộm mất, nhưng vì sao pháp trận vẫn chưa bị Nhực Thủy Thiên Hà đập vỡ? Hơn nữa đã nhiều năm như vậy, tại sao không một ai phát giác ra điểm khác thường?

Pháp trận không có thánh kiếm, quả thực yếu như vỏ trứng gà, bây giờ ngẫm lại mới thấy đúng là đáng sợ.

Chạng vạng tối, chín mạch chưởng viện Cửu Uyên phát ra mật lệnh – Truy tìm thánh kiếm!

Thế nhưng dạng thần vật như thánh kiếm này, thất lạc lúc nào không ai hay, biết đi đâu mà tìm?

Bên hồ Phi Kính, Húc Họa ngồi xếp bằng, nhìn mặt trời rắng đỏ dần biến mất dưới ba mươi dặm mặt nước tĩnh lặng. Ánh chiều tà tựa như không cam lòng biến tan, gầy dựa bồi hồi, sức nóng không hề thuyên giảm.

Giống như thời khắc tàn lửa vụt cháy trước khi biến thành tro...

Húc Họa thường thức ráng mây chiều, hoàng hôn dần buông xuống.

Cảnh nhân gian thật đẹp, dù xem trăm lần cũng không chán. Nàng bẻ một cọng cỏ ngậm trong miệng, nhân gian khổ thật, nhưng bù lại còn có vui vẻ hạnh phúc.

Trên cây, một con chim non đập cánh, nhưng cánh nó nhỏ quá, chưa bay được, nên từ bên trong tổ rơi xuống. Nàng đưa tay tiếp được nó, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve sinh mệnh non nớt xấu xí, sau đó nghiêng người, đưa nó trở lại vào trong tổ.

Editor: Trùng như mới đăng c27 ngày hôm qua, hồng ngữ đã 5 ngày rồi ày dô...

Hình ảnh trên đúng ra là “Thảm Thanh Thu”, nhưng coi đi coi lại cũng thấy khá hợp với Thiên Cù Tử.

Mặt khác, hihi, có ai liên tưởng Bái Tinh và Thu Kết Ý đến Lam Vong Cơ và Ngụy Vô Tiện không nhỉ???

Share this:

Bạn đang đọc truyện *Minh Nguyệt Nhập Quân Hoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.